

ΧΡΟΝΟΣ

ΚΑΤΟΠΙΝ ΠΟΛΛΩΝ ΩΡΩΝ ΠΛΟΥ ΕΝ ΚΑΤΑ-
ΔΥΣΕΙ, ΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑ
ΔΙΑ ΤΑ «ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΗΛΙΟΥ».

Π
Χ14

ΤΕΜΠΟ· ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡ.30

ΧΡΟΝΟΣ

ΡΩΜΗ - 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1942-XX
ΔΡΑΧΜΑΙ ΕΞΗΚΟΝΤΑ

60

ΧΩΡΙΚΗ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ

TEMPO Έλληνική Έκδοσις. Έκδίδεται Πέμπτην κατὰ δεκαπενθήμερον -
Υπεύθυνος Διευθυντής ALBERTO MONDADORI - Αρχισυντ. PAOLO LEGALDANO

Assemblea Rivista Italiana Πρόεδρος Arnoldo Mondadori - Milano - Via Corridoni 39
MONDADORI Δημοσιεύσεις: A. P. I. Corso del Littorio 1 - Milano

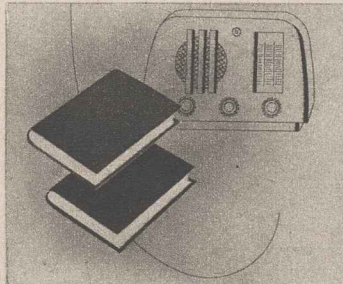
*Απευθύνετε τὴν ἀλληλογραφίαν εἰς: Τεμπό, Via Corridoni 39 - Milano — Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίαι, ἔστω καὶ μὴ δημοσιευόμενα, δὲν ἐπιστρέφονται.

STABILIMENTO ROTOCALCOGRAFICO VITAGLIANO - MILANO - VIA SERIO 1 - TELEFONI 513.430 - 501.063 - 4942-XX

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

του ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Ο οίκος MONDADORI, εις την νέαν αυτήν Συλλογήν, συγκεντρώνει όλες τας ραδιοφωνικάς εκπομπάς των λαϊκωτέρων σχολιαστών των "συμβάντων της ημέρας". Οι τόμοι αυτοί, περιλαμβάνουν εις θερμάς σελίδας, το πλέον ζωντανόν μέρος της καθημερινής μας ιστορίας, αποδίδουν με γραπτά σημεία, τας λέξεις που μεταβίβασαν τα ραδιοφωνικά κύματα, και θα αντιπροσωπεύσουν, αύριον, πρώτης τάξεως στοιχεία, δι' όσους θα θελήσουν να γράψουν την ιστορίαν της ηρωικής μας εποχής.

ΤΟΜΟΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝΤΕΣ:

EZIO MARIA GRAY RAMAZZA

ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 252 ΑΠΡ. 18
ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ "ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΝΤΩΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ"
ΑΠΟ ΤΗΣ 15ΗΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 1939-ΧΥΙ ΜΕΧΡΙ
ΤΗΣ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1940-ΧΥΙ

RINO ALESSI LA STRADA E LA VITA

ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 196 ΑΠΡ. 16
ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ "ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΝΤΩΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ"
ΑΠΟ ΤΗΣ 27ΗΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941-ΧΙΧ ΜΕΧΡΙ
ΤΗΣ 29ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1941-ΧΧ

GERARDO CASINI UNA VOLONTA, UNA FEDE

ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 276 ΑΠΡ. 15
ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ "ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΝΤΩΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ"
ΑΠΟ ΤΗΣ 25ΗΣ ΙΟΥΛΙΟΥ 1941-ΧΙΧ ΜΕΧΡΙ
ΤΗΣ 23ΗΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1942-ΧΧ

ALDO VALORI PAROLE DI FEDE

ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 336 ΑΠΡ. 25
ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ "ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΝΤΩΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ"
ΑΠΟ ΤΗΣ 13ΗΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 1940-ΧΥΙ ΜΕΧΡΙ
ΤΗΣ 24ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1941-ΧΧ

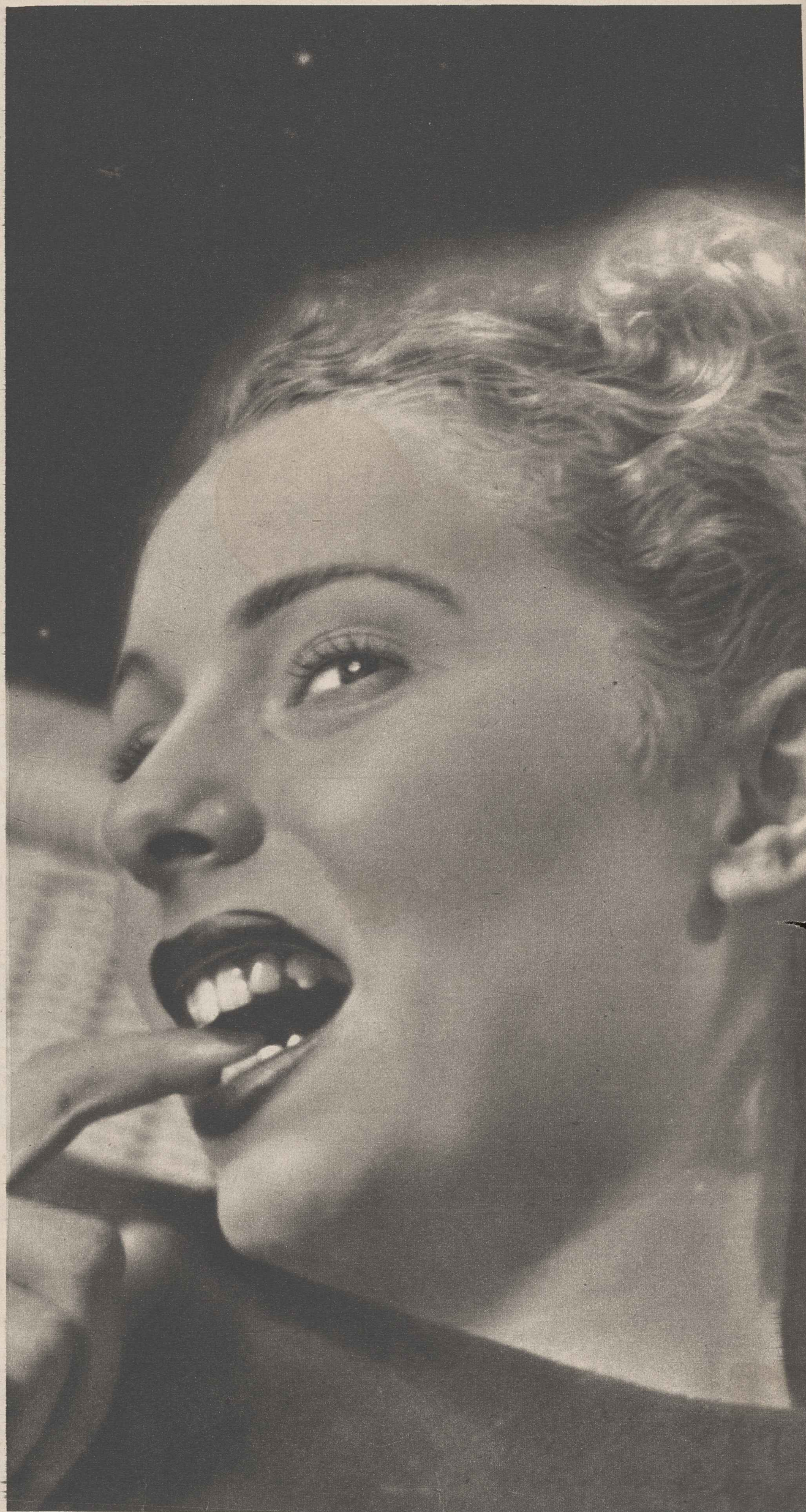
MARIO APPELIUS PAROLE DURE E CHIARE

ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 276 ΑΠΡ. 18
ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ "ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΝΤΩΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ"
ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΤΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ
ΡΩΣΙΑΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΟ-
ΝΗΣ ΤΗΣ ΙΑΠΟΝΙΚΗΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΣ.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

GIUSEPPE FIORAVANZO IL MARE E LA GUERRA

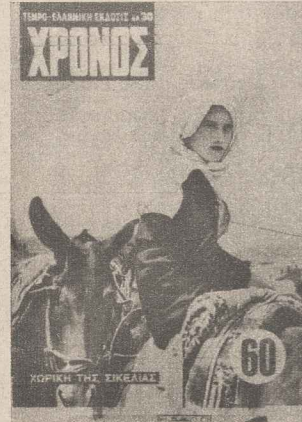
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
MONDADORI

Ρώμη, 22 'Οκτωβρίου 1942-XX

TEMPO

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Κατόπιν των ριζικών μέτρων, των ληφθέντων από το Φασιστικόν Καθεστώς υπέρ των άκτημόνων χωρικών, διά της απαλλοτριώσεως των μεγάλων ιδιοκτησιών, ο χωρικός και η οικογένειά του ζή επι της γής του. Δεν έχει πλέον ανάγκην να διανύση δεκάδας και δεκάδας χιλιόμετρα, διά να μεταβή να εργασθῇ εἰς τὰ κτήματα ἄλλων, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον του, κατάνοτος καὶ ταλαιπωρημένος, μετὰ τὴν πικρίαν διὰ ἐκαλλιέργησε ξένον ἄγρον. Τώρα τὸ κτήμα του εἶναι κοντὰ εἰς τὸν οἶκόν του, εἰς ἀπόστασιν ἴσως ἑκατοντάδων τινῶν μέτρων καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του μεταβαίνουν ἀκόπως καὶ συχνὰ νὰ τὸ καλλιερῇσιν.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΠΛΟΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΣΦΑΛΗ ΟΥΤΕ
ΕΙΣ ΤΟ ΠΙΒΡΑΛΤΑΡ ΣΕΛ. 5-7
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΟΜΟΡΦΙΑΣ .. 8-11

MARIO ZUPAN
ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΜΠΟΛΕΜΟΥ ΑΜΕΡΙ-
ΚΗΣ 60Ν - ΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ .. 12-15

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΝΩΝ ΝΑ ΕΦΑΡ-
ΜΟΘΟΥΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ .. 16
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ .. 17-20
ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΙΣ .. 22-23
ΤΑΞΙΔΑΚΙ ΣΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ .. 24-27
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΑΙ .. 28-31
ΠΩΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ Η ΚΟΥΚΛΑ .. 32-33

ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΟΜΟΡΦΙΑΣ .. 9-10
LAURA SOLARI .. 35-36

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ CARDARELLI .. 40
ΔΙΑΒΑΣΜΑ .. 40
ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΠΟΔΙ .. 41

ΤΕΧΝΗ

ΤΑ ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΜΟΥ ΕΡΓΑ .. 42

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

LAURA SOLARI .. 34-36

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΠΕ-
ΤΑΛΟΥΔΕΣ .. 37-39

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ .. 4
ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ .. 21

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36190

Azienda Periodici Italiani
MONDADORI

ΙΤΑΛΙΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΚΑΛ-
ΛΟΝΑΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧ-
ΝΗΣ. ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΤΩΝ
ΤΟΥΡΙΣΤΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΜΟΝΤΕΚΙΑΡΟΥΓΚΟΛΟ (ΠΑΡΜΑ) - ΠΥΡΓΟΣ - ΜΙΑ ΔΙΘΟΥΣΑ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ:
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Κατά την πρώτην επέτειον της ἀνακηρύξεως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Χάρτου, ποῦ ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῆς προεδρικῆς θαλαμηγοῦ «Ποτομάκ» εἰς τ' ἀνοικτὰ τῆς Νέας Γῆς, πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους, ὁ Ροῦσβελτ ἀπέστειλεν εἰς τὸν Τσῶρτσιλ ἕνα τηλεγράφημα εὐχῶν καὶ συγχαρητηρίων. Ἐγνώσθη δὲ ὅτι Ἀγγλος Πρωθυπουργὸς, θλιμμένος ἀκόμη διὰ τὸ πάθημα τῆς Διέπειρας καὶ ἀπησχολημένος εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἀδόξου ἐπιχειρήσεως τῆς Μαγαδασκάρης καὶ τοῦ ἀτυχοῦς ἐπεισοδίου τοῦ Τομπρούκ, δὲν ἔλαβε οὔτε κἀν τὸν κόπον ν' ἀπαντήσῃ. Δὲν εἶναι μυστικὸν δὲ τὰ 8 σημεῖα τοῦ «Ποτομάκ» δὲν ἱκανοποιοῦν ἐξ ἰσοῦ τρεῖς μεγαλύτερους ἀντιπάλους τοῦ Ἀξονος. Ὁ Τσῶρτσιλ υπέγραψε τὸ ἔγγραφον ὅπως ὑπογράφουν ὅλοι οἱ Ἀγγλοι ἔγγραφα τοῦ εἵδους αὐτοῦ, ὑποσχόμενοι εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας τῶν νὰ κάμουν τὸ πᾶν, διὰ νὰ μὴ ἐφαρμοσθῶν τὰ μέρη ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ ἀγγλικά συμφέροντα. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Πρωθυπουργὸς εἶχε τὴν ἀνάγκην τοῦ Ροῦσβελτ, ὥστε θὰ υπέγραφε καὶ τὴν θανατικὴν καταδικὴν τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ μὲ προσδιορισμένην λήξιν.

Ἔτσι καὶ ὁ Λόυδ Τζῶρτζ εἶχε παραδεχθῇ τὸ δεύτερον Σημεῖον τοῦ Οὐίλσον, σχετικὸς μὲ τὴν ἐλευθερίαν τῶν θαλασσῶν, καὶ τὸ εἶχεν ἀποκηρύξει εὐθὺς μετὰ τὸν πόλεμον. Ὁ Στάλιν, μὲ τὴν σειρὰν τῶν, δὲν εἶχε πληροφωρηθῇ περὶ τοῦ Χάρτου παρά μόνον ὅταν υπεγράφη καὶ ἐκεῖ ἐκ τοῦ προχείρου δὲν εἶπε οὔτε ναι οὔτε ὄχι. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἶχε μεγάλην ἀνάγκην τῆς ἀγγλοαμερικανικῆς βοήθειας. Ὅταν ὅμως ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀξασκήσῃ ἀποτελεσματικὴν πίεσιν ἐπὶ τὸν συνενόχον του ἀπειλῶν δὲν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ παιγνίδι, ἐπέτυχεν μίαν ἐρμηνείαν τοῦ χάρτου, ἡ ὁποία ἀνέτρεπε τὰ ἀρχικά αἰτήματα. Μόνον ὁ Ροῦσβελτ ἔμενε προσηλωμένος εἰς τὰ ὀκτώ Σημεῖα τοῦ, μὲ τὸ σχεδὸν ἐπιδερμικὸν πάθος ποὺ δεσμεύει ἕναν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἰδέαν του, ὅταν νομίζῃ ὅτι ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ καλλίτερον τοῦ εἶναι του. Καὶ πράγματι ὁ Χάρτης εἶναι ὅλος Ροῦσβελτ:

1. - «Ἡ Μεγάλη Βρετανία καὶ αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι δὲν ἐπιδιώκουν οὐδὲν ἐδαφικὴν ἐπέκτασιν». Εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ παρατηρήσωμεν διὰ τὸν τὸ παρὸν ἐπιδιώκον μόνον ἐδαφικὰς μειώσεις. Τὰ πρακτορεῖα τύπου πληροφοροῦν πράγματι ὅτι αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι ἀπεβίβασαν στρατεύματα καὶ τεραστίας ποσότητας ὀλικοῦ εἰς τὴν Κούβαν, ὅτι ἀμερικανικὰ δυνάμεις κατέλαβον τὰς νήσους Γκαλαπάγκος, ὅτι ὁ συνταγματάρχης Κινὲς ἀναρχὸς τῶν ὠκεανῶν, εὐρίσκεται ἐν πᾶ

διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰς ναυτικὰς βάρσεις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν εἰς τὰ Κράτη τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἀγγλους, ὁ Ὑπουργὸς Ἀμερὺ εἶπε προσφάτως εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, ὅτι ἡ ἐξασπλωτικὴ δύναμις τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας εὐρίσκεται μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξαντληθῇ.

2. - «Κάθε χώρα θὰ δύναται νὰ ἐνωθῇ μετ' ἄλλης ἀρκεῖ νὰ ἐκδηλώσῃ ἐλευθερώσας τὴν ἐπιθυμίαν». Βρετανικὰ στρατεύματα ἀπεβίβασθησαν εἰς Μαγαδασκάρην, κατανικνῶν τὴν ἀντίστασιν τῶν Γάλλων. Τὸ γεγονός ἐπανηγυρίσθη ἀπὸ τὸν τύπον τοῦ Ροῦσβελτ ὡς ὑπόδειγμα ἐφαρμογῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Χάρτου. Πράγματι, ἂν μίαν ἡμέραν αἱ φυλαὶ τῆς Μαγαδασκάρης ἐδήλωναν ἐλευθερίας ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐνωθῶν μετὰ τὴν Βρετανικὴν Αὐτοκρατορίαν, ποῖος ἄλλος ἂν ὄχι ὁ Ροῦσβελτ θὰ ἦτο ἔτοιμος νὰ χειροκροτήσῃ; Κρίμα, ποὺ ἀκριβῶς ὁ Γενικός του Πρόξενος ὑπεδείχθη ἀπὸ τὸν Γάλλον κυβερνήτην ὡς μάρτυς τῶν ψευδῶν προφάσεων τοῦ Λονδίνου διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κατοχήν.

ΤΡΙΤΟΝ

3. - «Κάθε λαὸς εἶναι ἐλευθερὸς νὰ ἐκλέξῃ τὴν μορφήν τῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ νὰ ζῇ». Ὁ Τσῶρτσιλ, εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ ἡ Μεγάλη Βρετανία νὰ ζήσῃ αἱ Ἰνδία. Εὐθὺς μετὰ τὸν λόγον, τὸ παννικὸν συνέδριον, οἱ ὅμοιοι μουσουλμάνων, αἱ Σικ, ἐφήφισαν αἰτήσεις ζητοῦντες τὴν ἄμεσον παραχώρησιν τῆς ἀνεξαρτησίας. Οἱ συντηρητικοὶ «Τάιμς», ὅπως καὶ ἡ ἐργατικὴ «Ντέιλυ Χέραλτ», ὑπογραμμίζουν ὅτι σχεδὸν ὅλα τὰ ἰνδικὰ κομμάτια, καὶ πρὸ παντὸς τὰ μααμεθανικά, ἐδήλωσαν ἐμφαντικῶς ὅτι ἡ ἀντιπολιτευσις τῶν εἰς τὸ Κογκρέσσον ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς δὲν σημαίνει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπικύρωσιν τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς. Τὰ Νέα Χρονικά παρεπονέθησαν ὅτι ὁ λόγος ἔκαμε τὴν χειρίστην ἐντύπωσιν, ἀκόμη δὲ καὶ ὁ Ραγὰ Γκοπαλάχαρι, ὑπερτάτῃ ἐλίτις τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Δελχί, φαίνεται «πολὺ ἀπογοητευμένος».

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΟΝ

4 καὶ 5. - «Ὅλα τὰ Κράτη θὰ εἶναι ἴσα εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν πηγῶν τῶν πρώτων ὀλῶν, καὶ ἡ συνεργασία ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου θὰ εἶναι παγκόσμιος». Ὁ Κύριος William F. Green, πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργασίας, ἐνὸς ἐκ τῶν δύο μεγάλων ὀμίλων βοραιοαμερικανικῶν συνδικάτων, προσεπάθησε πρὸ ὀλίγου καιροῦ, νὰ καταστήσῃ σαφές ὅτι ἡ ὁμοσπονδία του δὲν ἠνέκει νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν παγκόσμιον συνεργασίαν ὑπὸ τὴν ἑνωσιν ὅτι ἡ κατηγορηματικὴ ἀντιπολιτευσις διὰ κάθε καὶ οἰανδήποτε προσπάθειαν παρεμποδίσας τῆς μεταναστεύσεως εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας, θὰ παρημελεῖτο. Ὅχι εὐθὺς ἐργασία, ὅπως ἡ τῶν Κινέζων, τῶν Μεξικανῶν, τῶν Σλαβῶν, καὶ τῶν Ἰταλῶν. Αὐτὴ εἶναι πάντοτε ἡ ἐπίσημος ἀνεγνωρισμένη πολιτικὴ τῆς Α. Ο. Ε. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀγαθοεργὸν αὐτὸ σωματεῖον, διαθέτει 5 ἔως 6 εκατομμύρια ψήφων, πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ πολιτικὴ του δὲν θὰ μορφή παρὰ νὰ εἶναι ἡ ἀνεγνωρισμένη ἐπίσημος πολιτικὴ

τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Ἀνάλογα πράγματα δύναται νὰ λεχθῶν διὰ τὸν Καναδᾶν, τὴν Αὐστραλίαν, τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, ὅπως καὶ διὰ μερικὰ κράτη τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

ΕΒΔΟΜΟΝ

7. - «Ἐλευθερία εἰς τὰ ἄτομα νὰ διασχίζουσιν τοὺς ὠκεανούς χωρὶς ἐμπόδια». Τὴν 10 Σεπτεμβρίου ἀγγλικὸν ἀεροπλάνον, ὑπὸ τελείας συνθήκας ὁρατότητος, ἐβύθισε τὸ ἰταλικὸν πλοῖον - νοσοκομεῖον Ἄρνο, ποὺ ἐπλεεν εἰς τὴν Μεσόγειον. Μέχρι σήμερον, ἐπίσημα ἀγγλικά ἢ ἀμερικανικά ὄργανα δὲν ἐτόλμησαν νὰ κάμουν μνείαν τοῦ συμβάντος, οὔτε διὰ νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ ὑποστηρίξουν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ λάθους ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτιθεμένου.

ΕΚΤΟΝ ΚΑΙ ΟΓΔΟΟΝ

6 καὶ 8. - «Καταστροφὴ τῶν δολικηρωτικῶν καθεστώτων». Ἀμεσος καὶ διαρκὴς ἀφοπλισμὸς τῆς Ἰταλίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῶν ἄλλων ἐπιθετικῶν λαῶν». Μεταξὺ τῶν ὀκτῶ Σημείων, τὰ δύο αὐτὰ εἶναι τὰ πλέον ἀγαπητὰ εἰς τοὺς Συμμάχους. Εἶναι ἐπίσης ἐκεῖνα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ συμφωνία μεταξὺ Ἀγγλων, Ἀμερικανῶν καὶ Ρώσων, εἶναι πλέον ἐγκάρδιος, παρ' ὅλον ὅτι δὲν λείπουν οὔτε ἐδῶ διαφωνίαι ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν εἶναι περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν, ὅτι ἕνα πρῶγμα εἶναι βέβαιον, ὅτι δηλαδὴ τὸν ἔλεγγον τοῦ ἀφοπλισμοῦ θὰ τὸν ἐκτελέσῃ ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις, δηλαδὴ θὰ καταλάβῃ στρατιωτικῶς τὰ κράτη ποὺ θὰ πρέπῃ ν' ἀφοπλισθῶν. Ἡ κάθε κατοχὴ προβλέπει ἕνα διαρκὲς στράτευμα καὶ δὲν εἶναι οὔτε εἰς τὰς παραδόσεις, οὔτε εἰς τὰς διαθέσεις, οὔτε πρὸ παντός εἰς τὰς δυνατότητας τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἢ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν νὰ διατηροῦν στρατοὺς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς παραδόσεις, ἡ Ἀγγλία δὲν τὸ ἔκαμε οὔτε τὸ 1815 οὔτε τὸ 1919. Αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι ἔσπευσαν ν' ἀποσύρουν τὰ στρατεύματά των εὐθὺς μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἄλλου εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς διαθέσεις, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἀπομόνωσις δύναται νὰ μὴ ἀποτελέσῃ τὴν γραμμὴν κατευθύνσεως τῶν Κυβερνήσεων, αὐτὴ ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ἐνδόμυχον αἰσθημα τῶν Ἀγγλων ἢ τῶν Ἀμερικανῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν ἐνοχλήσεις, ὅταν δὲ ἐκτελέσουν τὰ καθήκοντα τῶν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν οἰκίαν των. Ἐν σχέσει πρὸς τὰς δυνατότητας, ἕνα διαρκὲς στράτευμα εἶναι ἀντικοινωνικόν, πὰρ δὲ ὅτι ἔχει σχέσιν μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι εὐχάριστον εἰς τὴν ἀγγλοαμερικανικὴν κοινὴν γνώμην. Ἐπομένως, ἡ ἐντολὴ νὰ φρουρηθῇ ἡ Εὐρώπη θὰ δοθῇ κατ' ἀνάγκην εἰς τὸν ἐρυθρὸν στρατὸν καὶ τοὺς ἄλλους πιθανοὺς συμμάχους. Τὸ Λονδίνον καὶ ἡ Οὐάσιγκτον τὸ γνωρίζουν, ἀλλὰ δὲν εἶπαν τίποτα διὰ νὰ πιστευθῇ τὸ ἀντίθετον.

Ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς ὅμως τῶν δύο αὐτῶν σημείων, ἂς δώσωμεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν λόγον εἰς ἕνα ἄγαν φιλον Wickham Slead, τοῦ ἴδιου μας φίλου Wickham Slead, τοῦ ἴδιου κατὰ τὸν παρελθόντα πόλεμον ἔκαμε τ' ἀδύνατα διὰ νὰ δοθῶν ἡ Τεργέστη καὶ τὸ Φιοῦμε εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν. Εἰς ἕνα ἄρθρον τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὴν Contemporary Review,

ἔθετε τὸ ἐρώτημα: Τί νὰ κάμωμεν τὸν ἔχθρον; Ἡ πλέον λογικὴ ἀπάντησις θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι: νὰ τὸν κτυπήσωμεν κατ' αὐτὸν ἢ κατ' ἐκείνον τὸν τρόπον. Εἶναι ὅμως πολὺ πῶς εὐκόλον νὰ ὑποδείξωμεν ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ ὅταν θὰ νικηθῇ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἰαπωνίαν (ἀναφέρωμεν τὰς λέξεις τοῦ Slead) «πρέπει νὰ ἐκμηδενισθῇ εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστραφῇ ὁλόκληρος ἡ ράτσα τοῦ Ἑπιτελείου της, τῶν μυστικῶν ὀργανώσεων της καὶ τῶν ἐθνικιστῶν της. Ἡ δύναμις της εἰς τὸ νὰ βλάπτῃ πρέπει νὰ καταστραφῇ κατὰ τρόπον ἀνεπαρόντων, καὶ νὰ δοθῇ εἰς αὐτὴν μάθημα, ὥστε ὁ λαὸς της νὰ μὴ τὴν λησμονήσῃ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας». Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Γερμανίαν, «δὲν βλέπω διατὶ θὰ ἐπρεπε νὰ εἰμθα ἀντίθετοι εἰς μίαν τάσιν ἐκ μέρους τῶν Γερμανῶν ν' ἀποσπασθῶν ἀπὸ τὸ Βερολῖνον. Ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐπιμείνωμεν νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ γενικὸς ἀφοπλισμὸς τῶν γερμανικῶν κρατῶν καὶ, ἐξακουμένης ἰσως τῆς Αὐστρίας, ἔλεγχος ἐπὶ τῆς ἀστικῆς τάξεως. Τὸ μόνον βέβαιον πρᾶγμα εἶναι ὅτι δὲν ἐξορῶμεν ἀκόμη τί εἶδους Γερμανία θὰ ὀφίσταται μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἑθνικοσοσιαλισμοῦ, ὅταν δὲ θὰ συντελεσθῇ αὕτῃ ἡ πράξις, θὰ εἶναι καλλίτερον νὰ γίνῃ μία ἀνάπαυλα διὰ νὰ εὐρεθῇ ἡ καλλίτερα λύσις».

Ὅσον ἀφορᾷ, ἔπειτα, τὸν Ἰταλικὸν λαόν, «ἡμεῖς εἰμθα ἐπὶ πολλὴν καιρὸν διατεθειμένοι νὰ τὸν θεωρήσωμεν συμπαθητικόν, χωρὶς νὰ τὸν λαμβάνωμεν εἰς τὰ σοβαρά, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει μὴ θεωροῦντες αὐτὸν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον. Ἀπ' ἐναντίας εἶναι σφάλμα νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ Φασισμὸς εἶναι ἕνα ἐπιπόλαιον φαινόμενον, μὴ ἀντιπροσωπευτικὸν παλαιῶν ἰταλικῶν βλέψεων. Ἡ Ἰταλία ἐπομένως πρέπει νὰ δοκιμάσῃ ὡς τίμημα τῆς ὀριστικῆς πληρωμῆς, τὸν καρπὸν τῆς ὀλικῆς ἡττης. Πρέπει ν' ἀφοπλισθῇ, καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ἕνα θαυμάσιον πρόσημα, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θ' ἀπαλλαγῇ τοῦ Γενικοῦ τῆς Ἑπιτελείου». (Ὁ Slead νομίζει ἀκόμη ὅτι οἱ πόλεμοι λαμβάνουν χώραν ἐπειδὴ τὸ ἐπιθυμοῦν τὰ Γενικά Ἑπιτελεία).

«Ἄλλως τε ἡ κυρία πηγὴ πλούτου τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν λιτότητα καὶ ἐργατικότητά του. Εἶναι φανερόν, ὅτι ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας τῆς Ἰταλίας πρέπει νὰ προτιμηθῶν αἱ ἀξιώσεις τῶν ἀξίων συμμάχων, ὅπως τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Γιουγκοσλαβίας, διὰ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τοὺς Αἰθίопας καὶ τοὺς Ἀραβὰς τῆς Λιβύης. Ἐάν θέλωμεν νὰ ἰδρῶσωμεν μίαν καλλίτεραν Εὐρώπην, πρέπει νὰ διατηρήσωμεν τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν συμμάχων αὐτῶν λαῶν».

BARDOLFO

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΣΕΛ. 57 ISTITUTO LUCE ΚΑΙ ΦΩΤΟ GIACOMELLI
» 8-11 ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΕΜΠΟ
» 12-15 ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΕΜΠΟ
» 17-20 ΦΩΤΟ SILVESTRI
» 22-23 ISTITUTO LUCE
» 25-27 ΦΩΤΟ PATELLANI
» 28-31 ΦΩΤΟ ARCUNO
» 32-33 ΦΩΤΟ GIUNTI
» 34-36 ΦΩΤΟ HAAS
» 37-39 ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΕΜΠΟ
» 42 ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΕΜΠΟ

ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΠΛΟΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΣΦΑΛΗ ΟΥΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

Υστερα ἀπὸ ἕνα ἔτος, ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπιδρομὴν, τὰ ἐπιθετικά μας μέσα εἰσεχώρησαν ἐκ νέου εἰς τὸ Γιβραλτάρ. Εἶναι ἡ πέμπτη φορὰ ποὺ οἱ ναῦται μας παραβιάζουν τὰς πλέον καλὰ ὀχυρωμένας ἐχθρικές βάσεις καὶ φέρουν τὴν καταστροφὴν: Τὴν Μάλταν, τὸ Γιβραλτάρ, τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ πάλιν τὸ Γιβραλτάρ. Δράσεις ποὺ ἐπαναλαμβάνονται μὲ τάξιν ποὺ εἶναι εἰς καθαρὰν ἀντίθεσιν μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀξίαν ἐκάστης ἐξ αὐτῶν. Δὲν πρόκειται πλέον μόνον περὶ τολμηρῶν μεμονωμένων ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ περὶ πραγματικῆς τακτικῆς, πάντοτε τελειότερας, μίας ὀργάνωσης ποὺ ἀνεπτύχθη καὶ ἐτελειοποιήθη. Εἶναι κίνδυνος πάντοτε ἐπικείμενος ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν υπολογίζῃ δ-

πως καὶ τὰς ἄλλας δυνατότητας τοῦ ἀγῶνος. Εἶναι φυσικὸν ὅτι αἱ διάφοροι μέθοδοι τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν μένουν μυστικά, εἶναι ὅμως ὀρθὸν νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι, ὅπως πάντοτε, αὐτὰ δύναται νὰ διαيرهθῶν εἰς τὰς ἐπομένους φάσεις: πλησίαις εἰς τὰς ἐχθρικές βάσεις, ἐπιθεσις, ἀντιμετώπισις τῶν ἐπιτιθεμένων καὶ ἐκμηδενισμοῦ τῆς ἐχθρικής ἀντιδράσεως. Ἐπομένως πρόκειται περὶ τριῶν βασικῶν φάσεων καὶ ἐκάστη ἐξ αὐτῶν προϋποθέτει, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν της, μίαν ξεχωριστὴν ἐλευθερίαν ἐνιγμῶν τῶν ἐπιτιθεμένων δυνάμεων εἰς τὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου. Ἐνδιαφέρει νὰ τονίσωμεν τὸ ἐξῆς: Δὲν γνωρίζομεν πῶς φέρονται τὰ ἐπιθετικά μέσα, ἢ πῶς φθάνουν ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ δράσουν, δὲν γνωρίζομεν τὴν ἀκτίνα

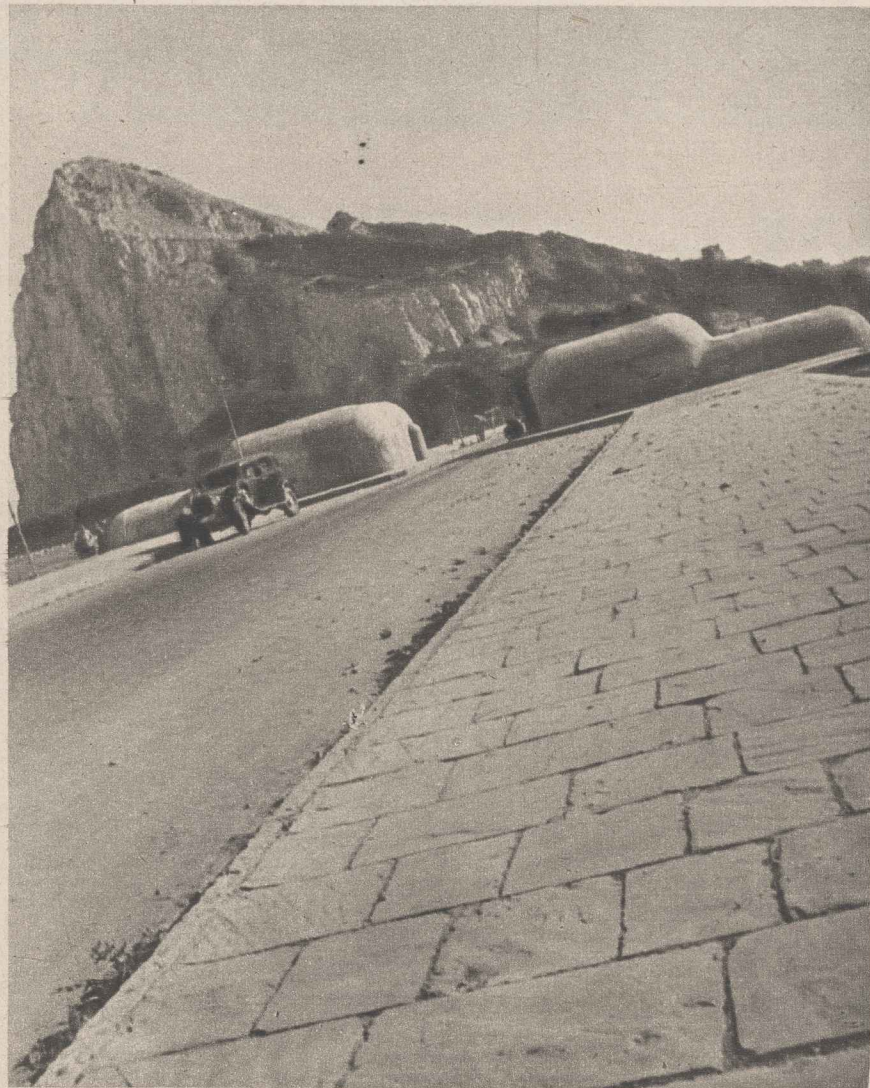
δράσεως, ἢ διὰ ποῖαν ὁδὸν ἐπιστρέφουν οἱ πλοῖοι, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐπιχείρησις εἶναι ἀνάγκη: νὰ εἶναι τελείως γνωστὴ ἡ διασπορὰ τῶν ἐχθρικών μονάδων, νὰ εἶναι δυνατόν νὰ διατρέχουν ἀσφαλεῖς δρόμους, κυρίως χουμένους ἀπὸ τὰς δυνάμεις μας, ἐν τῷ εὐρείῳ ἀκτίνῳ δράσεως, μακρὰν ἀπὸ τὰς βάσεις μας — νὰ δύναται ἐπὶ τὸ διάστημα νὰ διασταυροῦνται πλησίον τῶν ἐχθρικών βάσεων. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα σημαίνει ὅτι ὁ ἀγγλικὸς στόλος, τώρα πλέον κινεῖται εἰς τὴν Μεσόγειον, μὲ μίαν μολυβδίνην σφαίρην εἰς τὸ πόδι, ὅτι αἱ δυνατότητες τῆς δράσεως, περιορίζονται πάντοτε περὶ τὸν εὐρεῖον ἀκτίνον πλάνου, ἐξ ὁποῦ δὲν εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ καθαρῶνται οὔτε τὰ ἄμεσα περὶ, τὸν πλέον καλὰ ὀχυρωμένων βάσεων του. Αὐτὴ εἶναι ἡ στρατηγικὴ

κατάστασις, ἡ ὁποία μὲ τὸ βάρος της, μεστὸν συνεπειῶν, ὄχι μόνον ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν σημασίαν τῆς τεχνικῆς μεγαλοφυΐας τοῦ χρησιμοποιοῦμενου μέσου, ἀλλ' ἐπίσης ἐπερᾶζει τὴν χρῆσιν καὶ ἀποφασίζει τὸ ἀποτέλεσμα. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀποπείραν τοῦ Τομπρούκ, ἡ παραβίασις τοῦ Γιβραλτάρ, εἶναι μία ἐπιχειρήσις δὲν ἔχουν τίποτα τὸ κοινόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τελικὸν στρατιωτικὸν σκοπόν: τὴν κυραρχίαν τῆς Μεσογείου. Καὶ ἡ μία ὅμως καὶ ἡ ἄλλη, μὲ τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα τῶν διὰ τοὺς ἐπιτιθεμένους, ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ συσφίγξουν τὰς ἀλύσεις, ποὺ παραλύουν, εἰς τὴν θάλασσαν αὐτὴν, τὰς ἀγγλοαμερικανικὰς δυνάμεις.

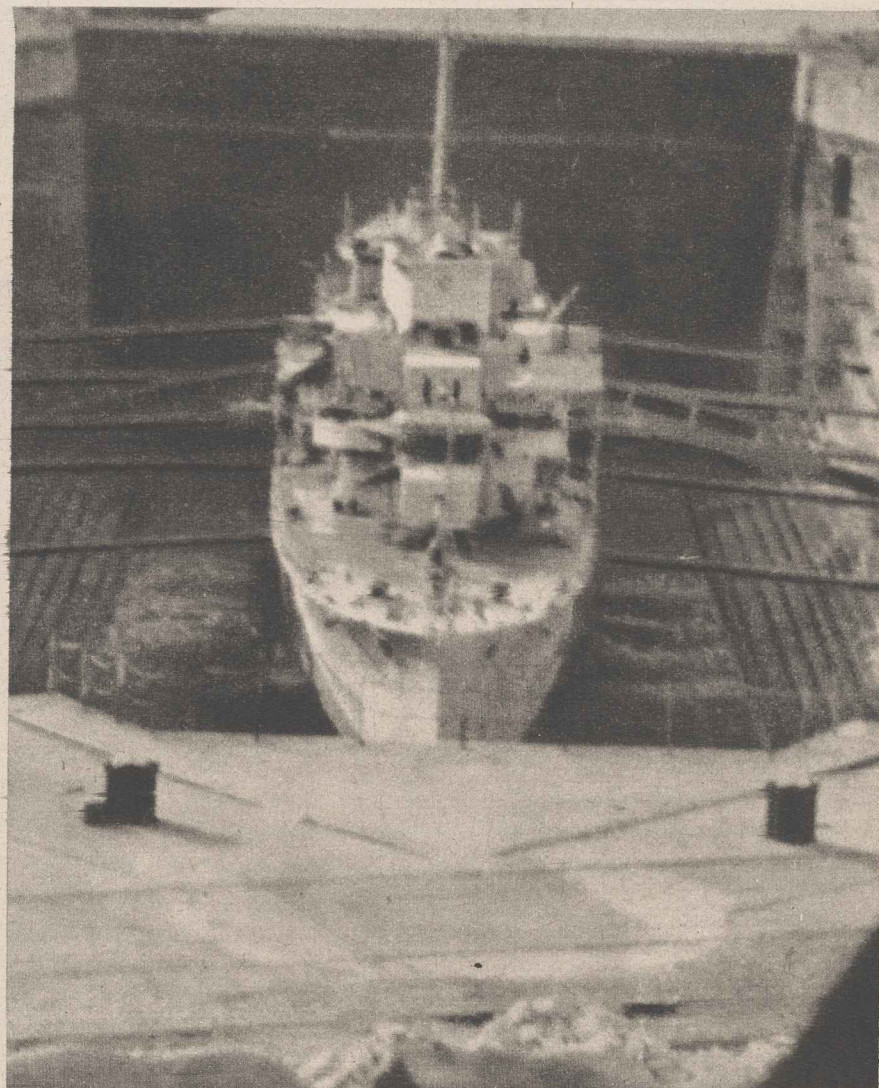
ΤΙΜΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΧΡΟΝΟΥ
ΑΛΒΑΝΙΑ ΛΕΓΚ. 2
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΛΕΒΑ 8
ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΛΕΤ 20
ΤΟΥΡΚΙΑ ΓΡ. 15
ΤΙΜΑΤΑΙ ΙΤΑΛΙΚΑΣ ΛΙΡ. 2

ΜΙΑ ΘΕΑ ΤΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ από αεροπλάνου. Ούτε το άγγλικόν φρούριον δύναται νά λεχθῇ ασφαλές, παρά την τοποθεσίαν του καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἀμυντικῶν ἐγκαταστάσεων του, ὅπως εἶναι τώρα ἐκτεθειμένον εἰς τὴν διπλὴν αεροπορικὴν καὶ ναυτικὴν ἰταλικὴν ἀπειλήν. Τὰ γεγονότα τὸ ἀπέδειξαν.

Εἰς τὰ ὅρια, τῆς οὐδετέρας ζώνης, μεταξύ τοῦ ἀγγλικοῦ βράχου καὶ τοῦ ἰβηρικοῦ ἐδάφους, οἱ Ἰσπανοὶ κατεσκεύασαν ἰσχυρὰ φρουρίδια, διὰ νὰ ἐξασφαλισθοῦν ἀπὸ οἰανδήποτε πειρατικὴν διάθεσιν τῶν γειτόνων.

ΜΙΑ ΔΕΞΑΜΕΝΗ τοῦ λιμένος τοῦ Γιβραλτάρ, ὅπου εὐρίσκεται ὑπὸ ἐπίσκευήν, ἀγγλικὸν ἀντιτορπιλικόν. Πολλὰ ἀγγλικά πλοῖα περιμένουν εἰς τὸν λιμένα τὴν σειρὰν των διὰ νὰ ὑποστοῦν τὰς ἐπισκευὰς εἰς τὰ ναυπηγεία.

Ἡ ἰσπανικὴ φρουρὰ ἐπὶ τοῦ δρομοῦ τοῦ ἐκκονόντος τὸ Γιβραλτάρ μετὰ τὴν ἰσπανίαν. Ἐὰν ἀγρύπνουσιν πάντοτε ἀνα δὺο, οἱ φυλάκες.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ, Εἰς τὸ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ, ΘΕΩΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΓΕΣΙΡΑΝ. Οἱ ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ ΕΡΕΥΝΟΥΝ, ΑΝΗΣΥΧΟΙ, Τὸν ΟΥΡΑΝΟΝ ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΝ ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΠΟΥ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Δέν θυμάμαι πειά ποιός έχει πη ότι ή επιθυμία που έχει ή γυναίκα να φαίνεται όμορφη είναι ένας παράγων όμορφιάς για τις μέλλουσες γενεές. "Ίσως νάταν ένας βιολόγος, ίσως ένας ποιητής, αδιάφορον. Γιατί πρόκειται για μιάν αλήθεια που μπορεί θαυμάσια να εύρη θέσι σε μιά συλλογή στίχων, όπως σε ένα τόμο φιλοσοφίας, ή σε μιά πραγματεία φυσιολογίας. Είναι ή όμορφιά τόσο απαραίτητη στη γυναίκα, ώστε, για χάρι της, της συγχωρούν όλα τα άμαρτήματα, αρχίζοντας από το άμαρτημα της αλαζονείας. Είναι ή όμορφιά είδος εύφυας που δέν έχει ανάγκη να την αποκαλύψη κανείς συγγράφοντας σοφές πραγματείες και έξ αιτίας της οποίας δέν ρωτούμε ποτέ την γυναίκα να μάς εξηγήση τους λόγους της γοητείας της, όπως ακριβώς δέν υποβάλλουμε ποτέ έρώτησι στον ήλιον ή στην άνοιξη. "Η όμορφιά έχει δικαίωμα υπέρτατης εξουσίας, όπως ή μεγαλοφυία, αν δέ κανείς ήθελε να έρμηνεύση την κρίσι αυτή ως βεβήλωσι, ως διαβάση τί έγραφε ο "Άγιος Αύγουστίνος: «'Αλλά τί θέλουμε να πούμε με το «ώραίος» ή όμορφιά; "Ότι είναι κείνο που μάς προσελκύει ή μάς κάνει να άφοσιωνόμαστε στα πράγματα που αγαπάμε; "Αν τα πράγματα αυτά δέν είχαν όμορφιά και χάρι, ποτέ δέν θα μάς προσείλκυαν. Και πράγματι, παρατηρούσα και άνακάλυπτα — είναι πάντα ο "Άγιος Αύγουστίνος που μιλάει — ότι εις τα σώματα που υπάρχει κάτι το ώραίο, τουτό προέρχεται, τρόπον τινά, από ένα άρμονικό σύνολο. Και ή άρμονία αυτή προέρχεται από τη

κατάλληλη προσαρμογή του ενός πράγματος με το άλλο. Παραδείγματος χάρι: από τη προσαρμογή ενός μέρους του σώματος σε όλόκληρο το σώμα, από την προσαρμογή της υποδήσεως στο πόδι και από άλλα παρόμοια...».

Το θέλημα της όμορφιάς υπερβαίνει το θέλημα της ανδρικής ισχύος, γιατί είναι καμωμένο από φυσικές άρμονίες που δέν υπάγονται σε κανένα νόμο. Λέγεται ότι οι άρχαιοι υπήκουαν, και στίς πειδ ριψοκίνδυνες πράξεις τους, στη θέλησι των γυναικών των. Και τότε ακόμη εξουσίαζε ο άνδρας τη γυναίκα, αλλά ή γυναικεία όμορφιά έκανε τον άνδρα να πιστεύη το έναντίο και τη γυναίκα να κλέπτη στο παιχνίδι.

Οί όμορφες γυναίκες είναι και κοκέττες και επιδιώκουν να κινήσουν το ένδιαφέρον. Είναι ύγιεις και προσπαθούν να διατηρήσουν την υγεία των άποφεύγοντας κάθε είδους λαιμαργία που θα ήμπορούσε να παραμορφώση ένα αγαθό τόσο πρόσκαιρο. "Αγαπούν τον άνδρα και πολύ περισσότερο τα παιδιά των, γιατί ή όμορφη γυναίκα δέν βρίσκει μεγαλύτερη στεφάνωσι και μεγαλείτερο στολίδι της όμορφιάς της, παρά στο πρόσωπο του παιδιού της. Και αν οί νόμοι γίνονται σεβαστοί όπως το επιτάσσει ή φύσις, τα παιδιά των παιδιών θα είναι ακόμη καλύτερα στη σωματική εμφάνισι και στη ψυχή. Φθάνει αυτό για να ώθήση τον άνδρα να έπεινη την ανεξάντλητη αυτή επιθυμία των γυναικών να φαίνονται όμορφες, για να πείση τη γυναίκα να μη υπερτιμιάη το θαυμασμό που αίσθάνεται κάθε άνδρας γι' αυτήν.

E. D. G.

Η ΔΕΣΠΟΝΙΣ των 13 — 19 έτών είναι ο άληθινός τύπος της μαθητριάς. "Αμέριμη, γελαστή, αλλά και πάντα διστακτική. Συχνά τη συναντούμε επάνω στα μαθητικά έδωλα ή εις την δδόν κατά την ώραν που τελειώνουν τα μαθήματα και τα κορίτσια βγαίνουν ευθυμα και γελαστά για να φαιδρύνουν με την παρουσία των και τα δροσερά λογάκια των τόν δρόμον.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΝΕΑΡΑ οικοδέσποινα είναι ιδεωδώς ο τύπος του κοριτσιού που εργάζεται και πού εις το πρόσωπόν του φαίνεται διάχυτη μιά ώριμη όμορφιά. Και ο ψυχραιμότερος άνδρας άναστενάζει όνειρευόμενος μιά οικογενειακή έστια και ένα παιδάκι που να χοροπηδάη εις το σπίτι κάτω από τα τρυφερά και άγρυπνα βλέμματα της χαριτωμένης μαμάκας του.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΠΟΙΑ άνατολική έκφρασις, που άποτελεί είδος κατηγορηματικής έπιταγής και που θα ήμπορούσε να μεταφρασθή « κάνε, πάντα, ώστε να έπιθυμούν να σε φιλούν ». Αυτό είναι μιά προειδοποίησις και μιά παρόρμησις την οποίαν όφείλει πάντοτε να έχη κάθε γυναίκα υπ' όψιν. "Η φροντίς διά την ώραϊότητά των είναι διά τας γυναίκας καθήκον, όχι μόνον έναντι της οικογενείας, άλλ' ακόμη και έναντι της φυλής. Σήμερον κάθε γυναίκα ήμπορεί, φθάνει να το θέλη, να κάμνη ώστε να φαίνεται νέα, έάν άφιερώνη, κάθε πρωί, έν τέταρτον της ώρας διά την επιμέλειαν της καλλονής της, και έάν δέν χάνη δύο ώρας την ήμέραν προς άνάκτησιν της καταρρευσάσης καλλονής της. Σήμερον υπάρχουν πολλά μέσα έπαύξεως της καλλονής.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ να είναι μία γυναίκα ωραιότατη, φθάνει να φαίνεται. Πουθενά άλλου δεν έχουν τόσην αξίαν τα φαινόμενα όσον εις το ζήτημα της γυναικείας καλλονής, ή όποια όταν δεν είναι πραγματική, είναι πάντοτε φαινομενική. Διά τούς λόγους τούτους αί γυναίκες δεν περιορίζονται εις τό να περιποιούνται τό δέρμα κάθε ήμέραν και εις τό να αλοΐφουν τά μάγουλα, τά μάτια και τό στόμα με διάφορα καλλυντικά, αλλά φροντίζουν πάντοτε και διά τό καλλιτεχνικόν γούστο της ένδυμασίας των. Ένα μεγάλο καπέλλο, αντί μικρού, ένα φόρεμα με όριζόντιες και όχι κάθετες γραμμές, μία οιαδήποτε καλώς ύπολογισμένη λεπτομέρεια εις την άμφίεσιν, φθάνει να μεταβάλη ένα μέτριον πλάσμα εις γυναίκα πού να γοητεύη.

ΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ πού από τά πρώτα του χρόνια σπουδάζει στό κολέγιο. Κομψή, χαριτωμένη, αγαπάει τά σπόρ και δίνει την έντύπωσι ότι είναι «πρώτης τάξεως μέλλουσα σύζυγος». Έμελέτησε τά λατινικά, τις ξένες γλώσσες, την ίχνογραφία και πρό παντός την τέχνην να ντύνεται καλά.

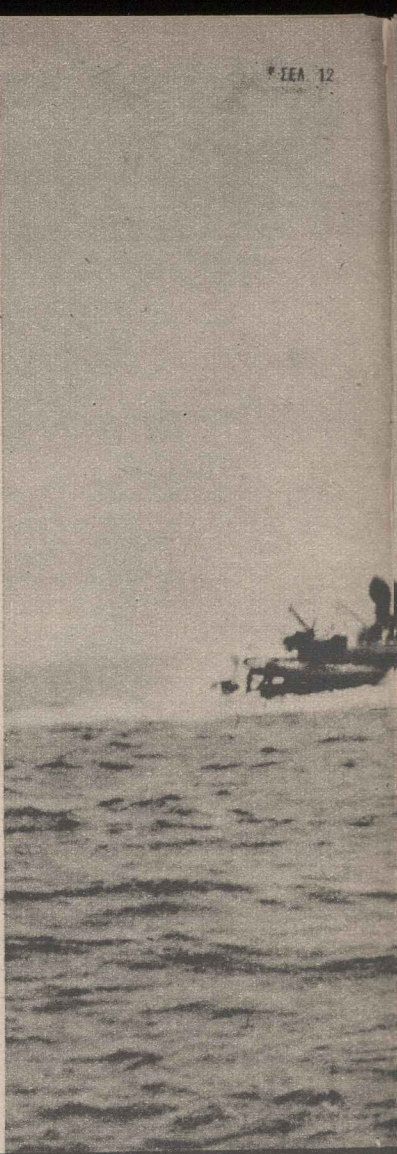
ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ του γραφείου. Σε πολλά γραφεία συναντάει κανείς απ' αυτά τά όμορφα κορίτσια πού εργάζονται όκτώ ώρες την ήμέρα χωρίς να λησμονούν ότι είναι όμορφες. Έχουν θέλησι, κάνουν γυμναστική και καμμιά φορά, παρά τά προσόντα των, δεν παντρεύονται τον διευθυντή ίσως έπειδή τις περισσότερες φορές ό διευθυντής είναι ήδη παντρεμένος.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ. Άληθινή άντονομασία, ενώ θα ήμπορούσε να είναι ή πρωταγωνίστρια ένός βιβλίου διηγημάτων με καλήν έκβασι, μανεκέν σε κανένα οίκο νεωτερισμών. Τό κορίτσι είναι πάντα ή εύδοκίμη των άνδρών και είναι ίκανή να νικήση την αντίστασι και του πιο πεισματάρη μισογύνη, άν παραδεχθούμε ότι την αντίστασι την προβάλλει ό άνδρας κι' όχι ή γυναίκα.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΝΗΟΠΟΜΠΗ ΡΙΨΟΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΕΙΣ ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ, ΤΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΞΙΟΝΟΣ, ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ ΠΟΛΥ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ. ΙΔΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΔΥΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ

*ΣΕΑ 12

ΠΛΟΙΑ, ΠΛΗΓΕΝΤΑ ΚΑΙΡΙΩΣ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΚΑΤΑΒΑΡΑΘΡΩΝΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ. ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΤΑΣΙΝ ΑΥΤΗΝ ΤΟΥ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΙ ΕΧΘΡΙΚΑΙ ΝΗΟΠΟΜΠΑΙ.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΜΠΟΛΕΜΟΥ

6^{ΟΝ} - ΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ

Αν τὸ Τριμερές ἦτο ὁ ἐπιτιθέμενος καὶ ἡ εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας εἰσβολὴ συγκαταλέγετο μεταξύ τῶν κυρίων ἀντικειμενικῶν σκοπῶν τῶν πολεμικῶν του σχεδίων, ἡ πραγματοποίησις τοῦ προγράμματος ἐξοπλισμῶν, τοῦ ἐξαγγεληθέντος ἀπὸ τὸν Ροῦσβελτ, θὰ ἦτο ὑπερарκετόν διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ βορειοαμερικανικοῦ ἐδάφους. Μὲ ἕνα στρατὸν τριῶν ἢ τεσσάρων ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν, μ' ἕνα στόλον πλεόν τῶν 400 σκαφῶν, μὲ ἀεροπορικὸν στόλον, μὲ πλεόν τῶν τριάντα χιλιάδων ἀεροπλάνων καὶ μὲ χιλιάδας θωρακισμένων αὐτοκινήτων, τηλεβόλων καὶ ἄλλων συγχρόνων πολεμικῶν μηχανῶν, ὁ Ροῦσβελτ θὰ ἠδύνατο νὰ περιμένη, μὲ σταθερὸν τὸν πόδα, κάθε ἐχθρικήν ἐπιθεσίαν, ὅπως ἀπὸ τὸ ἀσφαλὲς φράγμα τῶν δύο ὠκεανίων μετώπων του.

Τὸ Τριμερές ὅμως δὲν εἶχε ποτὲ ἐπιθετικὰς προθέσεις ἐναντίον τοῦ νέου κόσμου, ὅπου ἀντιθέτως ἐπεζήτησε πάντοτε φίλιαν καὶ συναντίληψιν. Ἡ Ἰταλία ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν Μεσόγειόν της, ἡ Ἰαπωνία διὰ τὸν ζωτικὸν ἀσιατικὸν ὥρον της, ἡ δὲ Γερμανία διὰ τὴν ἀναδιοργανῶσιν τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης. Δὲν εἶναι

ἐπομένως τὸ Τριμερές ποὺ ἠθελε νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἀλλ' ἡ Ἀμερική ποὺ ἐπεζήτηε ν' ἀναμειχθῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἠπείρου. Δὲν εἶναι τὸ Τριμερές, ποὺ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς ἀντικειμενικοὺς του σκοποὺς, θὰ πρέπη νὰ διέλθῃ τοὺς ὠκεανούς, ἀλλ' ἡ Ἀμερική ποὺ θὰ χρειασθῇ νὰ μεταφέρῃ εἰς μακρινὰ ἐδάφη τὰ στρατεύματά της καὶ τὰ θπλά της, ἀν θέλῃ νὰ κάμῃ τὸ βάρος της αἰσθητὸν εἰς τὴν σύρραξιν. Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, τὸ πρόβλημα τῶν θαλασσίων μεταφορῶν, σχετικῶς δευτερεύον διὰ τὰς Δυνάμεις τοῦ Τριμεροῦς, ἔχει ἀποφασιστικὴν καὶ ζωτικὴν σημασίαν διὰ τὴν Ἀμερικήν. Δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ δημιουργία νέων μεραρχιῶν καὶ ἡ κατασκευὴ ὅπλων καὶ πολεμοφοδίων εἰς ἀστρονομικὰς ποσότητας. Εἶναι ἐπίσης ἀνάγκη νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὰ μέτωπα τῶν συρράξεων ἄνδρες καὶ ὀλίκοι καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ ὁ συνεχὴς ἀνεφοδιασμὸς τῶν δρωσῶν δυνάμεων. Τώρα, τὸ νὰ προβλέψῃ ἡ Ἀμερική εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτάς, σημαίνει νὰ διοργανώσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ ἕνα εὐρύτατον δίκτυον θαλασσίων συγκοινωνιῶν, ἡ συνολικὴ ἑκτασίς τῶν ὁποίων δύναται νὰ ὑπολογισθῇ εἰς δεκάδας χιλιάδας χιλιόμετραν. Εἶναι ὅμως εἰς θέσιν νὰ λύσῃ μὲ τὴν πρέπουσαν ταχύτητα

τὸ βασικὸν αὐτὸ πρόβλημα τῆς μεσολαβήσεως της; Μὲ ἄλλας λέξεις, καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχθῶμεν ὅτι θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὑπερβολικοῦ προγράμματος τοῦ Ροῦσβελτ, θὰ εἶναι ἡ Ἀμερική εἰς θέσιν νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Ἀφρικήν καὶ εἰς τὴν Αὐστράλιαν ἕνα οὐσιῶδες μέρος τῶν ἐνόπλων της δυνάμεων καὶ τοῦ ὀλικοῦ αὐτοῦ; Μία προσεκτικὴ ἐξέτασις τῆς καταστάσεως ἀποδεικνύει καθάρᾳ ὅτι ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἀρνητικὴ. Ὅλῃ γον πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν μας ἀπὸ τὰς Ἡν. Πολιτείας, κάποιος Ἀμερικανὸς μᾶς ἔλεγε μὲ μικρὰν ἐγκαρτέρησιν: «Ἡ μοῖρά μας εἶναι πολὺ περιέργως. Ἐμαῖς οὐσάμην δλον τὸν χρυσὸν τοῦ κόσμου καὶ ὑπεκρεώθημεν νὰ τὸν θάψωμεν ἐπειδὴ δὲν μπορούμεν νὰ τὸν χρησιμοποιήσωμεν. Τώρα κατασκευάζομεν θπλά, ποὺ κάμουν νὰ τρέμῃ ἡ γῆ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ χρησιμοποιήσωμεν. Ἴσως θὰ τὰ θάψωμεν κάποτε καὶ αὐτά, ὅπως ἐθάψαμεν καὶ τὸν χρυσὸν μας».

Εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ κρίσις ἀτμοπλοίων, ποὺ ἐπληξε τὰ λεγόμενα Ἡνωμένα Ἐθνη, ἔφθασε τώρα πλεόν εἰς τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε νὰ ὑποχρεώσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Λευκὸν Οἶκον νὰ τροποποιήσῃ βα-

σικῶς τὰ ἀρχικὰ σχέδιά του παραγωγῆς. Κατὰ μίαν πρόσφατον συγκέντρωσιν, λαβούσαν χώραν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ροῦσβελτ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος τὰ κύρια μέλη τῆς War Production Board, ὁ ναύαρχος Land, «δικτάτωρ» τῶν θαλασσίων μεταφορῶν, ὑπεστήριξε σθεναρῶς ὅτι θὰ ἦτο παιδαριῶδες νὰ ἐνταθῇ ἡ κατασκευὴ τῶν θωρακισμένων αὐτοκινήτων, τῶν ἀεροπλάνων καὶ τῶν τηλεβόλων, ὅταν δὲν ὑπάρχουν πλοῖα διὰ νὰ μεταφέρουν τὰ ὀλικά αὐτὰ εἰς τὰ διάφορα πολεμικὰ μέτωπα. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Ροῦσβελτ ἀπήντησεν εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτάς ὅτι μεγάλα ποσότητες πρώτων ὕλων, προσωρινά εἰς τὰς ἐργαστασίας δπλων καὶ τὴν ἀεροπορικὴν βιομηχανίαν, ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ναυπηγείων. Οἱ ἀθροιστικώτεροι Ἀμερικανοὶ κριτικοὶ φρονοῦν ὅτι, παρ' ὅλην τὴν ἀλλαγὴν αὐτὴν τῶν σχεδίων, ἡ κρίσις τῶν ἀτμοπλοίων θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ παραλύνει οἰκονομικὰ τὴν ἀμερικανικὴν στρατιωτικὴν πρωτοβουλίαν τῶν Ἡν. Ἐθνῶν, διὰ τοῦλάχιστον ἕνα ἀκόμη ἔτος. Ἐν τῷ μεταξύ, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1943, πρέπει νὰ τηρηθῇ ἀμυντικὴ στάσις καὶ νὰ ἀρκεσθῶμεν νὰ ἐπιβραδύνωμεν τὴν ἀναπόφευκτον πρὸδον τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Τριμεροῦς.

Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πεδίου ἐ-

πὶσης, ὅπως καὶ εἰς τὰ ἄλλα, αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι δρέπουν τοὺς καρποὺς τῆς ἀπιστεῦτου εὐκολομανίας μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ροῦσβελτ ἐθεώρησε, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τῆς ἐνδεχομένην ἐξελίξιν τοῦ πολέμου. Τώρα πλεόν εἶναι ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ ἀγγλοαμερικανικὴ συνεργασία ἐπὶ τῇ προώψει τῆς ἐπικειμένης συρράξεως συνεφωνήθη εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον κατὰ τὰς ἐπισκέψεις τὰς γενόμενας ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν Eden καὶ ὀλίγον κατόπιν ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους Βασιλεῖς. Ὁ Ροῦσβελτ ὑπεσχέθη ἔκτοτε ὅλην τὴν ἠθικήν του ὑποστήριξιν εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Λονδίνου, μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι θὰ ἔκαμνε πᾶν τὸ δυνατόν διὰ νὰ πείσῃ τὸ Κογκρέσον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἀποφασιστικὴν στάσιν του ἐναντὶ τῶν «ἐπιτιθεμένων».

Ὡς πρόλογος τῆς «προσωπικῆς αὐτῆς συνεννοήσεως» ἦτο ὁ περίφημος λόγος τοῦ Σικάγου, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ροῦσβελτ ὡμίλησεν περὶ «κραντίνας». Τὴν ἐποχὴν δ' ἀκριβῶς ἐκείνην ἀπεστάλην ὁ Κένεντυ ὡς πρεσβευτῆς εἰς τὸ Λονδίνον, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ διοργανώσῃ τὸ ἀμερικανικὸν ἐμπορικὸν ναυτικόν, ἐπὶ τῇ προφύει ἀκριβῶς τῶν μεγαλυτέρων καθηκόντων, ποὺ θ' ἀνετίθοντο εἰς αὐτὸ εἰς περίπτωσιν πολέμου.

Ὅταν ὁ Κένεντυ ἔλαβε τὴν

ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ἐντολὴν αὐτὴν, τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, εὐρίσκετο σχεδὸν εἰς κωματικὴν κατάστασιν. Καθ' ὃν χρόνον Ἰταλία, Γερμανία, Ἀγγλία καὶ Γαλλία, ἀντεπροσώπευοντο εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν μὲ πολυτελῆ καὶ ταχύτατα ὑπερωκεάνεια, ἡ δὲ Ἰαπωνία εἶχεν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν στόλον ἀπὸ θαυμάσια σκάφη, αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι δὲν εἶχον παρὰ μερικά πλοῖα μέσης χωρητικότητος, ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἠρνοῦντο νὰ ἐπιβιβασθοῦν.

Ἡ ἀπειθαρχία ἐβασίλευε μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν πληρωμάτων καὶ ἦτο ἀκόμη πολὺ ζωηρά ἡ ἡχὺ τῆς καταστροφῆς τοῦ Morro Castle, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πλήρωμα ἐσώθη ἐπιβιβασθὲν τῶν λέμβων, ἐνῶ οἱ ἐπιβάται ἐχάνοντο μεταξύ τῶν φλογῶν. Μέγα ποσοστὸν τοῦ ὑπερπόντιου ἀμερικανικοῦ ἐμπορίου ἐχρησιμοποιοῦν τὰ σκάφη τῶν ἄλλων κρατῶν, κατὰ δὲ τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ 1922 μέχρι τοῦ 1935, τὰ ναυπηγεῖα τῶν Ἡν. Πολιτειῶν δὲν εἶχον κατασκευάσει κανένα φορτηγὸν πλοῖον διὰ τὰς διεθνεῖς μεταφοράς.

Ὁ Κένεντυ εἶχε μεγάλας ιδέας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ροῦσβελτ ἐθεώρησεν, ὅτι δὲν ἦτο περίπτωσις νὰ «υπερβάλλουν» καὶ ἐνέκρινε τελικῶς ἕνα σχέδιον ναυπηγήσεων 500 ἀτμο-

πλοίων, πραγματοποιήσιμον ἐντὸς μίας δεκαετίας, ἥτοι μέχρι τοῦ 1947. Εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον ἐσκέπτοντο, ὅτι ὁ ἀμερικανικὸς ἐμπορικὸς στόλος θὰ ἔπρεπε ν' ἀναλάβῃ μόνον δευτερεύοντα ρόλον καὶ ὅτι ὁ ἀγγλικὸς στόλος, εἰς περίπτωσιν συρράξεως, θὰ ἠδύνατο ἀπὸ τὴν εἰσφορὰν τῶν ἐμπορικῶν ναυτικῶν τῶν ἄλλων κρατῶν, μὴ ἀποκλειομένων... τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἰαπωνίας! Ὡτο ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ροῦσβελτ ἦτο βέλαιος ὅτι θὰ παρέσυρε τὴν Ἰταλίαν μὲ μίαν «εὐνοϊκὴν ἐμπορικὴν σύμβασιν» καὶ ὅτι θὰ ἐξουδετέρωνε τὴν Ἰαπωνίαν δημιουργῶν εἰς αὐτὴν νέας ἐνοχλήσεις εἰς Κίναν.

Ἐφθασε, τοιούτοτρόπως, τὸ φθινόπωρον τοῦ 1939. Ὁ Κένεντυ, ἀπεσταλμένος εἰς Λονδίνον, εἶχεν ἀφίσει τὴν Ναυτικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ αἱ νέαι ναυπηγήσεις, ποὺ ἤρχισαν μὲ κακὴν διάθεσιν, εὐρίσκοντο ἀκόμη εἰς ἀνευ σημασίας ἐπίπεδον. Εἰς τὴν Οὐάσιγκτὼν εἶχον χάσει πολλὰς ἐλπίδας ὅσον ἀφορᾷ τὸν προσανατολισμὸν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἰαπωνίας, ἡ δὲ ἀπρόοπτος ἀναγγελία τῆς ρωσογερμανικῆς συμφωνίας, εἶχεν ἀνατρέψῃ ἀπὸ τῆς μῆρας εἰς τὴν ἄλλην, τὴν προοπτικὴν τῆς εὐρωπαϊκῆς καταστάσεως. Ὁ Ροῦσβελτ, ἐν τῷ μεταξύ, διέταξε ἔντασιν τῶν ἐργασιῶν

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ὑποβρύχιον εἰς ὀλίγας ἑκατοντάδας μέτρων ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς καταβυθίσεως. Ἡ θάλασσα εἶναι γεμάτη ἀπὸ κάθε εἶδους συντρίμματα, οἱ δὲ ναυαγοὶ προσπαθοῦν ἀπεγνωσμένως νὰ πλησιάσουν μίαν οἰανδήποτε σάνδα σωτηρίας. Ἀραγε θὰ σωθοῦν;

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ ὅμως ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν λέμβον του καὶ περισυνέλεξε ὅσους περισσότερους ναυαγούς ἠδυνήθη. Ἴδου ἐπὶ τέλους οἱ ναυαγοὶ ἐν ἀσφαλείᾳ μειδιῶντες. Ἐχουν τὸ ὕψος ὅτι σκέπτονται ὅτι τὰ πράγματα δυνατόν νὰ ἐπὶ γαίαν πολλὴ χειρότερα.

SHIP SITUATION TO FORE AS MAJOR WAR PROBLEM

Pool of Tonnage of United Nations Looms as a Temporary Solution

By CHARLES HURD

WASHINGTON, April 25—Recent conferences and activities here and in London have given rise to some hope that the shipping situation—an extraordinarily important factor in fighting the war this year—may approach a temporary solution by a pooling method.

This has not yet been demonstrated to be a panacea for one of the worst headaches for the United Nations, but it is the first definite program proposed as a current solution of a bitter problem, to serve at least until the mass building program gets under way.

Soon after the return of Harry L. Hopkins from London, it became known that his latest trip was made in an effort to deal with this particular sore spot. Mr. Hopkins is not a shipping expert but any errand he undertakes necessarily is important because he speaks for the President and what he proposed is obviously the suggestion of Mr. Roosevelt. It is said in well-informed circles that the unnamed British persons who returned to the United States with Mr. Hopkins are shipping experts.

Policy of Expediency
The general shipping situation at this time may be described as one which follows a policy of expediency from week to week, without the benefit of any central control. It has been discussed in the councils of the combined chiefs of staff. Navy experts and military supply chiefs have emphasized how serious it is, and even military secrecy has permitted publication of the fact that new demands for materiel in the South Pacific, in India, in Russia, in all the theatres of war, are so great that the shipping situation is so serious that it is expected to be a problem for the next sixty days ago.

lem. The first and ever-present one is the fact that the United Nations still are on the defensive in this war, and until they take the offensive they do not control events and therefore cannot plan very far ahead.

The submarine problem has not yet been solved. Its toll of tonnage was reliably reported in the past week as exceeding the average combined production of American and British shipyards.

War on Submarines

Such a continuing condition means that anti-submarine measures must be made to succeed before the accretion from new construction can make its weight felt. This means that blimps, patrol planes and detection be put ahead of any type of war production.

In the meantime a mustering of ships has not yet been made. The whole emphasis has been on the normally or range. The small work force of the economy has been such that the war effort is being hampered.

ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝ, ΔΕΝ ΑΝΗΚΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΥ ΤΩΝ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «NEW YORK TIMES», ΤΗΝ ΠΛΕΟΝ ΔΙΑΔΕΔΟΜΕΝΗΝ ΤΩΝ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ. ΚΑΙ ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΜΟΝΟΝ ΜΑΡΤΥΡΟΥΝ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ, ΤΟ ΧΑΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣ, ΣΧΕΤΙΚΟΥΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΕΛΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΗΘΕΛΗΣΕΝ Ο ΡΟΥΣΒΕΛΤ.

NEW YORK TIMES, WEDNESDAY, APRIL 25

Brake on War Program

Ship Shortage Affects Allied Operations in Two Oceans

By ARTHUR KROCK
Special to THE NEW YORK TIMES

Admiral Land's Task

He Faces Tremendous Problems in Full Control of War Shipping

By ARTHUR KROCK
Special to THE NEW YORK TIMES

WASHINGTON, Feb. 10—It was merely fortuitous that the President's assignment to Admiral Emory S. Land of full and final control of war shipping should have been made public on the same day that the Lafayette (Normandie) burned at her pier. But the calamity added the replacement of 33,423 tons to the many problems

age of the commitment to them which they have been receiving. Some ships have been found faulty and turned back; one was obliged to go to this twice. The reason is that many of the seized German and Italian ships were so deftly sabotaged that it was impossible to discover all of the damage until they took a pounding at sea. Other ships

NEW YORK TIMES, TUESDAY, MARCH 24,

SHIPYARD DELAYS REPORTED BY LAND

Admiral Tells Truman Group 'Stalling and Slow-Up Tactics' Imperil Roosevelt Program

WIDE VARIANCE IN OUTPUT

Difference Up to 200% in Some Cases, Although Strikes Are Absent

WASHINGTON, March 23 (AP)—Admiral Emory S. Land, chairman of the Maritime Commission, declared today that grave difficulties must be surmounted if President Roosevelt's 1942 merchant ship construction program is to be

Red Cross Appeal

The American Red Cross is appealing for \$65,000,000 to provide relief for American war victims and to carry on rapidly expanding Red Cross services for the armed forces. The Red Cross War Fund of Greater New York is seeking \$7,330,000 of the national goal in a united local chapter appeal in the five boroughs, as follows: Manhattan and the Bronx, \$6,250,000; Brooklyn, \$700,000; Queens, North Shore, \$50,000; Central Queens, \$250,000; Staten Island, \$80,000.

Checks should be made payable to the American Red Cross and envelopes marked "For the War Fund." Residents of Manhattan should send their contributions to 315 Lexington Avenue; residents

των ναυπηγήσεων, και όταν έφθασαν εις τας 'Ηνωμ. Πολιτείας αί πρώται άγγλικαί έπιτροπαί δια τών συντονισμών των προμηθειών, ένεθάρρυνεν εύχαρίστως ώρισμένους προτάσεις χρηματοδοτήσεως, μελετηθείσας εις Λονδίνον δια την επέκτασιν των άμερικανικών πολεμικών βιομηχανιών.

Μετά έν έτος, την 1ην τριμηνίαν του 1940, τó άμερικανικόν έμπορικόν ναυτικόν περιελάμβανε περίπου 1400 άτμόπλοια, συνολικής χωρητικότητος περίπου 8 έκατ. τόνων ύποδιαιρουμένων ως εξής: 'Επιβατικά πλοία: άμερικανικά γραμμαί 26 (165 χιλ. τόνοι). 'Υπερωκεάνειοι γραμμαί 43 (425 χιλ. τόνοι). Γραμμαί άκτοπλοίας 52 (295 χιλ. τόνοι). Μεταγωγικά άτμόπλοια: 'Αμερικανικά γραμμαί 137 (798 χιλ. τόνοι). Γραμμαί άκτοπλοίας: 438 (2 έκαμ. τόνοι). Παρωπλισμένα πλοία: 90 (306 χιλ. τόνοι). Πετρελαιοφόρα: άμερικανικά γραμμαί 18 (148 χιλ. τόνοι). Γραμμαί άκτοπλοίας: 309 (2175 χιλ. τόνοι). Παρωπλισμένα πλοία: 25 (155 χιλ. τόνοι).

Τώρα, σύμφωνα με ώρισμένας ύπερισχυούσας γνώμας την έποχην εκείνην, εις τόν Λευκόν Όικον, θά ήρκει μία αύξησις 2 ή 3 έκατ. τόνων δια να τεθί τó άμερικανικόν έμπορικόν ναυτικόν εις θέσιν ν' άντιμετωπίση ολανδήποτε άνάγκην. 'Ο Ρούσβελτ, πού ειχε πείραν τών ναυτικών πραγμάτων, ειχεν ειπεί ότι με 10 έκατ τόννους έμπορικου ναυτικού, θά ήδύνατο εύρέως ν' άνεφοδιασθί εις την Εύρώπην στράτευμα 5 έκατ. άνδρών και τó βλέμμα του ειχε πέσει επί των Ιταλικών, γερμανικών και δανικών άτμοπλοίων, τα όποία ειχαν άποκλεισθί εις τας 'Ην. Πολιτείας. 'Εάν τά ναυπηγεία, εις τά όποία κατέφθαναν καθημερινώς νέαι παραγγελίαι, δέν θά ήδύνατο ν' άνταποκριθούν εις τας άνάγκας, ή κατάσχεσις τών πλοίων αυτών θά έπλήρυνεν τά κενά. Καί πράγματι έτσι συνέβη: περί τó τέλος του Μαρτίου του 1941, έίπλα τμήματα του σώματος παρακτίου άμύνης, έν συνεργασία με δυνάμεις της ξηράς και της θαλάσσης, κατέλαβον 28 Ιταλικά πλοία, 36 δανικά και 2 γερμανικά και μετέφεραν τά πληρώματα εις στρατόπεδα συγκεντρώσεως. 'Η λήστροική όμως αυτή πράξις δέν απέφερε τά άναμενόμενα αποτελέσματα, διότι μέγα μέρος τών πλοίων άπεδείχθησαν μη χρησιμοποίησιμα. 'Επί τη προλήψει της κατασχέσεως, πολλά έξ αυτών ειχον βλαβή άνεπανορθώτως.

Τό πρόγραμμα τών νέων ναυπηγήσεων ειχε πολλαπλασιασθί έν τώ μεταξύ, τούλάχιστον επί του χάρτου, με τόν άντικειμενικόν σκοπόν ναυπηγήσεων, κατά μέσον όρον ένός πλοίου καθ' έκάστην, δια τó τέλος του 1941. Τό σχέδιον Κένεντυ, όπως ειπομεν, προέβλεπε την ναυπήγησιν 500 πλοίων έντός δεκαετίας. Τό νέον πρόγραμμα άπήτει 1600 πλοία μέχρι του τέλους του 1943. Ειδικαί έπιτροπαί έμπειρογνωμόνων έμελέτησαν τύπους πλοίων δυναμένους να ναυπηγηθούν εις σειράς και αί ληφθείσαι άπό τó ναυπηγεία παραγγελίαι περιελάμβανον 200 πλοία τύπου liberty, άλλα 227 άτμόπλοια προσωρινά να έκχωρηθούν εις εδάνεια καί έννοκίασιν», 541 τυποποιημένα πλοία, 16 πλοία ειδικά δια τήν μεταφοράν τών μετάλλων και άλλας μικροτερας μονάδας. Μέλα ένδιαφέρον προεκάλει μέρος του προγράμματος του σχετικου με την ναυπήγησιν πλοίων «τύπου Γ», τά όποια κατά τας προβλέψεις των τεχνικών, θά καθελκύνοντο με ταχύν ρυθμόν. Τά σχέδια δια τά πλοία αυτά περιελάμβαναν τρεις διαφορετικούς τύπους: τόν «Γ 1» 7500 τόνων, 413 418 ποδών μήκους, με ταχύτητα 14 κόμβων και με άκτίνα δράσεως 10 χιλιάδων χιλιομέτρων. Τόν «Γ 2», 9.000 τόνων, με ταχύτητα 16 κόμβων και άκτίνα δράσεως 16 χιλιάδων χιλιομέτρων. Καί τέλος τόν τύπον «Γ 3» 11.975 τόνων και με ταχύτητα 17 κόμβων.

Κατεσκευάσθησαν νέα ναυπηγεία, άλλα ηύξησαν τας δυνατότητάς των ναυπηγήσεως, κατά δέ τó τέλος του 1941 αί ναυπηγήσεις ειχον σχεδόν διπλασιασθί έν σχέσει προς τó παρελθόν έτος. Εύρίσκοντο όμως ακόμη πολύ μακράν άπό τας προβλέψεις της Ούανογκώνως. 'Ο Ρούσβελτ ειχεν έλπίσει δια την περίοδον εκείνην ένα πλοίον την ήμέραν. 'Απ' έναντίας αί παραδόσεις ήσαν περίπου δέκα σκάφη κατά μήνα, μόλις 70 χιλ. τόνων.

Κατόπιν συνέβη τó Pearl Harbor και άποτόμως, ή κατάσταση, πού ειχεν ήδη αρχίσει να διαφαίνεται δύσκολος, έγινε άνελπιστική. Αύθ ήδύνατο ν' άνταποκριθούν εις τας άνάγκας, ή κατάσχεσις τών πλοίων αυτών θά έπλήρυνεν τά κενά. Καί πράγματι έτσι συνέβη: περί τó τέλος του Μαρτίου του 1941, έίπλα τμήματα του σώματος παρακτίου άμύνης, έν συνεργασία με δυνάμεις της ξηράς και της θαλάσσης, κατέλαβον 28 Ιταλικά πλοία, 36 δανικά και 2 γερμανικά και μετέφεραν τά πληρώματα εις στρατόπεδα συγκεντρώσεως. 'Η λήστροική όμως αυτή πράξις δέν απέφερε τά άναμενόμενα αποτελέσματα, διότι μέγα μέρος τών πλοίων άπεδείχθησαν μη χρησιμοποίησιμα. 'Επί τη προλήψει της κατασχέσεως, πολλά έξ αυτών ειχον βλαβή άνεπανορθώτως.

ΣΕΛ. 14

ΣΕΛ. 15

Hartford Courant, τας αναγραφείσας άπό την Associated Press, έξηγηθήσαν έντός περιπου είκοσι ήμερών!

'Ο Ρούσβελτ τότε, αντί άλλης άπαντήσεως, ανήγγειλε τó νέον του πρόγραμμα τó όποιον περιελάμβανεν την ναυπήγησιν νέων πλοίων δια τó 1942 συνολικής χωρητικότητος 8 έκατ. τόνων και έτέρων 10 έκατ. δια τó έπόμενον έτος. 'Από τά δέκα πλοία κατά μήνα θά έπρεπε άποτόμως να ναυπηγούνται τριάντα, και ό αριθμός αυτός θ' άνήρχετο εις έξήντα και ένενήντα. 'Ο Ρούσβελτ έξήτει ακριβώς ένενήντα πλοία δια τας πρώτας 90 ήμέρας του 1942, έτερα 146 πλοία δια την δευτέραν

τριμηνίαν, 154 δια την τρίτην και 184 (δύο πλοία ήμερησίως) δια την τελευταίαν τριμηνίαν. 'Επί τη βάσει των παλαιών προγραμμάτων, άπό την 1' Ιουλίου 1941 μέχρι του τέλους του 1943, ό έμπορικός άμερικανικός στόλος θά έπρεπε ν' αύξηθί με 1153 νέα πλοία συνολικής χωρητικότητος 12.410.000 τόνων. Τώρα, επί τη βάσει των νέων σχεδίων, τά πλοία πού θά έπρεπε να προστεθούν εις τόν έμπορικόν στόλον θά έπρεπε να είναι 18 ή 20 εκατομμυρίων τόνων με 850 πλοία, χωρητικότητος 8 έκατ. τόνων, μόνον δια τó 1942. Σύμφωνα με τά δημοσιευθέντα άπό την Ναυτικήν 'Επιτροπήν δεδομένα, ή παραγωγή του 1941 ήτο 127 πλοία 990 χιλ. τόνων, έξ αυτών δέ μόνον 95, 799 χιλ. τόνων ειχον έξαρτυθί. 'Επρόκειτο έπόμενος περί διπλασιασμού του ρυθμού των ναυπηγήσεων. 'Αφού δέ αί τρέχουσαι ναυπηγήσεις των πρώτων μηνών του 1942 δέν ύπερβαίναν τά 15 ή 20 πλοία κατά μήνα, ή προσπάθεια των έπομένων τριμηνιών θά έπρεπε να φθάσι ρυθμόν είκοσι ή τριάντα φορές μεγαλύτερον.

'Εχρειάζετο έπόμενος να οργανωθούν νέα ναυπηγεία, να διατεθούν δια τας ναυπηγήσεις έξ ή έπτά εκατομμύρια τόνων χάλυβος, να κατασκευασθούν έπειγόντως χιλιάδες μηχανών και εργαλείων, όχι μόνον δια την έξάρτυσιν τών υπό ναυπήγησιν μονάδων, αλλά και δι' αυτήν την κατασκευήν των άτμοπλοίων, τέλος δέ ν' άπασχοληθούν τουλάχιστον 850 έργάται. Περί τó τέλος όμως 'Απριλίου, τέσσαρας σχεδόν μήνας μετά την αναγγελίαν του προγράμματος τούτου, ή κατάσταση ειχε σημειώσει πολύ μικράς πρόόδους. Πλέον τών 1.500 πλοίων ειχον παραγγελθί, εις την πραγματικότητα όμως 500 ήρχισαν να ναυπηγούνται, τά καθελκυσθέντα έφθασαν μόλις τόν μέσον όρον του 1½ καθ' έκάστην, τά δέ έξαρτυθέντα και παραδοθέντα εις τó Κράτος ήσαν όλιγώτερα τó ένός την ήμέραν. Ταυτοχρόνως αί άπώλειαι, τας όποιας έπέφερον τά ύποβρύχια του 'Αξονος, άνήρχοντο εις έκα-

τοντάδας χιλιάδας τόνων, εις ώρισμένας δέ περιόδους ειχον ύπερβή τó διπλάσιον των νέων ναυπηγήσεων του άμερικανικού στόλου.

Σύμφωνα με τας πλέον αισιοδόξους προβλέψεις, ή 'Αμερική θά εύρεθί, περί τó τέλος του παρόντος έτους, με έμπορικά πλοία συνολικής χωρητικότητος άμεταβλήτου έν συγκρίσει προς τó παρελθόν έτος. Καί άν δέ παραδεχθώμεν ακόμη ότι ό ρυθμός των ναυπηγήσεων θ' αύξηθί κατά τó προσεχές έτος, τά διαθέσιμα πλοία δια τó τέλος του 1943 δέν θά ύπερβούν κατά πολύ τά παρόντα και θά φθάσουν κατ' άνωτάτον όριον τά 10 έκατ. τόνων.

'Αφού ή κατάσταση ήτο άπελπιστική δέν παρελθόντα Δεκέμβριον, δέν δυνάμεθα να ειπώμεν ότι ή προοπτική ή καλλιτέρευεν. Βεβαίως θά ήτο παιδαριώδες να ύποτιμώσωμεν τας άμερικανικάς δυνατότητας και να παραμεινώμεν να λάβωμεν ύπ' όψιν μας την συμβολήν την όποιαν αί 'Ην. Πολιτείαί δύνανται να συνεισφέρουν εις τας άλλας Δυνάμεις του άντιφασιστικού μετώπου, εις όπλα και πολεμικών ύλικόν. Καί οι ίδιοι όμως οι 'Αμερικανοί είναι σήμερον ύποχρεωμένοι να παραιτηθούν άπό όρισμένα μεγαλειώδη προγράμματα, τά όποια μέχρι του παρελθόντος Δεκεμβρίου εύρίσκοντο εις τά χείλη όλων και έγέμιζαν με την θορυβώδη ήχώ των τας στήλας των εφημερίδων και τας ραδιοφωνικάς έκπομπάς. 'Εγίνετο λόγος τότε «περί γεφύρας πλοίων», ή όποία δια μέσου των ώκεανών θά έπλημύριζε όλα τά πολεμικά μέτωπα με άνεξαντλήτον χείμαρρον άρμάτων μάχης, τηλεβόλων, μυδραλλιοβόλων, άεροπλάνων, ίσως δέ και άνδρών προερχομένων άπό την 'Αμερικήν.

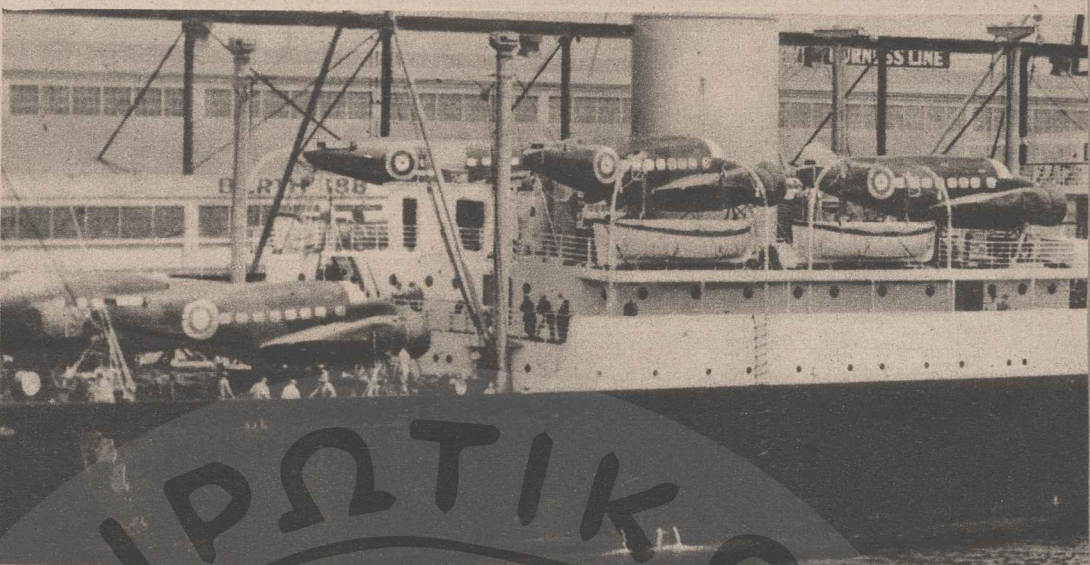
Τώρα ή γέφυρα έμεινεν εις τó στάδιον του σχεδίου και άπό τó Λονδίνον και την Μόσχαν δέν ακούονται παρά παράπονα δια την άνεπαρκείαν των ύποσχεθέντων άνεφοδιασμών.

'Εκτός αυτού, αφίνοντες κατά μέρος την άντίδρασιν του άμερικανικού λαού εις τó να παραδεχθί να στείλη πραγματικά και καθ' έαυτό έκστρατευτικά σώματα εις την Εύρώπην και εις άλλα μακράν μέτωπα και αυτός ό Ρούσβελτ θά παρητήθ άπό καιρού άπό την ιδέαν να λάβη μέρος εις τόν πόλεμον με σοβαρά τμήματα άμερικανικού στρατού. Κατά τó Wall Street Journal, θά έχρειάζοντο τουλάχιστον 30 έκατ. τόνοι πλοίων δια ν' άποστείλουν και ν' άνεφοδιάσουν ταυτοχρόνως εις Εύρώπην, 'Αφρικήν, 'Ασίαν και Αυστραλίαν στρατεύματα ίκανά ν' άποσπάσουν άπό τας Δυνάμεις του Τριμερούς την πρωτοβουλίαν των επιχειρήσεων. Καί τó τέρμα αυτό εύρίσκεται ακόμη πολύ μακράν.

MARIO ZUPAN

ΠΑΡ' ΟΛΟΝ τó χάος, την καθυστέρησιν των προγραμμάτων έργασίας, τας άπεργίας και άλλα ώραία πράγματα πού χαρακτηρίζουν τά άμερικανικά ναυπηγεία, κάθε φοράν πού ή Κυβέρνησις καθελκύει ένα νέον πλοίο, γίνεται έορτή με μεγαλοπρέπειαν όλως ύπερβολικήν, όταν μάλιστα σκεφθώμεν ότι τρία επί των πέντε άμερικανικών πλοίων είναι καταδικασμένα να καταστραφούν άπό τά άνηλεή κτυπήματα των άτρωμήτων ύποβρυχίων του 'Αξονος.

ΤΟ ΦΟΡΤΩΜΑ των άεροπλάνων, άρμάτων μάχης και άνδρών προσωρισμένων δια την 'Αγγλίαν έτελείωσε σχεδόν, τó δέ νέον και σύγχρονον μεταγωγικόν είναι έτοιμον ν' άποπλεύσθ άπό τόν άμερικανικόν λιμένα. Καλό ταξίδι καί καλές τορπίλλας. Φυσικά, με την ύπερβολήν, πού χαρακτηρίζει όλες τας άμερικανικάς έκδηλώσεις, οι άπεσταλμένοι των διαφόρων εφημερίδων έθεώρησαν καλόν ν' αναρριχηθούν επί των οχονίων του αναχωρούντος άτμοπλοίου.

TEAOF

ΤΟΥ ΓΑΕΤΑΝΟ ΣΙΟCCA

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

— Μου υπεσέθη, 'Αλκίνοε, ότι θα μου έδειχνες πολλά πράγματα που θα μ'έκαναν να θαυμάσω. Είμαι ανυπόμονος να τα ιδώ.

— Θα σου δείξω για πρώτο ένα μικρό πράγμα, αλλά θαυμάσιο, ένα βιβλίο.

— Αυτό λοιπόν είναι ένα βιβλίο; Κι' όλα αυτά τα σημάδια τι σημαίνουν;

— Είναι τα στοιχεία της γραφής. Όπως βλέπεις, δεν είναι πλέον σκαλισμένα πάνω στη πέτρα. 'Απ' εναντίας είναι τυπωμένα πάνω σε ψηλά χαρτιά, που δεμένα δλα μαζί αποτελούν ένα τόμο. 'Η τύποις γίνεται με μία μηχανή και φθάνει ένα κτύπημα για να τυπώσει σε μία στιγμή ένα ολόκληρο φύλλο. Αυτή η πράξη επαναλαμβάνεται χωρίς διακοπή κ' έτσι απ' το ίδιο βιβλίο τυπώνουν με μεγάλη ευκολία τ' αντίτυπα που θέλουν.

— Από τα βιβλία αυτά που βλέπεις τυπώθηκαν εκατομμύρια αντίτυπα. 'Ημείς τα μοιράζομεν περιοδικώς εις όλους και τη βιβλιοθήκη που βλέπεις στο σπίτι μου την έχουν δλα τα σπίτια.

— Και τι είναι γραμμένο στα βιβλία αυτά;

— Πολλά ωραία, σοφά και ευχάριστα πράγματα, που έγράφησαν σ' όλους τους καιρούς κ' ειδικώς τους παλαιούς.

— 'Από καιρό τυπώνονται τα βιβλία;

— 'Από μερικούς αιώνες. 'Αντιθέτως όμως, μόνο λίγα χρόνια τώρα έγινε νόμος που αναγνωρίζει εις όλους το δικαίωμα να διαβάσουν. Πρωτότερα, μεγάλο μέρος των κατοίκων, και αν ακόμη ήξευρε να διαβάσει, δεν έδιδάσκε, είτε επειδή δεν είχε χρήματα ν' αγοράσει βιβλία, είτε επειδή αγνοούσε ή περιφρονούσε την μεγάλην ευχαρίστησιν του διαβάσματος.

— 'Εμπαινες στο σπίτι ενός χωρικού ή ενός εργάτου, και σπάνια εύρισκες ένα βιβλίο. 'Επομένως η αμάθεια ήτο μεγάλη και γενική. Τώρα τα πράγματα μετεβλήθησαν ριζικά κ' έχουμε την ικανοποίησιν να διαπιστώσωμεν ότι οι ταπεινοί είναι οι πιο μανιώδεις φιλαναγνώσται και πρόπαντός αγαπούν τα ωραιότερα έργα, τα ποιήματα. Αυτό που κρατείς ανοικτό εμπρός σου, ω θεε! 'Οδυσσεύ, είναι ένα ποίημα. Θα μείνης εκπληκτος όταν θα διαβάσης τον τίτλον και τον πρώτον στίχον.

— Βασιλεῦ 'Αλκίνοε, σὺ ξεχνᾷς ότι είμαι ἀναλφάβητος. 'Ημεῖς οἱ ἥρωες ἀγνωρίζαμεν πολὺ καλὰ τὰ ἀγωνίσματα τοῦ στίβου, ἀλλὰ δὲν ἠξεύραμεν νὰ διαβάσωμεν.

— 'Ο τίτλος είναι: 'Οδύσ-

σεια. Καὶ ἡ πρώτη στροφή εἰς τὴν ἀρχικὴν γλῶσσαν εἶναι ἡ ἐξῆς:

— 'Ανδρα ροι ἔννεπε Μοῦσα, πολὺτροπον, δς μάλα πολλὰ...

— 'Ο πολὺτροπος ἀνὴρ, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς ζητεῖ ἀπὸ τὴν Μοῦσαν νὰ τραγουδήσῃ, εἶσαι σὺ. Σὺ θεωρεῖσαι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπος, ἐπειδὴ ἔζησες πολὺ καὶ δὲν ἤρκεσο ποτὲ νὰ μανθάνῃς καὶ νὰ δρᾷς.

— Ποῖος τοὺς ἔγραψε τοὺς στίχους αὐτούς;

— Τοὺς ἔγραψε ἕνας 'Ελλην, τὸν ὁποῖον ἐμεῖς τιμῶμεν ὡς τὸν μεγαλύτερον τῶν ποιητῶν. 'Εζήσθη ὀλίγον χρόνον κατόπιν σου καὶ ἔμαθε τὰ μέγιστα κατορθώματά σου, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαίων ἀπὸ τὸ στόμα τῶν αἰοδῶν. 'Εκείνο ὅμως ἐπέταξε ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλους. Οἱ τραγουδισταί μας, καὶ ὁ Δημόδοκος ἐπίσης, ἦσαν ἄξιοι, ἐμπνευσμένοι καὶ εὐλικρινεῖς καὶ δίκαιοι, ἐπειδὴ ἐτραγουδοῦσαν διαρκῶς ἐποποιίας, ἐστενοχόρουν εἰς τὸ τέλος. 'Ο 'Ομηρος ἐνεφύσησε εἰς τοὺς στίχους τοῦ τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν νεότητά, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν αἰώνιαν φύσιν καὶ εἶχεν ἀπὸ τοὺς θεοὺς ὡς ἐπαθλὸν τὴν αἰωνιότητα. 'Ημεῖς ἐπιστρέφουμεν εἰς αὐτὸν ὡς πρὸς μίαν ἀστείρευτον πηγὴν, ὅσκις καταλαμβάνομεθα ἀπὸ τὴν δυσοπσίαν ἢ ἀπὸ τὴν ἀνίαν.

— Εἰπέ μου, δλα αὐτὰ τὰ

βιβλία ποὺ τὰ λαμβάνουν ὀλοὶ, δωρίζονται; Καὶ ποῖος σὰς τὰ δωρίζει;

— Δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ποῦμε ὅτι τὰ βιβλία δωρίζονται. Αὐτὰ ἀποτελοῦν ἕνα μέρος τῆς ἀνταμοιβῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς λαμβάνει ἐπειδὴ ἐργάζεται. Καὶ ἂν ὀλοὶ ἔχουν τὴν βιβλιοθήκην τῶν, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὀλοὶ ἐργάζονται. 'Επομένως τὸ κράτος, φροντίζον διὰ τὰ βιβλία τῶν ἐργαζομένων, δὲν δωρίζει, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀνταλλάσσει.

— Θὰ εἶναι ἕνα μεγάλο ἔξοδο διὰ τὸ δημόσιον ταμεῖον.

— Διόλου. Τὰ προλεταριακά βιβλία (ἡμεῖς τὰ ὀνομάζομεν ἔτσι ἐπειδὴ εἶναι δι' ὅλους), ἐπειδὴ τυπώνονται εἰς πολλὰ ἀντίτυπα, στοιχίζουν ὀλίγον. 'Η ἐργασία διὰ νὰ ἐτοιμασθῶν εἶναι ἐλαφρά. Σκέψου ὅτι ἂν καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς θὰ ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸν βιομήχανον βιβλίων, θὰ ἦρκει νὰ ἐργασθῇ μίαν ἡμέραν τὸ ἔτος διὰ νὰ προμηθευθῶμεν μίαν θαυμασίαν βιβλιοθήκην. Φυσικὰ θὰ ἦτο γελοῖον νὰ παῦσαι μίαν ὥρᾱσαν πρῶτα νὰ κάμω τὸν διδάσκαλον διὰ νὰ γίνω τυπογράφος, ἐπειδὴ τότε ὁ τυπογράφος θὰ ἔπρεπε μετὰ τὴν σειρὰν τοῦ νὰ παύσῃ τὴν ἐργασίαν τοῦ καὶ νὰ κάμῃ τὸν διδάσκαλον. 'Εἶναι λοιπὸν προτιμότερον νὰ ἐξακολουθῇ σὺ νὰ κάμω ἐγὼ τὸν διδάσκαλον καὶ ὁ τυπογράφος νὰ ἐξακολουθήσῃ ὅλον τὸ ἔτος

τὸ ἐπάγγελμά τοῦ καὶ μίαν ἡμέραν τὸ ἔτος νὰ πληρῶνῃ ἐγὼ τὸν τυπογράφον μετὰ τὸ κέρδος τῆς διδασκαλίας μου κ' ἐκείνος εἰς ἀντάλλαγμα νὰ μοῦ δῇ βιβλία. 'Εκαστος τοῦ ἐπάγγελμά τοῦ καὶ εἰς ὅλους ὁ καρπὸς ὧν τῶν ἐπαγγελμάτων.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔνναι μίᾳς ἡμέρας ἐργασίας μου, λαμβάνω εἰς ἀντάλλαγμα δώδεκα νέα βιβλία (καὶ ὀλοὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσης), τὰ ὁποῖα πλουτίζουν τὴν βιβλιοθήκην μου. Τὸ κράτος παραγγέλει τὰ βιβλία καὶ τὰ μοιράζει καὶ ἡ συντεχνία τῶν βιβλιοπωλῶν τὰ κατασκευάζει εἰς τὴν σωστὴν τιμὴν.

Τὸ κράτος, οἱ ἐκδότης κ' ἐγὼ κάνομεν ὀλοὶ μίαν καλὴν ἐργασίαν. Τὸ κράτος ἀμύνεται κατὰ τῆς ἀμαθείας τῶν πολιτῶν, ἢ ὁποῖα εἶναι ὁ μεγαλύτερος τοῦ ἐχθρός. Οἱ ἐκδότης ἐξοφᾷσαν καλὴν ἐργασίαν καὶ ὅταν τὴν ἐκτελέσουν εἶναι ἐλεύθεροι νὰ τυπώσουν ὅ,τι θέλουν. 'Όσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ἐγὼ προμηθεύομαι, μετὰ τὴν μίαν ἡμέραν ἐκείνην ἐργασίας μου τὸ ἔτος, μίαν παρακαταθήκην φίλων συμβούλων καὶ εὐεργετῶν δι' ὅλην τὴν ζωὴν μου. Καὶ τί πιστοὶ φίλοι! Τί ἀνεξάντλητοι εὐεργεταί. Κάθε φορὰν ποὺ με καταλαμβάνει ὀκνηρία ἢ στενοχωρία, καταφεύγω εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ θέλησίς μου δράσεως ἀναζωογονεῖται. Αὐ-

τοὶ με κρατοῦν μακριὰ ἀπὸ τὰς ὕλικας ὑπερβασίας, ἐπειδὴ ἡ εὐχαρίστησις ποὺ μοῦ προσφέρουν εἶναι ἀνεξάντλητος, ἐνῶ αἱ ὕλικαι ἀπολαύσεις, ἂν πρὸς στιγμὴν εὐχαριστοῦν, εὐθὺς κατόπιν στενεύουν.

Τὰ βιβλία με βοηθοῦν νὰ καταπολεμήσω τὴν ἀμάθειαν καὶ σὺ ξεύρεις πόσον σκληρὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἀγὼν. 'Ικανοποιῶ τὴν μεγαλότεραν μου ἀνάγκην: τὴν ἀνάγκην τῆς γνώσεως. 'Όμιλῶ περὶ τῆς γνώσεως τῶν αἰώνιων πραγμάτων καὶ ὅχι τῶν μικρῶν ποὺ ἀλλάσσουν κάθε μέρα καὶ πῶς ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρέχομεν ποταμῶς. 'Ημεῖς τρέχομεν πολὺ πῶς ἀπὸ τὰ μικρὰ καθημερινὰ πράγματα καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀπολεσθῶμεν πρὸς χάριν τῶν.

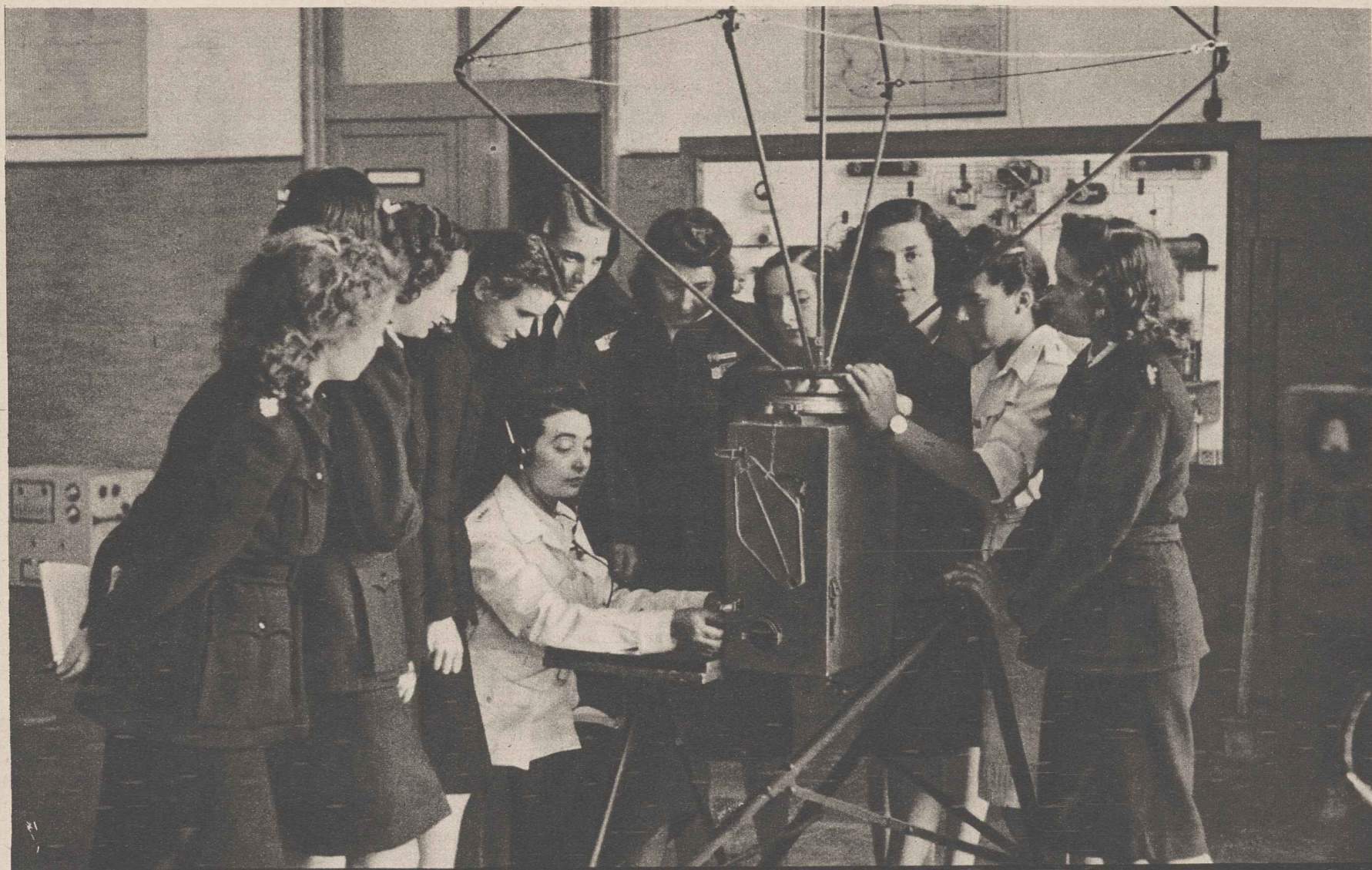
— Εἰς ὅλους τοὺς καιροὺς ὑπῆρξαν ἄνθρωποι καὶ θὰ ὑπάρχουν, ποὺ τρέχουν πῶς ἀπὸ τὰ φευγάλα μικρὰ πράγματα καὶ χάνονται.

— 'Ημεῖς εἶχαμεν φθάσει εἰς τὸ σημεῖον νὰ χαθῶμεν ὀλοὶ. Αὐτὸ συνέβη ὅταν ἀπροόπτως ἡ τεχνικὴ μας μᾶς ἔδωκε μίαν ἀνέλπιστον κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς ὕλης. Τεράστιοι ὀρίζοντες ἠνοιχθήσαν ἐμπρὸς μας, τεράστιαι δυνατότητες νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τὰ πράγματα καὶ νὰ τ' ἀπολαύσωμεν. 'Εβλέπαμεν τὴν εὐτυχίαν, μίαν ὕλικην εὐτυχίαν, καμωμένην ἀπὸ εὐκόλως προσιτὰς ἀπολαύσεις. 'Ελθιστοὶν ὅμως συννεπῶς τὰ θετικὰ πράγματα, τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν, διὰ νὰ τρέξωμεν πῶς ἀπὸ τὰς σκιάς. 'Εθεωροῦσαμεν τοὺς ἐαυτοὺς μας πανισχύρους ἐπειδὴ ἐκτίσαμεν ὑψηλὰ σπίτια ὅπως τὰ βουνά, κ' ἐτρέχαμεν γρήγοροι ὅπως ὁ κεραυνός. Κ' ἐπειδὴ καὶ αἱ σκιαί εἶναι πάντοτε σκοτειναὶ καὶ πολὺπλοκαί, ἐγίναμεν καὶ ἡμεῖς σκοτεινοὶ καὶ πολὺπλοκοὶ. 'Εχάσαμεν τὴν καθαρότητα, τὴν γαλήνην. Καταντήσαμεν ἀνήσυχτοι, ὀρμητικοί, ἐγωῖσταί. Καί, περισσότερον ἀπὸ κάθε φορὰν, ἐτέθημεν ὁ εἰς ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ παρουσιάζετο ἡ δυνατότης νὰ εἰμεθα ὅπως ποτὲ ἄλλοτε, ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον.

— Καὶ πῶς ἐσώθητε;

— Δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν. Κανένας δὲν ἤθελε νὰ παραιτηθῇ ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ κατακτήσῃ. 'Υπῆρχε μεγάλη ὑπερφάνεια κυριαρχοῦ καὶ ὀργὴ τοῦ κυριαρχουμένου. Καὶ τότε ἔγινεν πόλεμος, πόλεμος σκληρός, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβε μέρος ὅλος ὁ κόσμος καὶ ἐπλήθυνεν ἡ σωτηρία. Τὸ κακὸν ἐγίνετο πρόξενος καλοῦ. 'Εμεῖς παρεσύρθημεν εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τὴν ὑπερφάνειαν τῶν ἄλλων, ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐξητοῦσαμεν μόνον νὰ ζῶμεν καὶ ὅχι νὰ κυριαρχῶμεν. Διὰ νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς κάθε εἶδους

'Η συνέχεια εἰς τὴν Σελ. 43

ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΑΥΤΩΝ ΤΗΣ ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΠΟΥ ΕΦΗΜΕΡΩΣΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΦΘΕΩΣ ΤΟ ΡΑΔΙΟΓΟΝΙΟΜΕΤΡΟΝ. ΕΝΑΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΡΑΔΙΟΓΟΝΙΟΜΕΤΡΗΤΩΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΘΟΥΝ ΝΑ ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΟΠΩΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΤΕΡΟΝ ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΣΚΕΥΟΣ: ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ ΟΜΙΛΟΣ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΣΙΑΝ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ

Εἰς ἐποχὴν πολέμου δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ τίποτε, οὔτε καὶ τὸ νὰ συναντήσωμεν μίαν νέαν ἐν σολῇ εἰς ἕνα στρατιωτικὸν ἀερολῖμενα, γυναῖκας εἰς τὰ πολεμικὰ ἐργοστάσια, εἰς τὰ τράμ, γυναικᾶς ταχυδρομικοὺς διανομείς, καὶ — γιατί ὅχι; — ραδιοτηλεγραφητρίας; Καὶ ὅμως ἀξίζουν ἕνα ἐγκώμιον αὐταὶ αἱ νέαι. 'Η ἐργασία εἰς τὴν ὁποῖαν ἀφιερῶσαν εἶναι ἐκ τῶν λεπτοτέρων καὶ ἀκριβεστέρων, οἱ δὲ ἄνδρες, μόνον κατόπιν μακρᾶς ἐξασκήσεως κατορθώνουν νὰ τὴν ἐκμάθουν. Πρόκειται περὶ ἐργασίας ψυχρᾶς, ποὺ χρειάζεται προσοχὴν καὶ ὑπομονήν, χωρὶς αἰσθηματικὴν πλεωράν, κ' ἐπομένως χωρὶς ὥθησιν, ποὺ ὑποβαστάζει καὶ ἐμψυχώνει, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ἡ ἐργασία τῶν νοσοκόμων. Βεβαίως ἡ ὑπομονὴ εἶναι γυναικεῖα ἀρετὴ, ἐδὼ ὅμως ἡ προσοχὴ πρέπει νὰ στρέφεται, ἐπὶ τῶν συμβόλων, τῶν σημείων τῆς γλώσσης, τῶν μηχανῶν. 'Όλα αὐτὰ συνεπάγονται ἤδη ἕνα βῆμα πρὸς τὰς ἀφηρημένας ἱκανότητας ποὺ ἐθεωρήθησαν πάντοτε ὡς ἀρετὴ ἀνδρική. 'Απ' ἐναντίας καὶ αἱ νέαι τὴν ἔμαθαν, καὶ μάλιστα τόσο καλὰ, ὥστε ἡ χρησιμοποίησις τῶν, περιορισμένη εἰς τὰς ἀρχάς, ἐγενικοποιήθη σιγὰ σιγὰ. 'Η ἰδέα νὰ ἰδρυθῶν μαθήματα δι' ἑθελοντῶν ραδιοτηλεγραφητρίας ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν τὸ πρῶτον κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ παρόντος πολέμου ἀπὸ τὴν Συντεχνίαν τῶν Γυναικῶν Φασιστριῶν τοῦ Μιλάνου. Τὰ μαθήματα δὲν ἔδιδαν δικαίωμα εἰς οὐδεμίαν ἀνταμοιβήν. Αἱ πολὺαι γυναῖκες ἐπομένως ποὺ ἐνεγράφησαν, παρεκινήθησαν ἀπὸ τὸν πλέον ἀφιλοκερδῆ ἐνθουσια-

σμόν. Τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα, ἡ ἀπόδοσις, ἡ καλὴ θέλησις τῶν νέων βοηθῶν τῶν ἀεροπόρων, ἦσαν τόσο ἀξιοθαύμαστα, ὥστε ἐπέσυρον ἀμέσως τὴν προσοχὴν τοῦ 'Υπουργείου 'Αεροπορίας, ποὺ ἠθέλησεν νὰ εὐρύνῃ καὶ νὰ ρυθμίσῃ καλλίτερον τὴν πρωτοβουλίαν αὐτήν. Σήμερον αἱ ραδιοτηλεγραφητρίαι καταγράφονται κανονικῶς, ἀκολουθοῦν ἀυστηρὰ μαθήματα καὶ κατόπιν προσλαμβάνονται ἐπὶ μισθῷ. 'Η γραφειοποίησις ὅμως τῆς ὁργανώσεως δὲν διέλυσε τὸ παλαιὸν πνεῦμα τῶν πρώτων μαθημάτων τῶν ἐθελοντῶν γυναικῶν.

'Η πρώτη ὁμάς ραδιοτηλεγραφητριῶν εἰσηλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Δεκεμβρίων τοῦ 1940, ἡ δευτέρα τὸ 1941 καὶ ὅλαι ἦσαν ἀπὸ τὸ Μιλάνον. Κατόπιν τὰ μαθήματα ἐπεξετάθησαν εἰς ὅλοκληρον τὴν 'Ιταλίαν καὶ σήμερον ἡ κάθε ἐπαρχία προμηθεύει εὐφρεῖς ραδιοτηλεγραφητρίας διὰ τὰς ἀεροπλᾶνας τοῦ Κράτους.

'Η διδασκαλία γίνεται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: εἰς τὴν ἔδραν τῶν διαφόρων συντεχνιῶν, εἰς τὰ κέντρα τῶν ὑπηρεσιῶν ἐργασίας, γίνεται ἡ πρώτη ἐξάσκησις τῶν ἐθελοντῶν ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου αὐτῆς ὀφίστανται ἐξετάσεις ἱκανότητος ἐνώπιον στρατιωτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ 'Υπουργείου 'Αεροπορίας καὶ κατόπιν αἱ μαθήτριά προσλαμβάνονται εἰς ὑπηρεσίας εἰς τὰς ἔδρας τοῦ Μιλάνου, τῆς Παδοῦς, τῆς Ρώμης, τοῦ Μπάρι, τοῦ Παλέρμου καὶ τοῦ Κάλιαρι. 'Εκεῖ γίνονται μαθήματα τελειοποιήσεως ποὺ διαρκοῦν δύο μῆνας εἰς εἰδικὰς σχολὰς ἐγκαθιδρυθείσας ἀπὸ τὸ 'Υπουργεῖον 'Αεροπορίας, ὅπου ἐξακολου-

θοῦν αἱ ἀσκήσεις διαβίβάσεως καὶ λήψεως καὶ γίνονται εἰδικὰ μαθήματα ἐπὶ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν συνθηκῶν, τῆς ραδιοτεχνικῆς καὶ ὅλης τῆς ἄλλης ὕλης τῆς χρησίμου διὰ τὸ ὅχι ἀπλοῦν ἐπάγγελμα τοῦ ραδιοτηλεγραφητοῦ. Μόνον ὅταν ὑποστοῦν τὰς ἐξετάσεις τοῦ κοῦρ τελειοποιήσεως, αἱ ραδιοτηλεγραφητρίαι μεταβαίνουν εἰς τὰς ἔδρας ὅπου προορίζονται δι' ὑπηρεσίας.

— 'Όλοι οἱ διοικηταὶ ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐργάζονται αἱ βοηθοὶ αὐταὶ τῆς ἀεροπορίας, εἶναι σύμφωνοι εἰς τὸ ν' ἀναγνωρίσουν ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν γυναικῶν εἶναι παραγωγικὴ καὶ ὅτι γίνεται μετὰ ζήλον. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διορίσθησαν ἀρχηγοὶ ὀμάδος ἢ διδασκάλισσαι εἰς τὰς σχολὰς τελειοποιήσεως.

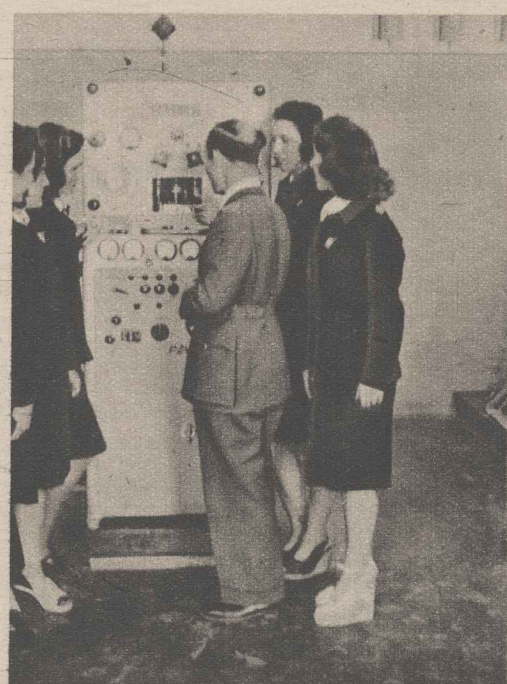
'Η διοργάνωσις παρακολουθεῖται τόσο ἀπὸ τὸ 'Υπουργεῖον τῆς 'Αεροπορίας διὰ τὸ τεχνικὸν μέρος, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰς ὁργανώσεις τοῦ κόμματος ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὕλικὴν τακτοποίησιν καὶ τὴν ἠθικὴν βοήθειαν.

Σήμερον αἱ 'Ιταλίδες ἐκτελοῦν μίαν ἀπὸ τὰς λεπτοτέρας ὑπηρεσίας τῆς πολυσυνθέτου ἀεροναυτικῆς ὁργανώσεως. Βοηθοῦν τοὺς πιλότους εἰς τὰς ἀποστολάς των καὶ καθιστοῦν τὰς πτώσεις των ἀσφαλεστέρας. Καὶ ὁ ἀεροπόρος ὅχι μόνον πρέπει νὰ εἶναι εὐγνώμων πρὸς τὴν ἐργάτριαν ποὺ μετὰ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν τῆς συνετέλεσεν εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς μηχανῆς, διὰ τῆς ὁποίας νικᾷ τὰς ἀποστάσεις, ἀλλ' ἐπίσης, καὶ ἰσως ἀκόμη περισσότερον, πρὸς τὴν ραδιοτηλεγραφητρίαν, ποὺ τὸν βοηθεῖ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκληροῦ καθήκοντός τοῦ.

A. S.

ΜΕΤΕΒΗΜΕΝ νά επισκεφθώμεν τὰ μαθήματα τελειοποιήσεως, διὰ ν' ἀντιληφθώμεν τὴν αὐστηρὰν μόρφωσιν πού ὑφίστανται αἱ μαθήτριαι διὰ ν' ἀποκτήσουν τελείαν πείραν τῶν μηχανῶν, πρὶν ἢ ἀναλάβουν ὑπηρεσίαν. Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ ἐξοικειωθοῦν ἀπολύτως μὲ τὸ ἀλφάβητον Μόρς, τὸσον ὥστε ν' ἀποτελῇ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ τῶν.

Ἡ ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΑ εἶναι μάθημα γεμάτων μηχανάς, τῶν ὁποίων αἱ ἐπενέργειαι δὲν φαίνονται ποτέ. Τί εἶναι ὁ ἠλεκτρισμός αὐτός; Καμμία ὅμως ραδιοηλεκτρογραφία δὲν θέτει ποτέ τὸ ἐρώτημα αὐτό. Περιορίζεται νὰ μάθῃ τὴν ὀνομασίαν καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν Ραδιοφ. Σταθμῶν. Τὰ μυστήρια τῆς φύσεως τ' ἀφίνουν κατὰ μέρος.

ΕΔΩ ΜΑΝΘΑΝΟΥΝ νὰ γνωρίζουν τὸν μόνιμον ἐκπομπὸν τὸν χρησιμοποιούμενον συνήθως ἀπὸ τὴν Βασιλ. Ἀεροπορίαν. Ἐδῶ διαδίδει μία διδασκάλισσα καὶ αἱ ἐξηγήσεις τῆς παρακολουθοῦνται μὲ τὴν μεγαλύτεραν προσοχὴν ἀπὸ τὰς νεαράς μαθήτριαι. Μία ἐξ' αὐτῶν φαίνεται γοητευτικὴ, ἡ δὲ ἄλλη ἔχει ἤδη σχετικὴν πείραν.

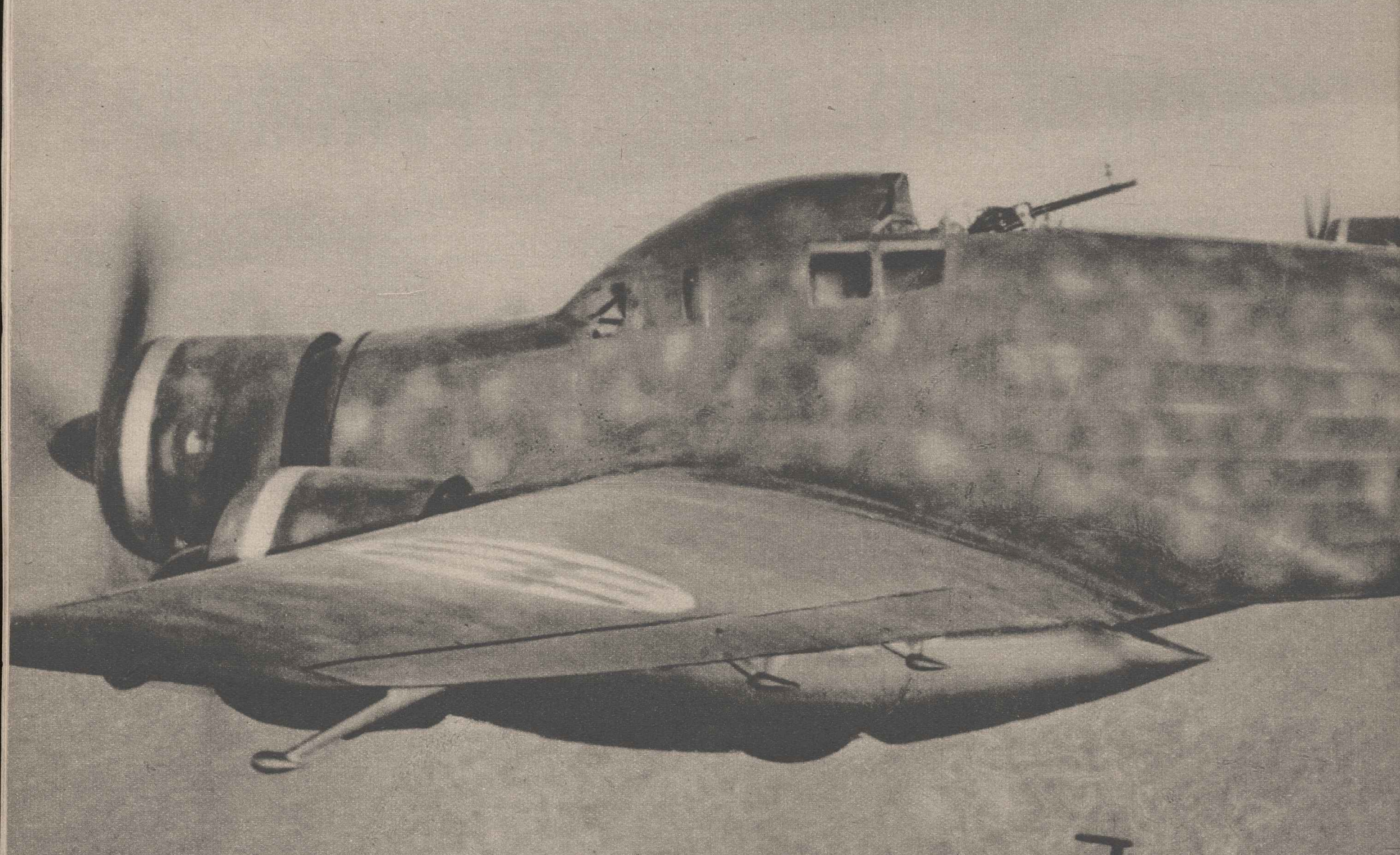
Εἰς ἓνα ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΝ καὶ μετεωρολογικὸν σταθμὸν, ὡς καὶ βοηθείας πτήσεως, αἱ ὑπηρεσίαι εἶναι πολλαί. Ἐπεσκέφθημεν ἓνα ἀερολιμένα καὶ ἀντελήφθημεν ὅτι ἡ γυναικεία χάρις ἐπηρεάζει εὐχαρίστως τὸ περιβάλλον τῶν ὀργάνων τοῦ σταθμοῦ. Ἡ ὑπηρεσία ὅμως ἐκτελεῖται πάντοτε μὲ εὐσυνειδησίαν καὶ σοβαρότητα.

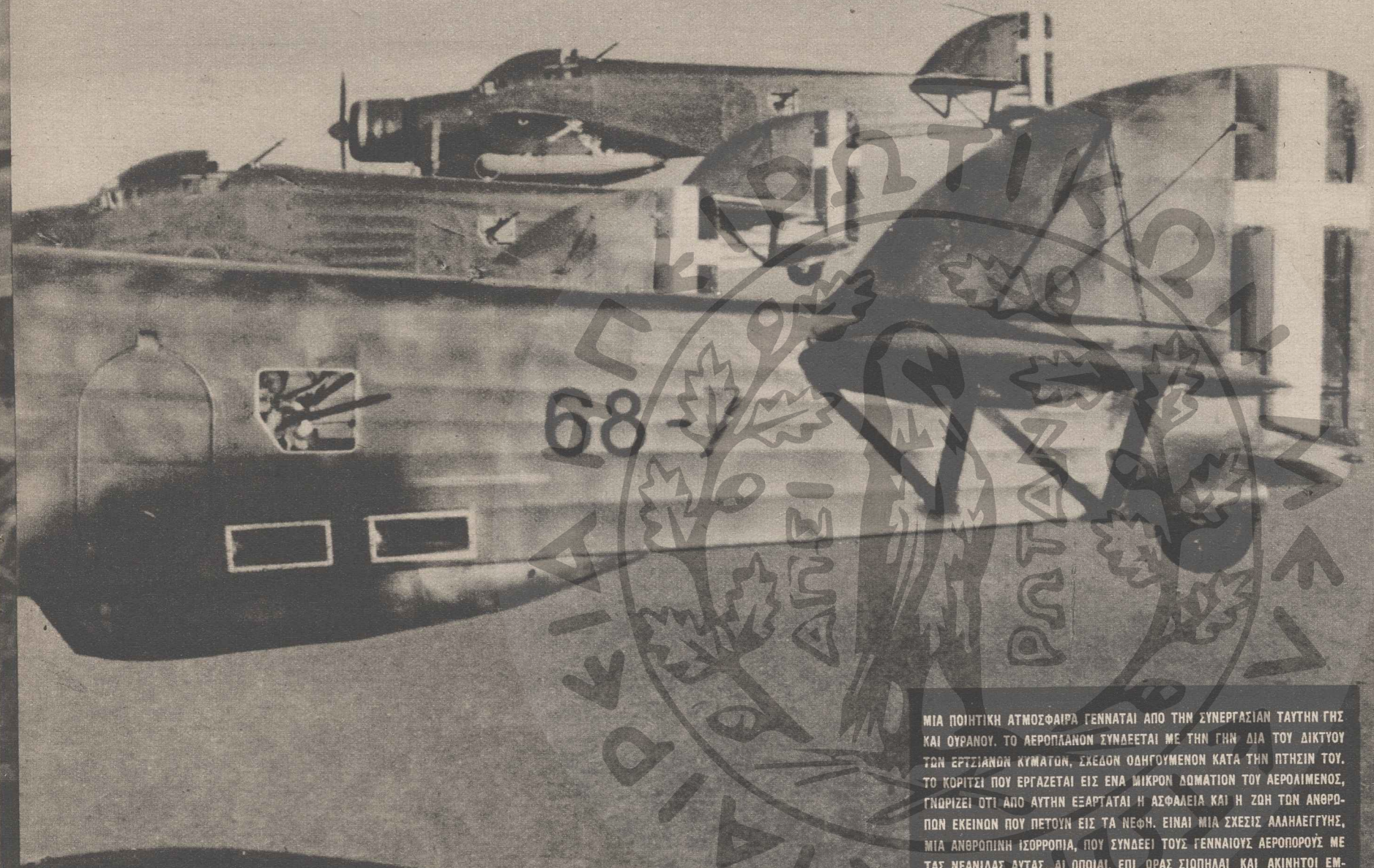
Ἡ ΡΑΔΙΟΗΛΕΚΤΡΟΓΡΑΦΙΑ ἐπὶ τὸ ἔργον. Ἡ μηχανὴ εἶναι οὐσιώδες τμήμα τῆς ἐξαρτύσεως ἑνὸς ραδιοφ. σταθμοῦ. Τὸ μειδιάμα δὲν εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, ἀνθίζει ὅμως εὐχάριστος εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἴσως δι' αὐτὸ ἐνομίσαμεν ὅτι αἱ αἰθουσαι ἦσαν, τὴν φορὰν αὐτὴν, φωτεινότεραι ἀπὸ τὰς ἄλλας φορὰς πού τὰς ἐπεσκέφθημεν.

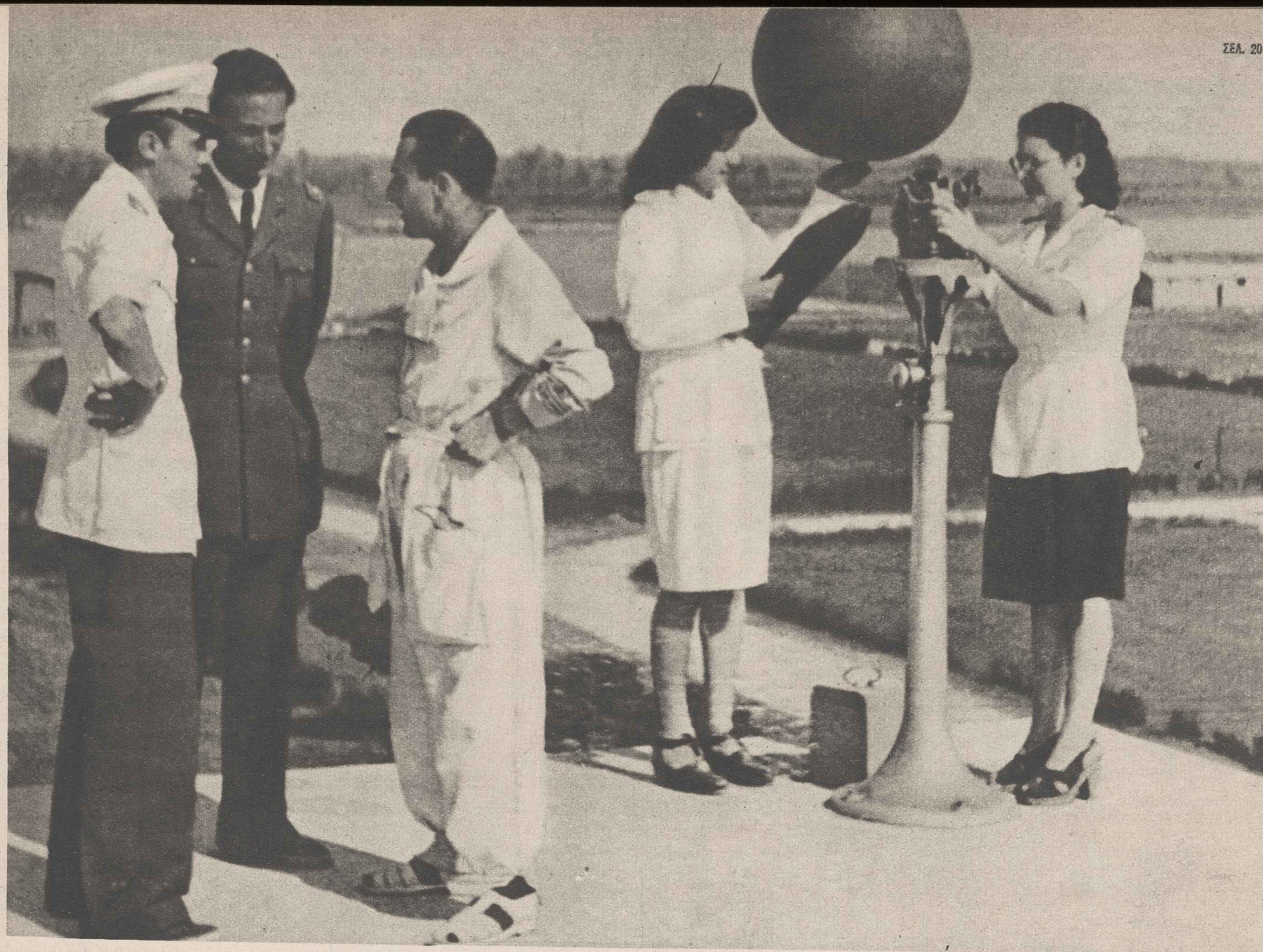
ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΕΛΕΓΧΕΤΑΙ καὶ πρωτοκολλᾶται. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν γραφειοκρατίαν αἱ γυναῖκες ὑπερτεροῦν κατὰ πολὺ τοὺς ἄνδρας, διότι εἶναι περισσότερον ἀκριβεῖς καὶ τακτικά. Ἡ φωτογραφία μας ἐλήφθη μίαν στιγμὴν πού ἡ ραδιοηλεκτρογραφία δὲν μᾶς ἔβλεπε καὶ ἡ ἐκφρασίς τῆς εἶναι προσεκτικὴ καὶ συγκεντρωμένη.

Εἰς τὸ σκάφος τοῦ ἀεροπλάνου ὁ θαλάμος τοῦ ραδιοηλεκτρογράφου εἶναι τὸ νευρικὸν σύστημα πού συνδέει τὸν ἐγκεφάλου τοῦ πιλότου μὲ τὸ σημεῖον τῆς ἀναχώρησός καὶ τῆς ἀφίξεός. Ἡ λειτουργία τοῦ θαλάμου τούτου εἶναι οὐσιώδης διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἀεροπορικὴ ἀπόστολὴ σύμφωνα μὲ τὸν προδιαγεγραμμένον σκοπὸν.

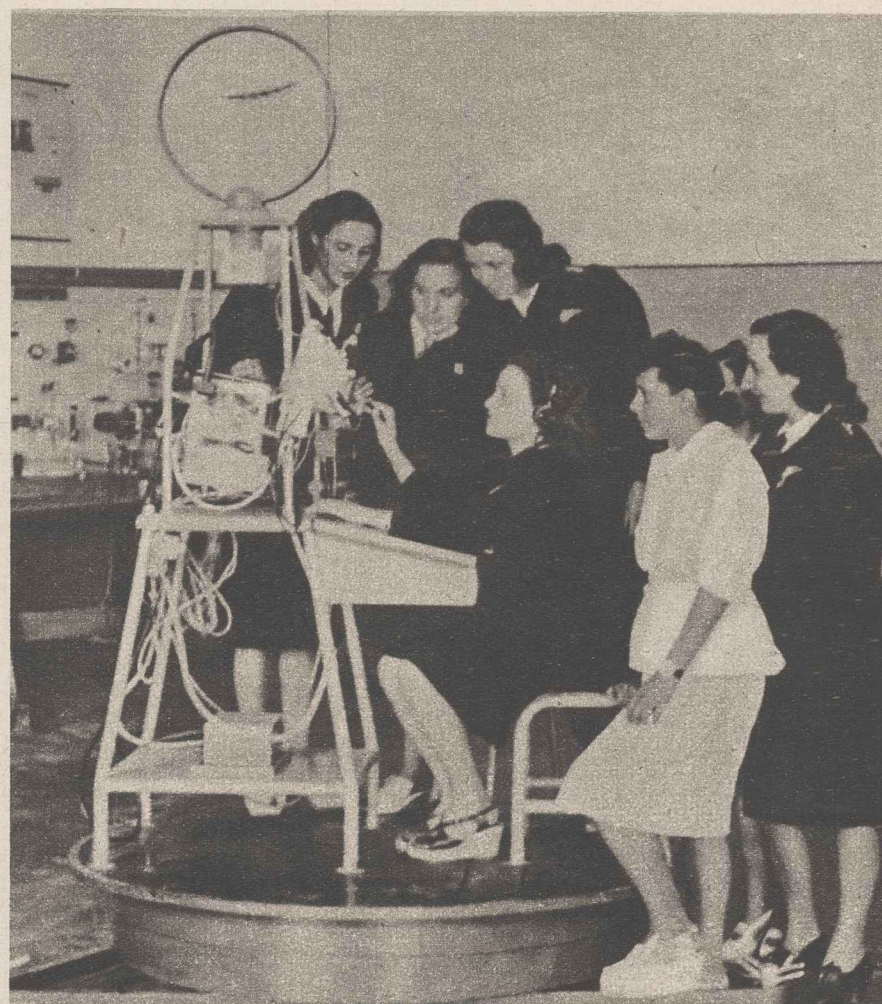
ΜΙΑ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΑΥΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΟΥ. ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΣΥΝΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΓΗΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΤΩΝ ΕΡΤΣΙΑΝΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ, ΣΚΕΔΟΝ ΟΔΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΤΗΣΙΝ ΤΟΥ. ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΕΙΣ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΝ ΔΟΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΟΥ, ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΟΤΙ ΑΠΟ ΑΥΤΗΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΠΕΤΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑ ΝΕΦΗ. ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΧΕΣΙΣ ΑΔΑΛΕΓΓΗΣ, ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ, ΠΟΥ ΣΥΝΔΕΙ ΤΟΥΣ ΓΕΝΝΑΙΟΥΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥΣ ΜΕ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ ΑΥΤΑΣ, ΑΙ ΟΠΟΙΑΙ, ΕΠΙ ΩΡΑΣ ΣΙΩΠΗΛΑΙ ΚΑΙ ΑΚΙΝΗΤΟΙ ΕΜΠΡΟΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΥΚΕΥΑΣ ΤΩΝ, ΕΚΤΕΛΟΥΝ ΕΝΑ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΕΡΓΑΣΙΑ είναι η μελέτη των ατμοσφαιρικών συνθηκών. Η ύψωση του μπαλονιού φαίνεται παιχνίδι, δεν είναι όμως. Διά να πεισθήτε αρκεί να προέξετε το βιβλίο των. Μας είχε συνοδεύσει ο διοικητής συνταγματάρχης και μας έβεβαιωσε ότι έχει απόλυτον έμπιστοσύνη εις τας ύψισταμένες του.

Η ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ του μπαλονιού κατά το ταξίδιόν του είναι μία πολύ λεπτή εργασία. Ο πιλότος που έπηρε την θέσιν της μετεωρολόγου, είναι εις παρείαστος, διότι και η εργασία αυτή επίσης έχει έμπιστευση εις τας γυναίκας.

ΕΔΩ ΜΕΛΕΤΑΤΑΙ ένα ραδιογινόμετρον αεροπλάνου. Όλοι αυτοί οι αριθμοί και οι μηχανισμοί δεν κάνουν τά κορίτσια να χάνουν την καλήν των διάθεσιν. Διαβάζουν μ' ευθυμία και αύριον και πάλιν με ευθυμία θα εργασθούν.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΤΟ ΔΙ-
ΠΛΟΥΝ "ΣΑΛΤΟ ΜΟΡ-
ΤΑΛΕ" ΕΙΣ ΤΟΥΣ Α-
ΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ ΝΑΥΤΑΣ,
ΑΝΑΤΡΕΦΕΙ ΑΛΣΑ-
ΤΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ ΚΑΙ
ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΒΑΛΗ "Α-
ΛΑΤΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΥ-
ΡΑΝ" ΕΝΟΣ ΠΛΟΙΟΥ.

Έχει ύψος έξι ποδών και δύο δακτύλων, τὰ μαλλιά του είναι ξανθά και άσπρα, τὰ μάτια του χρώματος ανοικτού, ή μήτη του πλατεία, και οι ώμοι του τετράγωνοι. Έτσι έμφανίζεται ο Άντιναύαρχος Robert Carlisle Giffen ο οποίος έφθασεν την περασμένη άνοιξη εις την Άγγλιαν, επί κεφαλής ενός μικρού άμερικανικού πτόλου, με την καλά άρισμένη έντολήν να κυνηγήση και να καταβύθιση τὸ θωρηκτόν «Τίριπτις». Οί "Άγγλοι τὸν χειροκρότησαν πολύ, αἱ έφημερίδες έγραψαν πολλά περί αὐτοῦ, όπως περί ενός νέου Νέλσωνος, εις τὸν ὁποῖον έπεφυλάσσετο ή δόξα ενός νέου Τραφάλγκαρ. «Κυρίαρχον τῶν θαλασσῶν» τὸν ὠνόμασεν ὁ Ημερήσιος Τηλέγραφος, δημοσιεύων εις τὸ ήμιου τῆς πρώτης σελίδος τὴν φωτογραφίαν του, και διηγούμενος τὴν βιογραφίαν του, εκ τῆς ὁποίας μαανθάνομεν τὰ έξης: ὅτι ὁ Giffen είναι πενήνταέξι έτῶν, ὅτι έπολέμησε ὡς ὑποπλοίαρχος κατὰ τὸν άλλον πόλεμον και κατόπιν έδίδαξε γυμναστικήν εις τὴν Ναυτικήν Ἀκαδημίαν και ἂν σήμερα ὅλοι οἱ αξιωματικοὶ τοῦ άμερικανικοῦ ναυτικοῦ, ξεύρουν να έκτελουν τὸ διπλοῦν «Σάλτο Μορτάλε» τὸ χρεωστοῦν εις αὐτόν. Εἰς μάτην όμως έζητήσαμεν να μάθωμεν ποῖον έτος και εις ποῖον αἶῶνα, ὁ κυρίαρχος τῶν θαλασσῶν τὰς έκυρίαρχησε πραγματικῶς. Ἀπ' εναντίας θὰ έλέγαμεν ὅτι ὁ Giffen έχει προσωπικά με τὸς πλόας, ἂν είναι ἀλήθεια — ὡπως πληροφοροῦμεθα ἀπὸ τὴν προαναφερθεῖσαν βιογραφίαν του, — ὅτι ὅταν δὲν διδάσκει γυμναστικήν εις τὴν Ἀκαδημίαν ὁ Giffen περνᾷ τὸν καιρόν του εις μίαν άγρέπαυλιν τοῦ Μάρυλαντ, ὅπου ἀνατρέφει ἀλσάτους σκύλους. «Και αὐτὸ — γράφει ὁ Mc Winnie — λέγει πολλά δι' αὐτόν». Ἰσως, εις ήμᾶς ὅμως δὲν λέγει τίποτα.

Δεχθεῖς τὸς δημοσιογράφους, μόλις έφθασεν εις τὴν Άγγλιαν, έδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ έπώστρεφεν εις τὴν Ἀμερικὴν ἂν πρὶν δὲν έβαζε «ἀλάτι εις τὴν οὐράν» τοῦ θωρηκτοῦ Τίριπτις. Ἀκούσατε τί περιέργον λεξιλόγιον μεταχειρίζονται οἱ κυρίαρχοι τῶν θαλασσῶν: «Ημεῖς θὰ κυνηγήσωμεν τὸ καταρραμένον εκείνο πλοῖον και θὰ τὸ πιάσωμεν εις κάποιο καταρραμένο μέρος. Σᾶς βεβαιώνω ὅτι εις τὸ τέλος θὰ έλθῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη, σᾶς τὸ ὁπόχοιμα. Τὰ παλληκάρια μου δὲν βλέπουν τὴν ὥραν να πιάσουν στὰ

χέρια τους τὸς καταρραμένους αὐτοὺς ναζίστας. Χέλλο, παλληκάρια, ἀφίστέ με να κάμω ἕνα πήδημα πάνω στὴν καταρραμένη αὐτὴ γῆ». Ἐπρόκειτο περί τῆς άγγλικῆς γῆς ὅπου ὁ Giffen εὐρίσκετο εκείνην τὴν στιγμήν.

Πολλὸ ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν μικρότητα τῶν δηλώσεων αὐτῶν, ποὺ δὲν είναι κατ'ἀλλήλοι διὰ να χαράξουν τὸ προφίλ ενός «κυρίαρχου τῶν θαλασσῶν» έβάλθημεν με μανίαν να ζητήσωμεν άλλας, ἐπὶ τοῦ άμερικανικοῦ τύπου (διότι ὅλα ὅσα γράφομεν είναι παρμένα ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸν άμερικανικὸν τύπον) και ή τύχη μᾶς ἠνόνησε. Καὶ Ἰδοὺ και άλλαι μαρτυρίαι. Ἰδοὺ τέσσαρες σελίδες έπιθεωρήσεως, με φωτογραφίας και λέξεις αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν τὰς πράξεις τοῦ κυρίαρχου, Ἰδοὺ αἱ μορφᾶι και οἱ τρόποι τῆς κυριαρχίας του. Ἀλλοίμονον ὅμως, διαβάζοντες καλλιτέρον, ἀντιλαμβάνομεθα ὅτι ὁ κυρίαρχος, περὶ τοῦ ὁποῖου πρόκειται, δὲν είναι ὁ ἴδιος μ' εκείνον ποὺ ἀνεφέραμεν εις τὰς ἀρχάς. Πόσους κυρίαρχους τῶν θαλασσῶν ξεφεύρησε ή Ἀμερικὴ; Και τί θὰ συμβῇ ἂν ὅλοι πραγματικῶς θέλουν να κυριαρχήσουν;

Ὁ ὑπ' ἀρ. 2 κυρίαρχος τῶν θαλασσῶν είναι ὁ John Kaiser, ποὺ δὲν ξεύρει κολύμβημα. Ὁ κύριος αὐτός, γράφει τὸ Picture Post, δὲν έχει τίποτα τὸ ναυτικὸν εις τὴν συμπεριφορὰν του και πράγματι μέχρι πρὸ ὀλίγου, εκαινε τὸν έργολάβον οἰκοδομῶν. Φαίνεται ἀμέσως ὅτι δὲν έχει τὴν «θάλασσαν εις τὸ αἷμα του», ἀλλά φαίνεται ἀμέσως ὅτι «έχει τὰς μηχανὰς εις τὸν έγκέφαλον». Ὅταν ὁ Ρούσβελτ κήρυξε τὸν πόλεμον, και ξεέθεσε τὸ νέον πεντατέες του προγράμμα έξοπλισμῶν, ὁ John Kaiser παρουσιάσθη ἐνώπιόν του και εἶπεν:

— Πόσον καιρὸν χρειάζεται σήμερα ἕνα άμερικανικὸν ναυπηγεῖον, διὰ να κατασκευάσῃ ἕνα πλοῖον 10.000 τόνων;

— 105 ήμέρας.

— Μετὰ τρεῖς μήνας, ἐγὼ θάμπορῶ να σᾶς τὸ ναυπηγήσω ἐντὸς 36 ήμερῶν.

— Κι' ἐγὼ σᾶς διορίζω γερούσια στήν, εἶπεν ὁ Ρούσβελτ.

— Οὔτε να τὸ σκέπτεσθε — ἀπήντησε ὁ John Kaiser — ἐγὼ θέλω τὰ συμβόλαια τῆς Ναυτικῆς έπιτροπῆς. Κ'έτσι και ἔγινε. Ὁ John Kaiser είχε τὰ συμβόλαια τῆς Ναυτικῆς έπιτροπῆς, δὲν κατάρθωσε ποτὲ να ναυπηγήσῃ ἕνα πλοῖον, ἐντὸς 36 ήμερῶν, εις ἀντάλλαγμα ὅμως έφευρε τὴν μέθοδον τῆς «προκατασκευῆς», ή ὁποῖα, εις ὅλα τὰ άλλα μέρη εφαρμόζεται ἤδη ἀπὸ πολλῶν έτῶν. Η μέθοδος αὐτὴ συνίσταται εις ἕνα είδος χωρισμοῦ τῆς εργασίας, εις διάφορα εργοστάσια, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουν τὰ διάφορα τεμάχια, και τὰ ναυπηγεῖα χρησιμοποιοῦνται μόνον διὰ τὴν συναρμολόγησιν και τὴν καθέλκυσιν. «Εγὼ — εἶπεν ὁ κυρίαρχος εις ἕνα δημοσιογράφον — έμέλωσα κατὰ τὸ 25 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, τὸ εργατικὸν προ-

σωτικὸν τῶν ναυπηγεῶν». Κυττάξατε — εἶπεν ακόμη ὁ Kaiser — μία χώρα δὲν κυριαρχεῖ τῶν θαλασσῶν, ὅταν έχει ἕνα ναυτικὸν ποὺ φθάνει διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἀλλ' ὅταν έχει ἕνα ὑπερβολικὸν ναυτικὸν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ὁ δημοσιογράφος, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοῖου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐλάμβανε χώραν ή συνέντευξις, έγραφε: «Η θάλασσα.....» εἶπεν ακόμη ὁ Kaiser με ἀόριστον και εὐρεῖαν κίνησιν. Ἐχασε ὅμως τὴν ἱσορροπίαν του, και έπεσεν εις τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποῖαν ήθελε να κυριαρχήσῃ. Κ' έπειδή, ὅπως εἶπα, δὲν ήξευρε να κολυμβᾷ, έρρίφθησαν τρεῖς εις τὴν θάλασσαν διὰ να τὸν σύρουν. Ὁ ὑπ' ἀρ. 2 κυρίαρχος ήπιε πολὺ νερό, τὸ έβγαλε και εκρουλόγησε. «Ὅλη ή Ἀμερικὴ έτρεμε διὰ τὴν τύχην του. Ὁ Ρούσβελτ τὸν έπισκέφθη και τὸν συνεβούλευσε ἕνα πολὺπλοκον ποτόν, με βάσιν τὸ ρούμι και διάφορα άλλα. Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ έπισοδίου ὁ κυρίαρχος ἐπανεέλαβε, με μεγαλύτερον ζήλον, τὴν κυριαρχίαν τῆς θαλάσσης, τὴν ὁποῖαν μοιράζει, μ' εκείνον ποὺ θέλει και καλὰ να βυθίσῃ τὸ θωρηκτόν «Τίριπτις».

ΠΡΟ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΝ

ΠΡΟ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΝ. ΤΡΙΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΘΟΥΡ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΥΡΙΣΚΕΤΕΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΣΤΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΙΔΩΛΟΝ ΤΩΝ ΑΥΣΤΡΑΛΩΝ.

Εἰς ἕνα ἀπὸ τὸς τελευταίους ἀριθμοὺς τοῦ «Sydney Evening Post» ὑπάρχουν δύο σελίδες, μ' ἐπὶ κεφαλῆς δύο ἐπιβλητικᾶς φωτογραφίας: ἀριστερὰ τοῦ χιμπαντζῆ «Κυον» 3500 δολαρίων ἄξιας, δεξιὰ τοῦ στρατηγῶ Μάκ "Άρθουρ" ἀξίας 50 μεραρχιῶν. Οἱ Ἀμερικανοί, ὅταν πρόκειται περί ἀξιών, ἀγαποῦν τὴν ἀκρίβειαν και εις τὸν καθένα πρέπει ν' ἀποδοθῇ ή ἰδική του, εἴτε πρόκειται περί χιμπαντζῆ, εἴτε περί στρατηγῶ. Ἀς ἀφίσωμεν κατὰ μέρος τὸν Κυον, ὁ ὁποῖος δὲν μᾶς ενδιαφέρει και άλλος τε έπειδὴ ἀπέθανεν (παθητικὴ λεπτομέρεια: ἀπέθανεν ἐναγκαλιζόμενος τὸν φύλακα του, ἐνῶ αὐτὸς προσεπάθη να τοῦ δώσῃ δὲν ξεύρω τί ἱατρικόν) και ἄς ἀσχοληθῶμεν ἀντιθέτως με τὸν Μάκ "Άρθουρ" ποὺ ζῇ. Ὁ Μάκ "Άρθουρ" είναι ὡραίος ἄνδρας, έπολέμησε τιμίας, μίαν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποῖαν ή χώρα του ὤφισατο πολλές ἀτιμώσεις, χαίρει ἀναμφισβήτητου δημοτικότητος εις τὴν γῆν ποὺ τὸν φιλοξενεῖ. Αἱ νεοραῖ, διηγεῖται ὁ Edgar Laylha, καιροφυλακτοῦν ἕνα μειδιάματά του και ἕνα αὐτόγραφόν του. Τὰ παιδιὰ ντύνονται ἀλά Μάκ "Άρθουρ. Οἱ νέοι προσφέρονται ὡς ὑπάσπισταί

του. Κάθε λέξις τοῦ Μάκ "Άρθουρ, αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας χρονογράφων ποὺ ἀκολουθοῦν κάθε του βῆμα και δημοσιεύονται με μεγάλη ψηφία εις τὸς τίτλους τῶν έφημερίδων. Ἐκατομμύρια φωτογραφιών του διατρέχουν τὴν Ἡπειρον. Καὶ άλλα τόσα ἑκατομμύρια γελοιογραφιών του (εἰς τὴν Αὐστραλίαν ὑπάρχουν πρώτης τάξεως γελοιογράφοι) είναι κολλημένα εις κάθε γωνίαν δρόμου. ἘΗ σύγχρονος έποχή — λέγει ὁ Edgar Laylha — διακρίεται διὰ τὸς Αὐστραλοὺς εις: πρὸ τοῦ Μάκ "Άρθουρ" και μετὰ τὸν Μάκ "Άρθουρ, ὅπως ἐγένετο κατὰ τὴν ἀρχαίαν έποχὴν με τὸν Χριστόν». Η σύγκρισις μᾶς φαίνεται ὀλίγον ἀσεβῆς και μὴ τελειῶς δικαιολογημένη ἀπὸ τὰ γεγονότα. Ἀλλ' ὅπως φαίνεται ή ἀφίξις τοῦ Μάκ "Άρθουρ εις τὴν Μελβούρνην, συνέπεσε με σειρὰν θαυμάτων τὰ ὁποῖα, διὰ να εἰπωμεν ὅπως ὁ Laylha, «προσέδωσαν ἕνα μεταφυσικὸν φωτιστέφανον» εις τὸν νέον στρατηγόν. Τὸ πρῶτον θαῦμα ήτο ὅτι τὸ ἡερὸν ρεῦμα ἀέρος, ποὺ ἀπὸ ἑπτὰ έτη έφυσούσε ἐπὶ τῆς Νέας Νοτίου Οὐσλίας, καίον τὰ δένδρα και τὰ φυτὰ, έπαυσε ἀπροόπτως και τὰ φυτὰ έπρασίνισαν και τὰ δένδρα ήνθισαν. Τὸ δεύτερον θαῦμα ήτο ὅτι ὕστερα ἀπὸ μίαν πρωτοφανῆ ξηρασίαν, οἱ καταρράκται τῶν οὐρανῶν ήνοιζαν αἰφνιδίως και έβρεξε ἐπὶ ἑπτὰ ήμερονύκτια. Οἱ κῆποι ποὺ έφθιναν, ήνθισαν ἐκ νέου, θετέθησαν δὲ ποίμνια προβάτων να στέκονται με ἀνοικτὸν τὸ στόμα κάτω ἀπὸ τὰς σταγόνας και τὰ φρέατα τοῦ Βαρσαγκάμπα έπλημμύρησαν. Ὅπως βλέπετε, ἕως ἐδῶ τὰ θαῦματα είναι ταπεινά. Τὸ ὅτι μετὰ ἑπτὰ έτη ἕνα θερμὸν ρεῦμα ἀέρος εκουράσθη να είναι ζεστόν και έψυχράνθη, είναι ἀρκετὰ ὁμαλόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν βροχήν, και εις τὴν Αὐστραλίαν επίσης βρέχει και δὲν είναι διόλου ἐξαιρετικόν τὸ ὅτι αὐτὸ συνέβη τὴν ήμέραν εκείνην και διχί μίαν άλλην. Τὸ μεγαλύτερον ὅμως θαῦμα δὲν ὑπῆρξε μετεωρολογικῆς φύσεως, ἀλλὰ πολεμικῆς, και ήτο ὅτι ἀκριβῶς τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀπεβιβάζετο ὁ Μάκ "Άρθουρ, διεδόθη ή έδησις ὅτι 23 ἱαπωνικά πλοῖα είχαν βυθισθῇ και ὅτι οἱ Ἰάπωνες είχαν χάσει 19 αεροπλάνα. Αὐτὰ μάλιστα — εἰμεθα σύμφωνοι — θὰ ἦσαν θαῦματα, ἂν είχαν συμβῇ πράγματι και ὁ Edgar Laylha έχευᾷ να τὸ επικυρώσῃ. Παρατηρήσατε τὴν λεπτοτητα τῶν Ἀμερικανῶν δημοσιογράφων: «Διεδόθη ή έδησις» λέγουν, και μεταπηδοῦν εἰς ἄλλο θέμα. Τὸ θαῦμα ἴσως δὲν ἔγινεν, έμεινε μόνον εις τὸν ἀέρα ὁ μεταφυσικὸς φωτιστέφανος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀπεβιβάσθη ὁ καλοῦρισμαμένος και ὠραιότατος στρατηγὸς Μάκ "Άρθουρ, εκείνος ὁ ὁποῖος, ὅπως ὁ Χριστὸς διὰ τὸς Ρωμαίους, διήρεσε διὰ τὸς Αὐστραλοὺς τὴν σύγχρονον έποχήν, εις πρὸ αὐτοῦ και μετ' αὐτόν.

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΙΣ

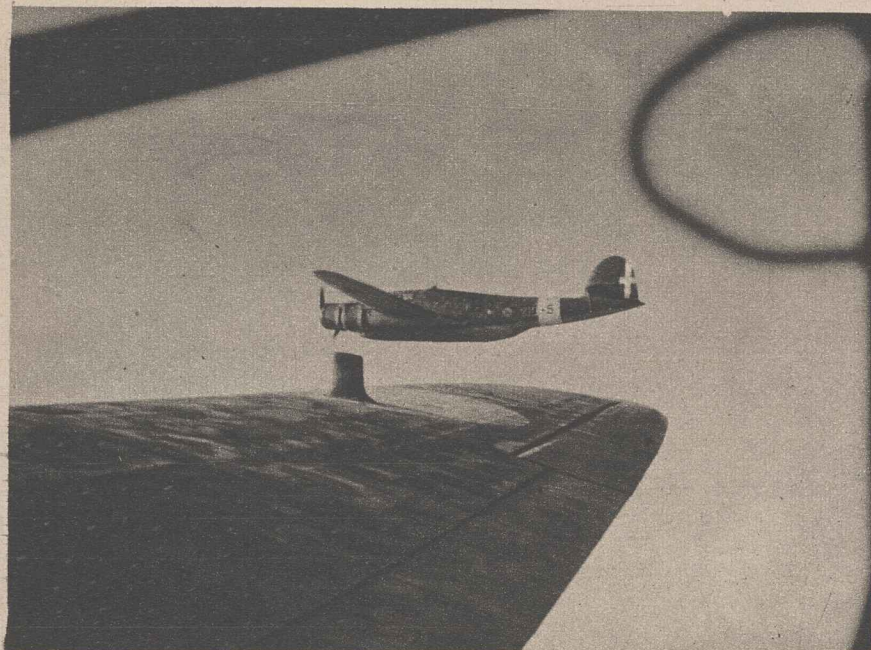

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ ΒΑΛΒΑΣΟΡΙ ΦΟΤΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ.

Ένα Ιταλικόν αεροπλάνον, επιστρέφον από μίαν επιδρομήν επί της Κύπρου, προσεθαλασσώθη υποχρεωτικώς λόγω βλάβης των κινητήρων. Ο όπερατέρ Βιτάλε Βαλβασόρι, ο οποίος έλαβε μέρος εις την δράσιν ως μυδραλλιοβολητής, παρ' όλον ότι έπληγώθη εις την κεφαλήν κατά την σύγκρουσιν του αεροπλάνου, έναντίον των κυμάτων, κατώρθωσε να δια-

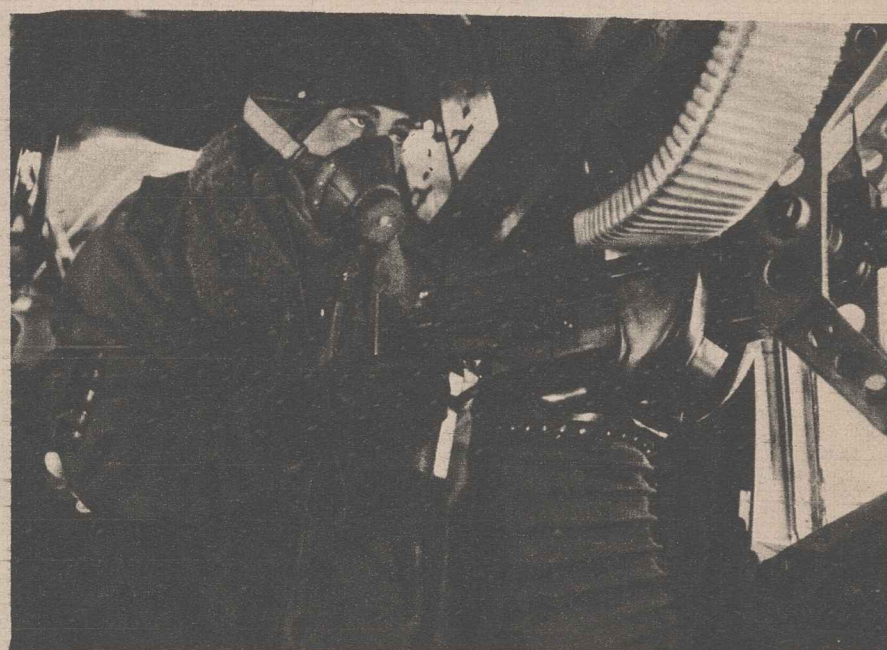
ΑΠΕΓΕΙΩΘΗΜΕΝ την αλγήν από μίαν βάσιν του Αιγαίου. Ο ούρανός ήτο θαμπός από τους πρωϊνούς ατμούς του καλοκαιριού. Ένῳ εις τὸ αεροπλάνον, πού θα φέρη επίσης και τὸν όπερατέρ, γίνονται αἱ προετοιμασίαι και οἱ μηχανικοὶ κάμνουν τὴν τελευταίαν έπιθεώρησιν εις τὸν κινητήρα, οἱ άνδρες τοῦ πληρώματος, ακόμη μισοκοιμημένοι, σκέπτονται τὸν άντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς άποστολῆς πού εἶναι ἡ Ἀμμόχωστος τῆς Κύπρου.

ΤΗΝ 6,15 άνεχωρήσαμεν. Ὅταν από κάτω έγυάλιζε ἤδη ἡ θάλασσα, τὰ αεροπλάνα εἶχον ἤδη λαβεῖ τὸν σχηματισμὸν των. Εἰς τὸ μέσον ὁ άρχηγός τοῦ σμήνους, εις τὰς πλευράς οἱ άλλοι. Πετοῦν πολὺ κοντὰ τὸ ένα εις τὸ άλλο, γιὰ ν' άμύνωνται καλλιτέρας, μετὰ μυδραλλιοβόλα προτεταμένα άπ' ὅλας τὰς πλευράς, έτοιμα ν' άποκρούσουν τὸν έχθρόν.

ΤΙ ΣΥΜΒΡΙΝΕΙ; Τὸ «210-8» χάνει ὕψος. Ἀπὸ τοὺς κινητήρας έξέρχεται καπνισμὸν λάδι. «Έξαφνα ἤκουσα μίαν σειράν εκρήξεων. Καὶ οἱ τρεῖς κινητήρες έπαυσαν νά λειτουργοῦν «Πέφτουμε». Ὁ κυβερνήτης διατάσσει: «έκπέμψατε τὸ σῆμα κινδύνου». «Βρέθηκα χωμένος, στό νερό, κατορθώνω νά σηκωθῶ άπ' τὸ νερό μετὰ τὸ μισό σώμα».

ΠΕΤΩΜΕΝ εις τὴν παγωμένην ατμόσφαιραν εις ὕψος τεσσάρων χιλιάδων μέτρων, προστατευόμενοι από τὰς προσωπίδας τοῦ ὀξυγόνου. Προσγή: εἰσερχόμεθα εις τὸν οὐρανὸν τῆς νήσου. Ὅλοι, ὁκόμη και ὁ ραδιοηλεγραφητής, εὐρίσκονται εις τὰ ὅπλα. Ἰδοὺ τὰ πρῶτα πλῆγματα ἐπὶ τῶν άντικειμενικῶν σκοπῶν. Ἰδοὺ μία βόμβα πού έπληξε ένα.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΙ και ζαλισμένοι, οἱ άνδρες τοῦ πληρώματος άλληλοβοηθοῦνται. Ρίπτεται εις τὴν θάλασσαν ἡ από έλαστικὸν βαρκούλα. «Βγάζω τὸ κράνος και άμέσως τὸ αἷμα έπλημμύρισε τὸ πρόσωπό μου. Φωτογραφῶ ὅπως μπορῶ. Έξῃ άνθρωποι εἶναι έμπιστευμένοι στό κέλυφος αὐτό από λάστιχο, μετὰ λίγα τρόφιμα και γιατρικά, μέσ στό πέλαγος.

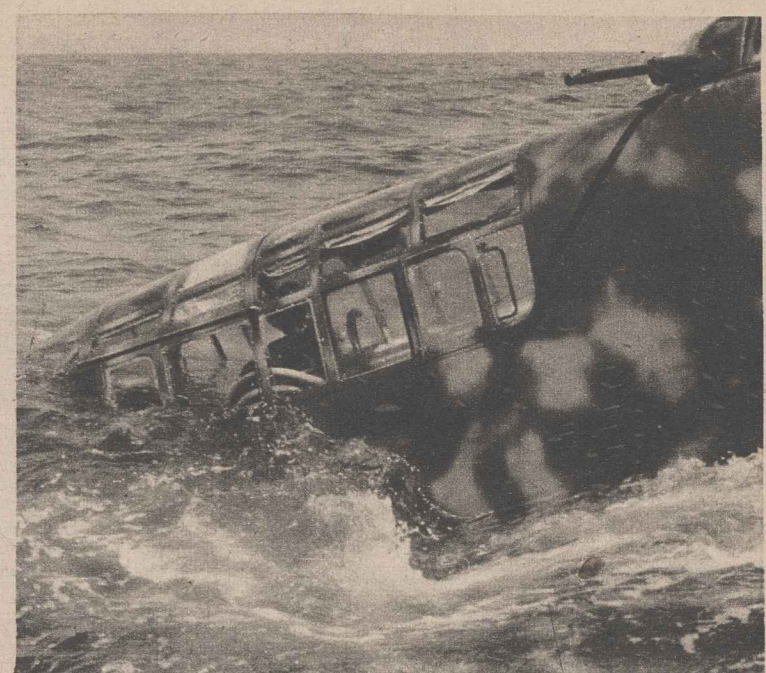
ΣΕΛ. 23

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ βοηθεῖ τὸν όπερατέρ πού ὀρθιος πάνω εις ένα πτερόν φωτογραφεῖ τὴν σκηνήν. Ὁ δεύτερος πιλότος μετὰ τοὺς έπιδέσμους κάθεται εις τὴν βαρκούλαν άνάμεσα εις τὰ σωσίβια και τὰ τρόφιμα. «Έπειτα δέν βλέπω πιά καθαρά και διακόπτω τὴν εργασία μου διά νά έπιδέσω τὰ τραύματά μου. Ἡ φόρμα πού φοροῦσα βαραίνει από τὸ νερό και κολλᾷ πάνω μου.

Ο ΗΛΙΟΣ κατεβαίνει πρὸς τὴν δύσιν, όταν εις τὸν ὀρίζοντα φαίνεται ένα καταδικτικὸν Ιταλικὸν αεροπλάνον. Γρήγορα μ' ένα μαχαίράκι εσχίσσαμεν ένα άλεξιπτώτον και οἱ άνδρες άνερχιρήθησαν ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ τοῦ αεροπλάνου, και ἤρχισαν νά κινοῦν τὰς μακρυὰς άσπρας λωρίδας. «Έβίβα, μάς εἶδε». Τὸ αεροπλάνον χαμηλώνει, εκτελεῖ κύκλους και περνᾷ σχεδόν πάνω από τὸ κεφάλι μας.

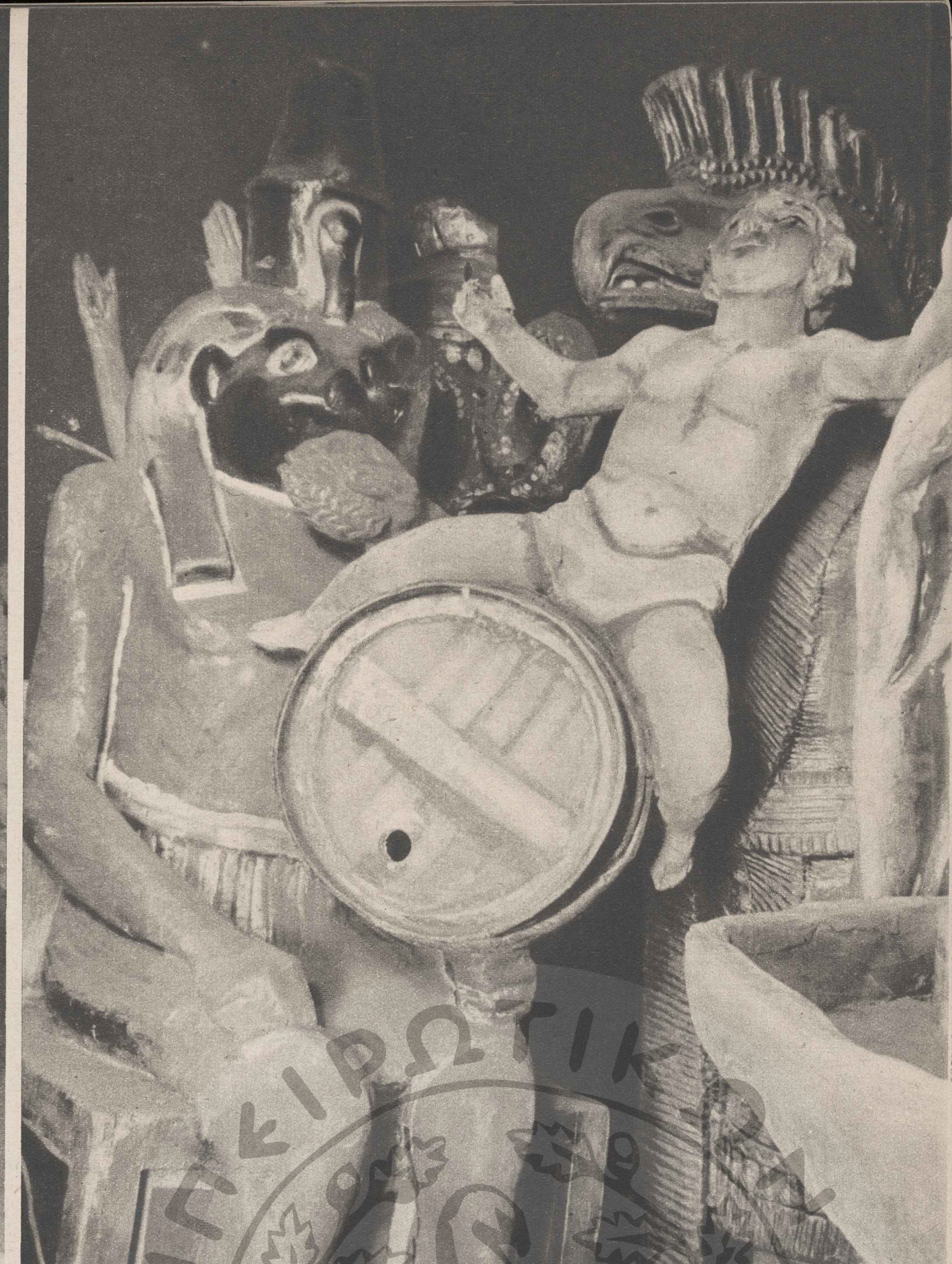
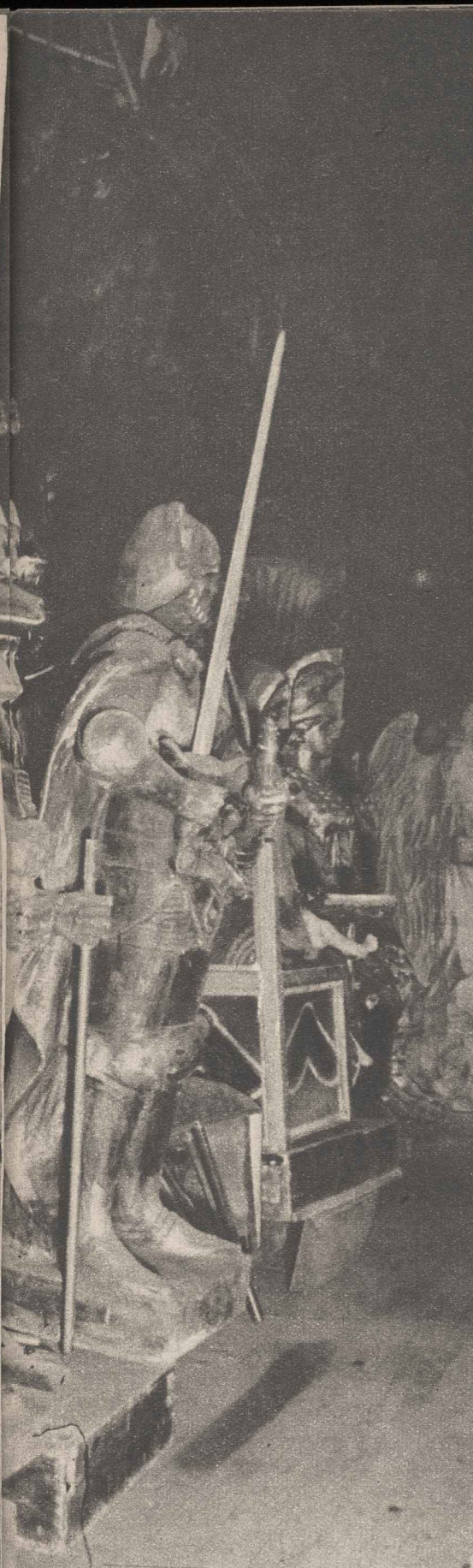
ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΒΥΘΙΖΕΤΑΙ ΣΙΓΑ. Έφθασε ἡ στιγμή νά καταστρέψωμεν τὰ μυστικά και κρυπτογραφικά έγγραφα. Ὁ δεύτερος πιλότος σχίζει τὰ χαρτιά εις μικρότατα κομμάτια. Πρὸς στιγμήν ἡ έλπίς ὅτι θα έλθουν εις βοήθειάν μας, εκλονίσθη. Εἰς ένα πτερόν προσεδέθη ἡ λαστιχένια βαρκούλα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ επανέρχεται ἡ γαλήνη, τὸ αεροπλάνον αρχίζει νά βυθίζεται. Τώρα πρέπει νά κόψωμεν τὸ σχοινὶ πούναι δεμένη ἡ βαρκούλα μας και νά τὸ εγκαταλείψωμεν. Γιά λίγη ακόμη ὥρα φαίνεται ἡ αὐρά τοῦ «210-8».

ΞΑΦΝΙΚΑ ὁ ραδιοηλεγραφητής φωνάζει. «κυττάξτε — κυττάξτε». Κάτι τι προχωρεῖ γρήγορα ἐπὶ τῆς θαλάσσης μετὰ στήν βραδυήν ὁμίχλη. Εἶναι ένα «Μάς», πού προχωρεῖ ταχὺ άνάμεσα στοὺς άφρούς.Οἱ έξῃ άνδρες εσώθησαν. Σὲ λίγο θα βρίσκονται πάνω στό κατάστρωμα τοῦ πλοίου.

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΤΑΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΜΙΞΗΝ ΤΟΥΣ ΜΕ ΑΛΛΑ... ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΑ. ΒΛΕΠΟΜΕΝ, ΚΟΝΤΑ ΤΟΥΣ, ΣΙΔΗΡΟΦΡΑΚΤΟΥΣ ΙΠΠΟΤΑΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ, ΓΥΨΙΝΟΥΣ

ΑΓΓΕΛΟΥΣ, ΠΡΟΤΟΜΑΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΦΙΛ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΔΑΛΗΝΗΣ, ΠΟΙΙΑ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ ΜΟΡΦΩΝ.

ΝΑ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΚΧΟΥ ΚΑΒΑΛΛΑ ΠΑΝΟ Ε΄ΕΝΑ ΒΑΡΕΑΙ, ΜΕ ΥΨΟΣ ΟΣΑΝ ΝΑ ΠΕΡΙΟΡΩΝΗ ΤΑ ΣΩΜΑΤΩΝ ΦΑΡΑΝΙΚΑ ΕΙΔΩΛΑ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΥΤΤΑΖΟΥΝ ΑΠΑΘΩΣ. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΕΧΗ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΣΗΝ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΝ, ΔΙΟΤΙ, ΑΥΤΟΙ, ΚΑΘΩΣ ΛΕΓΕΙ Η ΊΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΡΑΣΙ.

ΤΑΞΙΔΑΚΙ

οὐ μαγαζί

ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Εἶναι τοῦτο ἓνα ταξίδι, καβάλλα πάνω σέ μιὰ σκούπα, κατὰ τὸν τρόπον ποῦ ξέρουν οἱ στρίγγλες. Θὰ τὸ κάμωμε σύμφωνα μὲ τοὺς παλούς κανόνες τῆς σολωμονικῆς. Ἡ μούχλα τῶν μεγάλων ἐποχῶν θ' ἀνασηκώσῃ σύννεφα πρᾶσινης σκόνης καί — ἄλλοι μονο! — θὰ γίνωμε φαλακροὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα. Μικρὲς μούμιες ντυμένες σάν ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ τῆς ἀκολουθίας τῶν βασιλιάδων τοῦ παλιοῦ καιροῦ, θὰ ἀνοίξουν δυσκολοκεντημένα βέλα ἀπὸ ὄφραδι ἀρχαίων καὶ θὰ στρώσουν ταπέτα ἀπὸ βατράχια γιὰ νὰ μᾶς κάμουν τὸν περίπατο εὐκολώτερο. Ποῦ εἴμαστε; Μὴ μιλάτε.

Κανεὶς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ λησαν τὰ ἄλογα μὲ τις αἰῶνες καὶ κρέμονται τῶρα ἀπὸ τὴν ὀροφὴ. Νὰ καὶ οἱ θρόνοι μὲ τοὺς σκαρβαίους τῶν ἀρχαίων μύθων τῶν χωρῶν τοῦ Βορρᾶ καὶ τὰ πύρινα πύρανα τῆς δευτέρης πράξεως τῆς Μπόεμ. Ἐδῶ ἔχουν τίς μεγάλες τῶν ρίζες οἱ βαγνεριανὲς βελανιδιές καὶ ἡ διπλὴ σειρὰ τῶν σφιγγῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ σκυλίσιον κεφάλι τῆς τελευταίας πράξεως τῆς Ἀΐδας. Θὰ ἠμπορούσαμε, ἀνασηκώνοντας καθρέπτες καὶ πολυθρόνες, νὰ ξανασυναρμολογήσωμε τὰ ἀπαρτάμεντα τοῦ Κουρέα τῆς Σεβίλλης καὶ τὰ βασιλικά ἀνάκτορα

τοῦ Τζιουζέππε Βέρντι. Ἡ τραγωδία, ἡ φάρσα καὶ τὸ μελόδραμα, ἔρχονται νὰ ξενεχυριάσουν, ἀπὸ τὰ ὑπόγεια αὐτὰ, τὰ διάφορα ἀντικείμενα καὶ σκεύη τῶν ἐπιφανῶν ξεπεσμένων προσώπων. Εἶναι τὸ Ἐνεχυροδανειστήριο τῶν βασιλέων τῆς Βαβυλωνίας καὶ τῶν ἰσπανικῶν μπαλέττων, τὸ νεκροταφεῖο τῶν μυθολογικῶν χορῶν. Οἱ Καρυάτιδες βαστοῦν μὲ μεγαλοπρέπεια σκελετοὺς κουνουπιῶν καὶ οἱ Χίμαιρες τρέφονται ἀποκλειστικά μὲ κατσαρίδες. Κάθε ἐκλεκτὸς κλάδος ἀφῆκε ἐδῶ τὸ ἐκτύπωμά του, ἡ ἀρχαιολογία, ἡ νομισματικὴ, οἱ ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες, ἡ βοτανικὴ... Μιὰ ἀλληγορία γιὰ

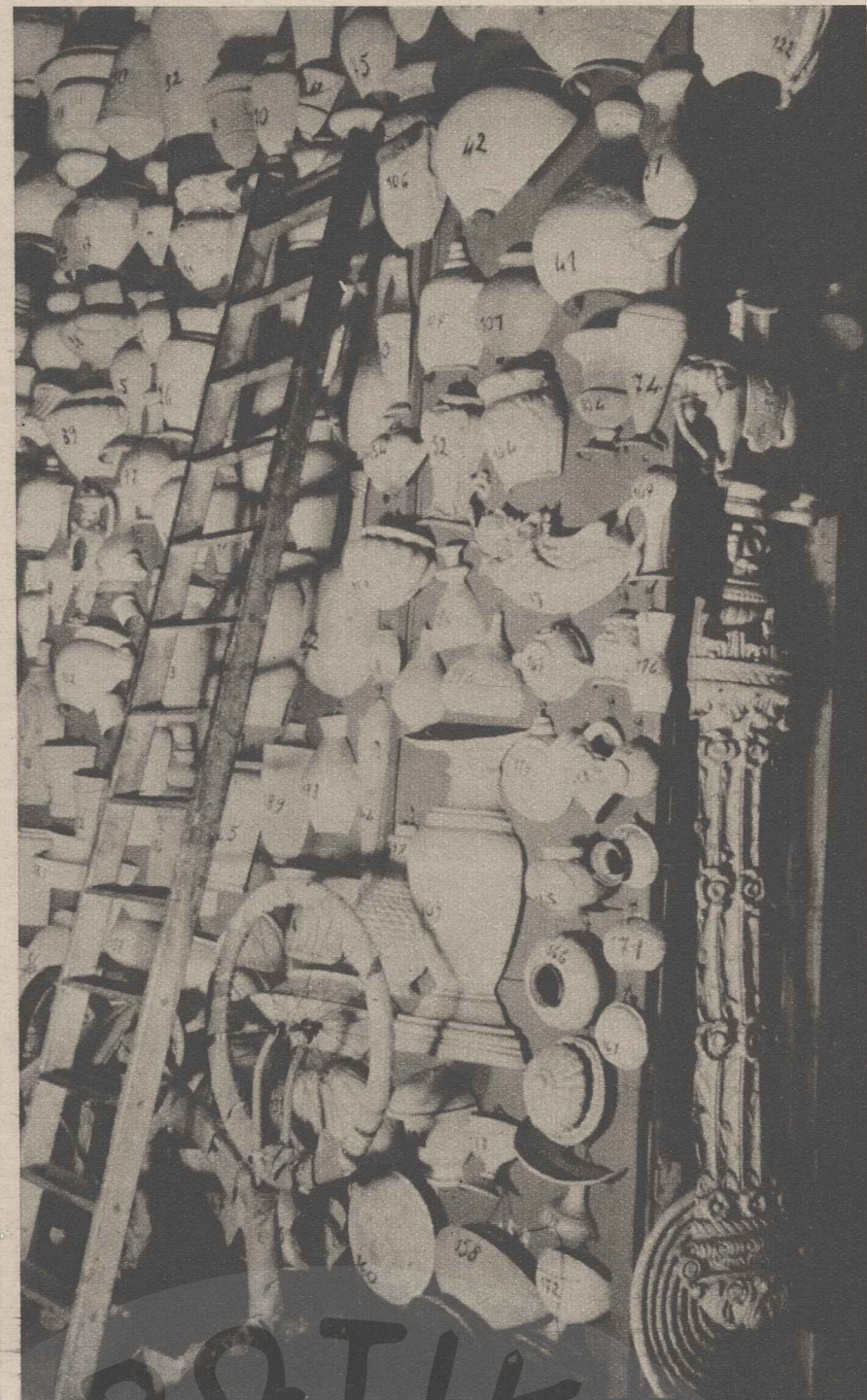
ΜΑΣΚΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΤΥΛ. ΠΡΟΠΛΑΣΜΑΤΑ ΠΑΡΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ. ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ ΚΑΙ ΙΑΠΩΝΕΣ, ΦΑΥΝΟΙ, ΝΥΜΦΑΙ, ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ, ΟΛΟΙ ΑΝΑΚΑΤΑ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙ ΚΑΤΟ ΠΑΡΑ ΕΝΑΣ ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘΜΟΣ.

ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΡΥΦΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΥΛΟΝΤΩΝ ΑΠΑΡΤΕΜΕΝΤΩΝ. ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΘΡΟΝΕΣ, ΟΜΠΡΕΛΑΘΗΚΕΣ, ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΑΡΘΙΣΜΑ ΑΛΛΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ, ΜΕΡΙΚΑ ΤΕΡΑΤΩΝ, ΟΠΩΣ Η ΜΟΥΜΙΑ ΜΙΑΣ ΜΑΓ'ΙΜΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΥΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ. ΙΣΩΣ ΝΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓ'ΙΜΟΥΣ ΟΤΑΝ... ΣΤΟΜΑΧΙΑΖΗ.

ΓΕΝΕΙΑΔΕΣ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΟΛΑ ΜΑΖΥ, ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΚΟΤΕΡΟ ΣΤΑΥΛΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. ΤΑ ΞΑΙΝΑ ΑΛΟΓΑ ΕΙΝΑΙ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΡΑ ΣΤΗΝ ΟΡΟΦΗ ΣΑΝ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΑ... ΣΑΛΑΜΙΑ.

ΒΑΖΑ, ΛΥΧΝΙΕΣ, ΠΑΝΤΟΣ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΟΥΣ ΔΟΧΕΙΑ, ΕΙΝΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΣΟΥΚΑΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΥΠΕΡΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΟΥ ΑΙΜΩΣΤΑΓΟΥΣ ΝΕΡΩΝΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ.

ΣΤΗ ΣΤΟΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΒΛΕΠΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΕΣ ΝΙΚΕΣ ΜΕ ΛΟΦΙΑ ΟΣ ΚΑΙ ΣΥΡΟΥΣ ΣΠΑΣΜΕΝΩΝ ΧΕΡΙΩΝ. ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΥΤΑΡΟΥ ΑΠΟ ΠΕΠΙΣΜΕΝΩΝ ΧΑΡΤΗΝ, ΜΕ ΥΦΟΣ ΤΟΣΟ ΠΕΡΙΛΥΠΟΝ ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΜΑΡΤΥΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ.

ΝΑ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΚΥΚΝΟΣ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ, ΠΑΝΟ ΕΙΣ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΚΑΒΑΛΟΥΣΕ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ. ΕΙΝΑΙ ΚΑΜΟΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΠΕΠΙΣΜΕΝΩΝ ΧΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΥΦΟΣ ΠΕΡΙΛΥΠΟΝ, ΙΣΩΣ ΔΙΟΤΙ ΤΩΝ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕΝ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΤΟΣΩΝ ΑΝΟΜΟΙΟΡΦΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ.

ΝΑ ΚΑΙ Η ΓΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΙΟΝΟΚΡΑΝΩΝ. ΔΙΑ ΝΑ ΚΑΘΟΡΙΣΗ ΚΑΝΕΙΣ ΣΕ ΤΙ ΡΥΘΜΟ ΑΝΗΚΟΥΝ ΟΛΑ, ΘΑ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΝ ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΒΙΝΙΟΛΑ. ΚΙΟΝΟΚΡΑΝΑ ΡΩΜΑΪΜΑ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ, ΚΙΟΝΟΚΡΑΝΑ ΑΝΑΜΙΚΤΟΥ ΡΥΘΜΟΥ Η ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ. ΤΙ ΣΥΓΚΙΣΙΣ ΡΥΘΜΩΝ!

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ο τελευταίος Νόμος, διά του οποίου οι Ιταλοί διδάσκαλοι αποκτούν την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου, είναι και αυτός μία από τας φάσεις της μεγάλης εκπαιδευτικής μεταρρυθμίσεως, ιδίως δσον άφορᾷ τὸ σχολεῖον, τὴν ὁποῖαν ἀνέλαβεν ὁ ὑπουργὸς Μποττάι. Ὁλόκληρον τὸ σχολικὸν περιβάλλον εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀνανεώσεως, καθ' ἣν δὲ χρόνον πρόκειται νὰ περαιωθῇ τὸ πρῶτον πείραμα ἐπὶ τῶν σχολείων μέσης ἐκπαιδεύσεως, εὐρίσκονται ἤδη ὑπὸ μελέτην αἱ ἐκ θεμελίων μεταρρυθμίσεις τῶν πανεπιστημιακῶν ὑπηρεσιῶν. Ἀλλ' αἱ βάσεις τῆς ἐκπαιδεύσεως εἶναι πάντοτε τὰ δημοτικά σχολεῖα. Δύνανται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἀκόμη καὶ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Σχολικοῦ Χάρτου, τὰ δημοτικά σχολεῖα εἶχον ἤδη λάβει μεγάλην ὠθησιν. Δεδομένου ὅμως ὅτι αἱ μεταρρυθμίσεις οὐδεμίαν ἔχουν ἀξίαν ἂν δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἀνθρώπος πού θά τὰς πραγματοποιήσῃ, δηλαδὴ ὁ διδάσκαλος, ἡ προσοχὴ τοῦ κράτους ἐστράφη κατὰ μέγα μέρος καὶ πρὸς αὐτόν. Πρῶτος δρος ἵνα ἐμφυσῇ ὁ διδάσκαλος νέαν ζωὴν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, εἶναι νὰ ἔχῃ ὁδὸς τὰ μέσα τοῦ ἀξιοπρεποῦς βίου. Πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν μὲ ἐλκρινείαν. Ἡ τάξις τῶν διδασκάλων καὶ τῶν καθηγητῶν εὐρίσκετο μέχρι σήμερον ἢ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξασφαλίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ θυσίων καὶ ταπεινώσεων ἢ νὰ καταφεύγῃ εἰς ἄλλα ἐπαγγέλματα, καὶ ὅπερ τὸ χειρότερον, εἰς τὰ καλούμενα «ἰδιαίτερα μαθήματα». Ὁ νεαρὸς Νόμος, διά τοῦ ὁποῦ ἐνοσωματοῦνται εἰς τὸ κράτος οἱ λειτουργοὶ τῆς ἰταλικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ὁ ὁποῖος ἐξασφαλίζει εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ δημοσίου υπαλλήλου (συντάξεις κλπ.), ἐπανορθώνει μίαν λυπηρὰν κατάστασιν καὶ παρέχει τὴν εὐχέρειαν τῆς ἀνόδου εἰς τὴν καθέδραν προσώπων μὴ κατατρυχομένων ὑπὸ τῆς ἐνδείας, ἀλλὰ ψυχικῶς ἡρέμων καὶ ἡσύχων.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως Ναζαρένο Παντελλάριο, σχολιάζων, εἰς τὸν «Σχολικὸν Χρόνον», τὸν νέον περὶ διδασκάλων Νόμον, γράφει τὰ ἑξῆς: «Δύο πράγματα ἐφαίνοντο ἀδύνατα. Πρῶτον, ὅτι θὰ ἐδίδετο λύσις εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο τῆς διδασκαλικῆς ἐνσωματώσεως καὶ δεύτερον ὅτι θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ λύσις ἐν ὧρ πολέμου...». Τοῦτο δὲ εἶναι τραγὴ ἀποδείξις περὶ τῆς ἀξίας τοῦ «Χάρτου» Μποττάι.

Γνωρίζομεν ὅτι τὰ εὐεργετήματα μιᾶς μεταρρυθμίσεως δὲν ἐπέρχονται ἀμέσως. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει ἠθελήσαμεν νὰ ἔλθωμεν εἰς ἄμεσον συνάφειαν μὲ ἱκανὸν ἀριθμὸν διδασκάλων, εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὁποῶν ἀνεγινώσκετο ἡ ἱκανοποίησις καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη. Πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν: Ἡ διδασκαλία εἶναι ἔργον κοπιώδες, ιδίως εἰς τὰς πρώτας τάξεις, ὅπου οἱ μαθηταὶ εἶναι ἡλικίας 6-10 ἐτῶν, διότι ὁ διδάσκαλος ὀφείλει ν' ἀναστῇ, οὕτως εἰπεῖν, τὸν βίον τοῦ ὡς ἐνηλίκου διὰ νὰ ἐπανευρεθῇ εἰς τὸ μέσον τῶν παιδικῶν καὶ ἐφηβικῶν συγκινήσεων. Διὰ νὰ ἀποκτήσῃ δὲ τὴν ἀθωότητα καὶ δροσερότητα αὐτῆς τῶν παιδιῶν, πρέπει νὰ διάγῃ βίον ἀνετώτερον, ἀπηλλαγμένον βαρῶν καὶ φυσιολογικώτερον. Ἐν ὀλίγοις, ὁ διδάσκαλος, πρέπει νὰ ἔχῃ οἰκονομείαν, νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν συντηρῇ μὲ σχετικὴν εὐμάρειαν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἡμπορῇ, τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποῖαν εὐρίσκει εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του, νὰ τὴν μεταγγίξῃ εἰς τὸ σχολεῖον του. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὠμιλοῦσα μὲ ἕνα διδάσκαλον. Τὴν Κυριακὴν εἶχε μεταβῇ μὲ τὰ παιδιά του εἰς Μπριάντσα, ἀπὸ ὅπου εἶχε ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ εὐθυμὸς καὶ ἀναπαυμένος. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὴν ἐπομένην πρωΐαν θὰ ὠμίλῃσεν εἰς τοὺς μαθητάς του ἐπὶ τῆς ἐκδρομῆς του αὐτῆς, περιγράφων λειμῶνας, λόφους, λίμνας, ὅλα δὲ αἱ φυσικαὶ αὐταὶ καλλοναὶ θὰ ἀπετέλεσαν διὰ τὰ παιδιά εἶδος προσκλήσεως. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν διδάσκειται ἡ γεωγραφία.

Μὲ ἄλλους λόγους, πρέπει ὁ διδάσκαλος νὰ ἐπωφελεῖται τοῦ βίου τῶν ἄλλων, νὰ ζῇ δηλαδὴ ὅπως ζοῦν ὅλοι. Πρέπει νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαγῇ βίον ἀνοικτόν, ποικίλον, ἀνετον, πολὺπλοκον, ἀκριβῶς διότι εἰς τὸ σχολεῖον ἔχει ἐνώπιόν του παιδιά διαφόρου περιβάλλοντος, οἰκονομικῆς καταστάσεως, χαρακτῆρος. Ἀλλως, ἐὰν διὰ λόγους οἰκονομικῶν δυσχεριῶν, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ φυτοζωῇ ὅπως κάθε τυχαῖος μικρὸς ὑπάλληλος, εἶναι αὐτομόνητον ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ εἰσέλθῃ μὲ τὴν σειρὰν του εἰς τὸν παλαιὸν κατάλογον τοῦ σχολαστικοῦ, μισανθρώπου κλπ. καθηγητοῦ.

Τὸ μέλλον ἐκάστης μελλούσης γενεᾶς ἐξασφαλίζεται ἐκάστοτε διὰ τῆς παρούσης καταστάσεως — πνευματικῆς, ἠθικῆς, διανοητικῆς, οικονομικῆς — τῶν διδασκάλων τῆς.

GIANCARLO VIGORELLI

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ τῆς γεωγραφίας. Πρόκειται περὶ μαθήματος, τὸ ὁποῖον, διδασκόμενον καταλλήλως, διεγείρει τὸ ἐνδραφένον καὶ τὴν φαντασίαν τῶν μαθητῶν. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ διδάσκαλος δεικνύει ἐπὶ τοῦ χάρτου ἕνα σημεῖον τῆς Λιβύης ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤρχισεν ἡ ἐπιθεσις κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ εἶναι πρόσωπον πού δὲν ξετάζεται μεμονωμένως. Διδάσκαλος δηλαδὴ καὶ μαθηταὶ εἶναι αἱ δύο ὀψεις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προβλήματος: τοῦ τόσοσον σοβαροῦ προβλήματος τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ λαοῦ.

ΑΙ ΣΗΜΕΡΙΝΑΙ σχολικαὶ μεταρρυθμίσεις κατήργησαν τὴν αὐστηρὰν ἀπόστασιν μεταξὺ διδασκάλου καὶ μαθητοῦ. Ἴδου ὁ διδάσκαλος κατερχόμενος μεταξὺ τῶν θρανίων, βοηθῶν τοὺς μαθητάς, ἐνθαρρύνων αὐτοὺς μ' ἕνα μειδίσμα. Δὲν ὑπάρχει πλέον ὁ παλαιὸς φόβος τοῦ μαθητοῦ διὰ τὸν διδάσκαλον.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ πίνακος ἕνα μαθηματικὸν πρόβλημα. Ἐνα παιδί ἔχει ἤδη σκύψῃ ἐπὶ τοῦ τετραδίου διὰ νὰ τὸ λύσῃ. Ἐνα ἄλλο ὁμῶς παιδί ἔγινε χλωμό. Καὶ τέλος, ὁ ἀφηρημένος μαθητὴς εὐρίσκεται νοερῶς μακράν, μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ τῶν καθισμάτων τῆς πλατείας.

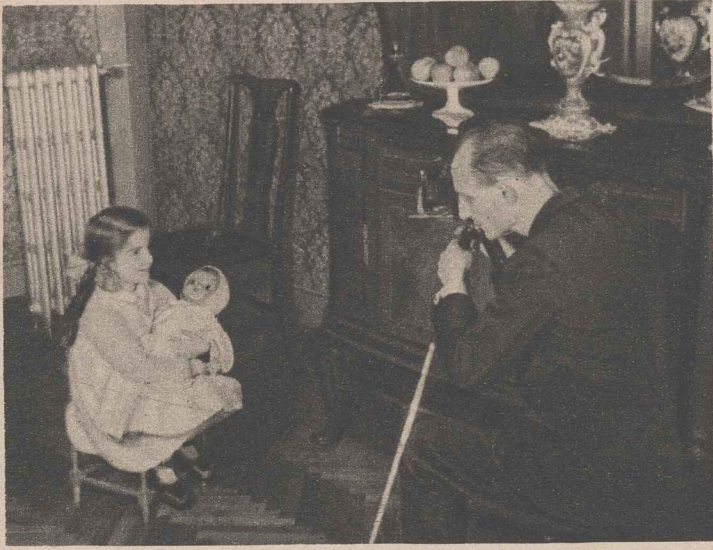
Ἡ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΤΕΡΑ μεταρρύθμισις τοῦ «Χάρτου τοῦ Σχολείου» εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ τῆς ἐργασίας εἰς τὸ σχολεῖον. Οὕτω, παραπλεύρως μὲ τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνάπτυξιν, ὁ μαθητὴς ἐξασκεῖται καὶ εἰς μίαν τέχνην, ἡ ὁποία, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, θὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ αὐριον τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ διδασκαλίας εις την παλαίστραν, ο δρόμος είναι πλέον μικρός. Τὰ παιδιά μεταβαίνουν πλέον αυθόρμητως εις τὸ γυμναστήριον διὰ τὴν φυσικὴν των ἀγωγὴν, ἡ ὁποία συμβαδίζει μετὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀγωγὴν τῆς νέας γενεᾶς ἰσχυροποιούσα καὶ τόνωνουσα αὐτήν.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ εἰς τὸ σπίτι του βοηθεῖ τὰ παιδιά του εἰς τὰ μαθήματά των. Ἐργάζεται καὶ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὸ σπίτι του διὰ νὰ καθοδηγήσῃ τὰ παιδιά εἰς τὸν δύσκολον δρόμον των.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕΝ εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του. Ἀπὸ τὴν χαρὰν δὲ πού τοῦ παρήχει ἡ οἰκογένεια ἀντλεῖ νέας δυνάμεις διὰ τὸ ἔργον του.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ εἰς περὶ τοῦ παλαιοῦ διδασκάλου, τοῦ συγγενοῦ καὶ πνιγμένου ἀπὸ τὸ κολλάρων.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΒΑΘΜΩΝ... Ἡ ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμισις ἀπεμάκρυνεν, μετὰ τὸ μέσον τὰ φόβητρα ἐκεῖνα καὶ τὰ παιδιά δὲν ἔχουν πλέον τὸν ἐφιάλτην αὐτόν. Τοὺς ἔχουν ἀντικαταστήσει δείκται αὐξομειώσεως, πού δεικνύουν τὴν πρόοδον ἢ τὴν ὀπισθοδρόμην τῶν μαθητῶν.

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ μάθημα ἐτελείωσε. Ἄν ὁ διδάσκαλος βοκθήσῃ ἓνα παιδί νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανοφῶρι του, δὲν θὰ χάσῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν του. Τὸ μεγαλιέτερον κύρος προέρχεται ἀπὸ τὸ γόητρον, αἱ δὲ πλήρεις ἀφοσιώσεως μικραὶ αὐταὶ ἐνέργειαι τοῦ διδασκάλου, τὸν συνδέουν περισσότερον μετὰ τοῦ μαθητοῦ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ἀφίγουν τὸ σχολεῖον, χαρούμενα καὶ εὐχαριστήμενα καὶ κατευθύνονται εἰς τὰ σπίτια των. Ὁ διδάσκαλος, ὄχι μόνον διὰ λόγους πειθαρχίας, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι θέλει πάντοτε νὰ εἶναι πλησίον τῶν μαθητῶν του, τοὺς συνοδεύει μέχρι τῆς ἐξόδου καὶ τοὺς ἀποχαιρετᾷ.

θος περὶ τοῦ παλαιοῦ διδασκάλου, τοῦ συγγενοῦ καὶ πνιγμένου ἀπὸ τὸ κολλάρων.

ΟΛΑ ΣΥΝΤΕΛΟΥΝ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν. Ἐνα πρῆπτερον ἀποτελεῖ, διὰ τὸ παιδί, ἔδαφος περιεργείας. Καὶ ὁ διδάσκαλος βοηθεῖ τὴν φαντασίαν τῶν μικρῶν του.

Ἡ ΕΥΜΑΡΕΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ τὸ ἰταλικὸν κράτος ἐξασφαλίζει εἰς τὸν διδασκάλον δίδει εἰς αὐτὸν τὴν εὐχέριαν ὅπως ἰκανοποιῇ, μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν μικρῶν του τέκνων.

ΠΩΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ

Η ΚΟΥΚΛΑ

Ἡ κούκλα εἶναι ἡ δευτερότοκη τοῦ ἀνθρώπου, ἡ δεύτερη κυροῦλα τῆς δημιουργίας. Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἦτο ὁμορφὴ καὶ κατὰ προσέγγισι ὅπως ὅλα τὰ σκοτεινὰ πράγματα, ἓνα σχέδιον ἀνθρώπινον, μιὰ κυροῦλα, μὲ μύτη μὴ καλὰ προσδιορισμένη. Δὲν εἶχε αὐτιά καὶ στὴ θέσι τῶν ματιῶν εἶχε δύο τρύπες τῇ μιᾷ πρὸς τὴν ἄλλη. Τὰ μπράτσα καὶ τὰ χέρια ἦσαν ἀκόμη κολλημένα στὸ σῶμα. Πέρασαν αἰῶνες κ' αἰῶνες πρὶν νὰ ξεκολλήσουν καὶ νὰ γίνουν κινητὰ μέλη. Τὰ χέρια ἀποτελοῦνται ἀπὸ μεμβράνες καὶ τὰ δάκτυλα χωρίζονται χωρὶς κλειδώσεις. Κι' ὅταν οἱ μεμβράνες ἐξαφανισθῇ, τὰ χέρια δὲν ἦσαν δέκα, μὰ δεκατρία καὶ ὅλα τοῦ ἴδιου μεγέθους. Τὰ πόδια ἔμοιαζαν σὰν ξυλοπέδιλα. Δὲν περπατοῦσε, πηδοῦσε. Εὐθραυστὴ καὶ δυνατὴ, εἶχε μαλλιά ἀπαλά, ποὺ τὴν σκέπαζαν σὰν γούνινον παλτό. Στὸ μεγάλο τῆς τὸ πρόσωπο, τὸ στόμα ἔμοιαζε τρομερὸ καὶ τὰ μάτια ἀπ' τὸν ἓνα αἰῶνα εἰς τὸν ἄλλον ἄρχισαν νὰ κινούνται, ἄσπρα καὶ γυαλιστὰ, σὰν ἀμύγδαλα τυλιγμένα στὴ δροσιά. Ἡ πρώτη κούκλα ποὺ μᾶς ἔμεινε, εἶναι ἀπὸ κατάστικτη πέτρα μ' ἓνα πρόσωπο σελήνης. Ἀπὸ ἐποχὴ σ' ἐποχὴ τελειοποιούνταν, ἔπαιρνε τὸ αἶσθημα τῆς εὐκινῆσας, μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια τῆς χωρὶς νὰ πέσῃ. Οἱ σοφοὶ τελειοποίησαν τὴν φωνὴ τῆς. Τώρα μπορούσε νὰ πῇ μαμὰ καὶ μπαμπά, μπορούσε νὰ μισοκλείσῃ τὰ μάτια τῆς καὶ νὰ κοιμηθῇ. ἤξευρε νὰ χαμογελά. Εἶχε πλεξιδάκια. Ἡ κούκλα τώρα εἶναι μιὰ παιδοῦλα. Μιλά, κινεῖται, κοιμάται κ' ἔχει καὶ τὸ μεγάλο πλεονέκτημα νῆναι πάντα μιὰ παιδοῦλα ποὺ δὲν μεγαλώνει ποτέ. S. P.

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ λεπτοτέρας ἐργασίας τοῦ ἐργοστασίου τῶν κούκλῶν, εἶναι ἡ ρετούς τῶν καλυπτιῶν, ἀπὸ ὅπου θὰ βγούν χιλιάδες μικρὰ σωματάκια. Ἴδου ὁ τεχνίτης τὴν ὥρα ποὺ τελειοποιεῖ μιὰ γάμπα.

ΦΑΛΛΕΓΕ ἀπὸ ἐργάτριες διὰ τὰ παπούτσια. Ἐργάζονται μ' ἐλεύθερα χέρια, μ' ἓνα σύστημα ἀπλό, ποὺ ἀπαιτεῖ ὅμως μεγάλη πρακτικὴ καὶ προσοχὴ ἐκ μέρους τῶν ἐργατριῶν. Ἐχουν ὅλες μεγάλην ἐξάσκησην.

Αἱ ΓΑΜΠΙΤΣΕΣ τῆς κούκλας, κρεμασμένες, περιμένουν νὰ περασθοῦν μὲ γύψο. Ἀνάμεσα σὲ τόσες γάμπες, τὸ πρὸ μικρὸ μπρατσάκι τοῦ κόσμου ἀνοίγει τὸ χεράκι του μὲ πέντε μικροσκοπικὰ καὶ ὁμορφα δακτυλάκια.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ τῆς κούκλας εἶναι ἀκόμη ἄσπρο. Στὴ θέσι τῶν ματιῶν ἔχει ἀκόμη δύο τρύπες. Γίνεται ἡ τελειοποίησις μὲ τὸ γυαλόχαρτο πρὶν ἀπὸ τὸ μάνιο ποὺ θὰ κάμῃ τὸ πρόσωπο νὰ μοιάζῃ σὰν ἀληθινὸ.

ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ μὲ τὴ βούρτσα θὰ βγάλῃ ἀπ' τὸ κεφάλι τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα ἄσπρης.

σκόνης. Πρέπει νὰ εἶναι τελείως λεῖο εἰς ὅλα τὰ μέρη, γιὰ νὰ ὑποβληθῇ στὴν τελευταίαν τελειοποίησιν.

ΝΑ ΤΗΝ ΣΤΟΝ ΤΟΡΝΟ, ἐνῶ ὁ ἐργάτης τὴν ραντίζει μὲ σμάλτο μ' ἓνα μηχανήμα κηπουροῦ κούκλῶν. Σὲ λίγο δὲν θὰ εἶναι πλέον οὔτε φαλακρὴ οὔτε ἄσπρη καὶ τὰ μάτια θὰ κινούνται καὶ θ' ἀνοίγοκλείνουν σιγά.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ἓνα μενίδιαμα. Τὸ στόμα εἶναι ἤδη κόκκινον σὰν κεράσι καὶ τὰ μάτια χρωματίζονται. Τὸ ρετουσάρισμα στὰ βλέφαρα εἶναι λεπτὸ καὶ τὸ ἐξησχημένο πινέλο πρέπει νὰ μιμηθῇ τὴν ἀνταύγεια τῆς ἱρίδος.

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ: πουκαμισάκι, πανταλονάκι, παπουτσάκια καὶ κάλτσες ἄσπρες. Θὰ τῆς βάλουν ἐπίσης καὶ ἓνα φόρεμα ἀπὸ βέλο κ' ἓνα χαριτωμένο καπέλλο. Ἀς ἐλπίσουμε πὺς θάναι εὐχαριστημένη.

ΑΥΤΗ ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ μιὰ ματαιόδοξη κούκλα, ποὺ πρὶν βγῇ ἀπ' τὸ σπίτι τῆς, τὴν κτενίζουν καὶ τὶς κατασφάνουν τὰ ἀπὸ στουπὶ μαλλιά, μὲ τὸ ζεστὸ σίδερο. Τὰ μάτια, ὀρθάνοιχτα, δὲν ἐκφράζουν ἐμπιστοσύνη στὴ δεξιότητά τῆς κομμωτρίας, ποὺ ἀπ' ἐναντίας εἶναι πεπειραμένη καὶ δουλεύει μὲ γούστο.

Γιά την ομορφιά της Λάουρα Σολάρι, της μεγάλης Ιταλίδας ηθοποιού του κινηματογράφου, θα μπορούσαμε να γράψουμε ένα άρθρον, αν μας τὸ επέτρεπε ὁ ὀλότελα τετριμμένος πειὰ ἦχος τῶν καταλλήλων λέξεων, τῶν χυλίοιπων πειὰ ἐπιθέτων πού θά θέλαμε νὰ μεταχειρισθούμε.

Ὁ κινηματογράφος εἶναι μοναδικὸ μέσο γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ομορφιάς. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἐφευρέθηκε καὶ ἐτελειοποιήθηκε, μπορούμε νὰ τὴν παρακολουθήσουμε στίς πιὸ κρυφές της καὶ ἀπροσδόκητες ὄψεις, νὰ ἀνακαλύψουμε τῆς πειὸ ἀνεξιχνίαστες πτυχές της. Χάρης στὴ φωτογραφία καὶ τῇ ζωγραφικῇ, εἶχαμε ἕνα μόνιμο κώδικα καλλονῆς, ἕνα ἄθραυστο νόμο της, ἡ δὲ φαντασία μας ἔσπαζε μπροστὰ σὲ μιάς ὠρισμένης στιγμῆς ἐξωτερικευσί της. Ἀλλὰ τώρα ὁ κινηματογράφος μπορεί νὰ μᾶς δείξη τὴ Τζιοκόντα τοῦ Λεονάρντο τὴν ὥρα πού σιδερώνει ἕνα πουκάμισο ἢ πού κάνει γυμναστικὴ τὸ πρωῒ, ἢ ἀκόμη τὴν Ἀφρόδιτη τοῦ Μποτιτσέλλι στὸ μεγάλο χορὸ τῆς Ὁπερας.

Ἡ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου

LAURA SOLARI

εἶναι ἕνα ζωντανὸ ὄγαλμα, πού ὁ σκηνοθέτης καθοδηγεῖ ἀνάμεσα στοὺς μαιάνδρους μιάς περιπέτειας, ἢ ἐνὸς πάθους. Πρέπει, σὲ κάθε στιγμή, νὰ ἔχη πρόχειρη τὴν ομορφιά της, νὰ τὴν κάμπτει ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀφίνη βαθεῖα τὰ ἴχνη της πάνω στὸ κινηματογραφικὸ φιλμ.

Ἡ ἡθοποιὸς εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ προσαρμόζῃ τὸ βίον τῆς σύμφωνα με τὶς ἀπαιτήσεις τῆς τέχνης, ἔχει ἐλάχιστες στιγμὲς ἀναψυχῆς, εἶναι σκλάβος τοῦ κοινοῦ, σκλάβος τῆς ἰδίας τῆς ομορφιάς. Κανένας ἀπὸ ὅσους παρακολούθησαν τὴ Λάουρα Σολάρι, ἀπὸ τὸ ντεμπουτάριό της ἕως σήμερα, δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὶς καλλιτεχνικὲς τῆς ἱκανότητες, γιὰ τὸν μεγάλον ἀνθρωπισμὸ καὶ τὴν αὐταπάρνησί της, ἀν δὲ καμμιὰ φορὰ δὲν ἀνταποκρίθηκε στὸν ἑαυτὸ της, τὸ λάθος ἦταν τοῦ σκηνοθέτου πού δὲν τὴν κατάλαβε, ὅχι δικό της. Μόρφωσις ἐξα-

ρετικὴ (ἡ Λάουρα ἔκαμε θαυμάσιες σπουδὲς καὶ ξέρει τρεῖς ξένες γλώσσες) καὶ τρόποι θαυμάσιοι στὴ συμπεριφορὰ της, τὴν ἀνύψωσαν στὴ πρώτη σειρά τῶν ἡθοποιῶν τῆς ἰταλικῆς δόξης.

Ἀπὸ τὴ «Βασίλισσα τῆς Σκάλας», πού ἦταν τὸ πρῶτο της φιλμ (1937), μέχρι τοῦ «Ντὸν Πασκουάλε» (1940), ἔδωσε πάντα δείγματα τῆς ἀκαταπότης θελήσεώς της νὰ προοδεύσῃ. Ὅποιος τὴν εἶδε στὴν τελευταία της ἐμφάνισιν, μπορεί νὰ πῇ ὅτι βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιά πρώτης τάξεως καλλιτέχνηδα, πού ἔχει πιά τὴν βεβαιότητα τῶν μέσων ἐκφράσεως καὶ τῶν φυσικῶν ἱκανότητων. Ἦταν, ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἕνας ρόλος, πού ἐξεπέρασε κατὰ πολὺ τὴν ἐσωτερικὴ μετριότητα τῆς ταινίας. Καὶ ξέρετε πῶς ἄρχισε τὸ στάδιόν της; Μία μέρα, δύο Μιλανέζοι φοιτηταὶ εἶδαν τὴ φωτογραφία της σὲ μιά βιτρίνα καὶ τοὺς φάνηκε ὅτι αὐτὴ ἦταν τὸ κορίτσι πού

χρειάζονταν γιὰ τὸ φιλμ πού ἐπρόκειτο νὰ γυρισθῇ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπὸ τὶς Φασιστικὲς Ὀργανώσεις Θηλέων.

Ἡ Λάουρα Σολάρι δέχθηκε τὴν πρότασιν τῶν δύο φοιτητῶν καὶ ὅταν πῆγε στὴ Ρώμη γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ «Τὸ ρολοῖ μετὸν κοῦκο», πῆρε μιά μακρὰ ἀδεια γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας πού εἶχε ἀρχίσει γιὰ τὶς Φασιστικὲς Ὀργανώσεις.

Ὅσοι τὴν γνωρίζουν, τὴν περιγράφουν ὡς γυναῖκα ἀπλὴν καὶ μετὰ πού ξέρει νὰ συνδιαλάξῃ, ὅπως τὸ ἀποδεικνύουν αἱ φωτογραφίες πού συνοδεύουν τὸ ἄρθρον αὐτό, τὴν ζωὴν τῆς γυναίκας μετὰ τὴ ζωὴ τῆς καλλιτέχνης.

Εἰς ὅλα τὰ ἰταλικά κινηματοθέατρα, ὅπου προβάλλονται ταινίες μετὰ τὴν Λάουρα Σολάρι, τὸ ἰταλικὸ κοινὸν σπεύδει μετὰ μεγάλη προθυμία νὰ ἀποθauμάσῃ τὸ ὄραϊο κορίτσι, πού εἶναι μιά ἀπὸ τὶς μεγάλες καλλιτεχνικὲς δόξες τῆς πατρίδος της. Καὶ πολὺ περισσότερο οἱ Μιλανέζοι, οἱ συμπατριῶται τῆς μεγάλης καλλιτέχνης.

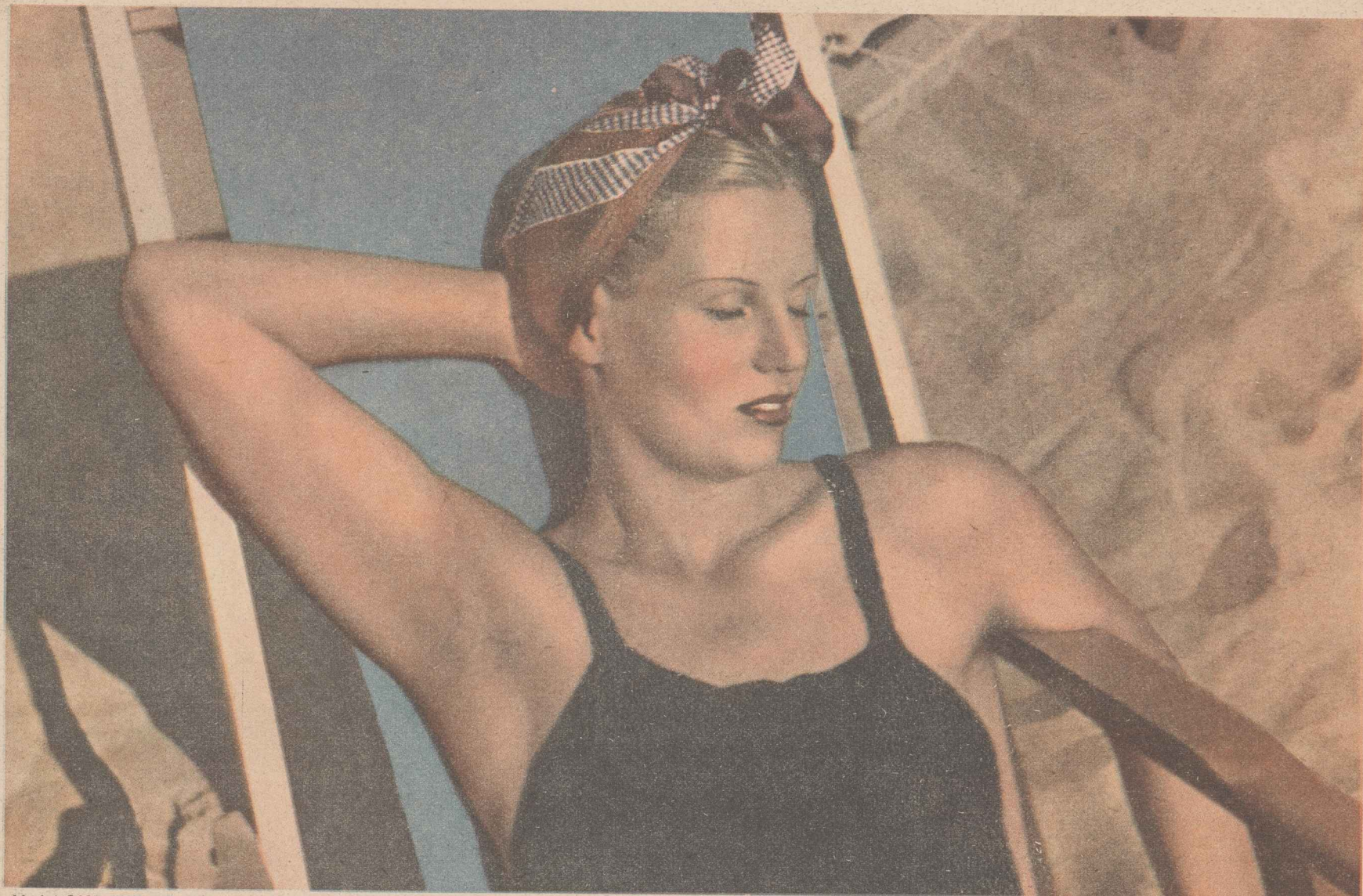
B. V.

ΙΔΟΥ ΚΑΙ ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ φωτογραφία τῆς Λάουρας Σολάρι, τὴν ὥρα, πού κρατῶντας τὸ μικρὸ στρογγυλὸ καθρεπτάκι μετὰ τὸ ἀριστερὸ τῆς χερί, βλέπει μετὰ τὸ δεξιὸν τῆς εἰς τὰ χεῖλη τὸ «ρούζ», πού θά τῆς δώσῃ περισσότερη χάρι, περισσότερη ομορφιά στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τί χρειάζεται τὸ «ρούζ»; Ἡ ομορφιά δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ στολίδια λέγει κάποια ξένη παροιμία. Καὶ ὅμως τὰ στολίδια αὐτὰ ἐπεβλήθησαν τόσο, ὥστε ἔγιναν ἀπαραίτητα.

Ἡ ΛΑΟΥΡΑ ΠΕΡΝΑ μετὰ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμόν, ἀπὸ τὸν κινηματογραφικὸν στούντιο εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας ὑπεραγαπᾷ. Τὰ φαγητὰ πού παρασκευάζει ἡ ἴδια, φαίνεται ὅτι θά εἶναι καλὰ. Καὶ πράγματι, ἀν κρῖνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειαν μετὰ τὴν ὁποίαν δοκιμάζει τὰ φαγητὰ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θά εἶναι ἀρίστα. Ἐννοεῖ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι τόσοι εἰς τὸν κινηματογράφον, ὅσοι καὶ εἰς τὴν μαγειρικὴν, εἶναι ἕνας «ἀστήρ».

Η ΛΑΟΥΡΑ ΣΟΛΑΡΙ ήτο μία κυρία της καλής τάξεως του Μιλάνου, όταν ήλθε εις συνάφειαν με τὸν κινηματογράφον. Ἐπαιξε ρόλον κομπάρσας εἰς μίαν σκηνὴν τῆς ταινίας « Ἡ βασίλισσα τῆς Σκάλας » καὶ ἔλαμψε ἀνάμεσα εἰς τὰς ὀραιότερας γυναῖκας τοῦ Μιλάνου. Τὸ γλυκὺ καὶ συγχρόνως μάγικον προσώπκι τῆς ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον ἑνὸς σκηνοθέτου καὶ ἡ Λάουρα ἀφωσιώθη εἰς τὸν κινηματογράφον ὅπου καὶ ἠδδοκίμησε.

ΙΔΟΥ Ἡ ΝΕΑΡΑ ἠθοποιὸς ἐνῶ ὑπογράφει φωτογραφίας πρὸς ἀποστολὴν εἰς τοὺς θαυμαστάς της, οἱ ὅποιοι, ἀπὸ κάθε μέρος τῆς Ἰταλίας, τῆς Ζη-
τοῦν τὴν εἰκόνα τῆς. Καὶ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν, πὺ τόσον συμβάλλει εἰς τὴν δημοτικότητά μιᾶς μεγάλης ἠθοποιού, ἡ Λαούρα Σολάρι, τὴν ἐκτελεῖ με
ἀφέλειαν, φυσικότητα καὶ χάριν ὅλως ἰδιάζουσας εἰς αὐτήν. Οἱ συλλέκται πολυτίμων ὑπογραφῶν, θὰ διατηρήσουν καὶ αὐτήν, ὡς ἔνδειξιν εὐνοίας.

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Γιὰ πολλοὺς ἡ πεταλοῦδα δὲν εἶναι λεπιδόπτερον, εἶναι αὐτὴ ἡ εἰκόνα τῆς ἀνοίξεως. Τὸ ἐλαφρὸ τῆς πέταγμα, τὰ λαμπρά τῆς χρώματα ἀποτελοῦν ἕνα σύνολο μετὰ τὰ δροσερὰ λειβάδια καὶ μετὰ τὸ καινούργιο χορτάρι. Καὶ τρέφεται ἀπὸ ὕγρου χυμούς, χάρις σὲ μιά μακρὰ τρόμπα πού εἶναι τυλιγμένη γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς. Κάποτε ὅμως εἶναι κοντὴ καὶ σκληρὴ, καὶ μ' αὐτὴν τρυπᾷ τὸ κερὶ τῶν κηρηθρῶν τῶν μελισσῶν καὶ τρώγει τὸ μέλι. Τὰ τέσσαρα πτερὰ τῆς εἶναι ποικιλιμένα μετὰ βούλες ἀπὸ διάφορα ζωηρὰ χρώματα, πού ἔχουν ἐπίσης καὶ ἀρωματικὲς ἰδιότητες. Καὶ τὶς μυρωδιὰς αὐτὲς μποροῦν νὰ τὶς αἰσθανθοῦν οἱ πεταλοῦδες, χάρις σ' εὐαίσθητα ὁσφραντικὰ μετὰ ὅποια πολλὲς εἶναι προικισμένες, ἀκόμη καὶ στὰ ποδαράκια των. Μετὰ τὸ ζευγάρι, τὰ διαφόρων σχημάτων ἀγὰ τοποθετοῦνται κοντὰ στὰ λουλούδια ἢ συχνὰ γύρω ἀπ' ἕνα κλωνάρι. Καὶ στὶς δύο τὶς περιπτώσεις, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου οἱ νύμφες, ὅταν θ' ἀνοίξουν, θὰ βροῦν εὐκολὰ τὴν τροφὴν τους. Οἱ θηλυκὲς πεταλοῦδες ἀναδίδουν μιά χαρακτηριστικὴ μυρωδιὰ πού εἶναι τὸ σὲ ἀπὴλ των καὶ μ' αὐτὴ ἐλκύουν τὰ ἄρρενα, τὰ ὅποια, μετὰ τὴν σειρά των, ἀναδίδουν κι' αὐτὰ μιά μυρωδιὰ πού τὰ καθιστᾷ πιὸ εὐχάριστα στὰ θήλεα. Ἀπὸ τὸ αὐγὸ ἀναπτύσσεται ἡ νύμφη.

Ἡ νύμφη κάποτε εἶναι προικισμένη μ' ἕνα κεντρί, κι' ὅταν τὴν ἐνοχλοῦν, βγάζει ἀπ' ἐκεῖ μιά μυρωδιὰ, τόσο δυσάρεστη, ὥστε ὁ ὄχληρός εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ φύγῃ. Ἀπὸ τὴν νύμφη ἀναπτύσσεται ἡ χρυσαλλίς, ἡ ὁποία ἀφοῦ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ κάλυμμά της, γίνεται πεταλοῦδα. Οἱ χρυσαλλίδες μπορεῖ νὰ γυμνῶν καὶ νὰ κρέωνται ἀπὸ μιά μεταξωτὴ κλωστή σ' ἕνα κλαρί, ἢ νὰ εἶναι ἀπὸ ἕνα εἶδος κουκουλιού, ἕνα σύνολο ἀπὸ μετάξι πού βγαίνει ἀπὸ τὴν νύμφη καὶ φύλλα κρατημένα ὅλα μαζί. Μιά μικρὴ ἀράχνη κρατεῖ τὸ κουκούλι στὸ στήριγμά του, πού εἶναι συχνὰ, ὅπως εἴπαμε, ἕνα φυτὸ, ἕνα δένδρακι ἢ ἕνα τοίχος.

Οἱ πεταλοῦδες εἶναι ἀψήκορες, κι' ἀλλάζουν χρῶμα καὶ σχῆμα σὲ κάθε ἀλλαγὴ ἀέρα. Αὐτὸ ὅπως στὴν πραγματικότητά ὁφείλεται στὴ μεγάλη εὐαίσθησία πού ἀπέκτησαν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναπτύξεώς των, ἔναντι τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἀλλαγῶν καὶ τῆς ὑγρασίας τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ δὲν εἶναι ἀψήκορία καὶ ματαιοδοξία ἀλλὰ βιολογικὴ ἀνάγκη καὶ μορφὴ ἀμύνης.

Ἐτοί μιά πεταλοῦδα μετὰ ζωηρὰ χρώματα ὅταν πετᾷ, μόλις καθίση πέρνει τὸ χρῶμα τοῦ περιβάλλοντος. Μιά ἄλλη, ὅταν κάθεται, σηκώνει καὶ μαζεῦει τὰ πτερὰ της γιὰ νὰ μοιάζῃ μετὰ φύλλα, ἐπίσης γιὰτὶ χάρις

σὲ μιά μικρὴ οὐρὰ τῶν ὀπισθίων πτερῶν τῆς ἀγγίζει τὸ κλωνάρι πάνω στὸ ὁποῖο κάθεται σὰν νὰ κρέμονταν ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ φύλλο. Ὅπως εἶναι διαφορετικὰ τ' αὐγὰ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ χρῶμα, εἶναι καὶ διαφορετικὲς καὶ οἱ πεταλοῦδες, πού ἀπ' τὴν μικρότατη « Neriucula », μετὰ ἀνοίγματος πτερῶν ὀλίγων χιλιοστομέτρων, φθάνομε στὰ 280 χιλιοστομέτρα τῆς Θυσανίας Ἀγριπίνας. Ἄλλες πετοῦν μετὰ πτερὰ ἀκίνητα, ἄλλες τὰ ἀνοικοκλείνουν μετὰ ταχύτητα. Ἄλλες καθοῦνται καὶ πιπιλίζουν τὰ λουλούδια, ἄλλες πάλι τριγυρίζουν καὶ μετὰ τὴ μακρὰ τρόμπα τους χαμένη στὴν καρδιά ἑνὸς τριανταφύλλου, τρομπέρονται.

Ἡ παραξενότερη ὅμως δουλειὰ των εἶναι ἡ τῶν πανανύμφων, διότι κάμνουν τοὺς μεσάζοντας εἰς τοὺς γάμους τῶν λουλουδιῶν, μεταφέρουσαι τὴν γονιμοποιὸν κόκκιν ἀπὸ τὸ ἕνα εἰς τὸ ἄλλο, καὶ εὐνοοῦσαι ἔτσι τὴν διασταυρουμένην γονιμοποίησιν.

Ἐπάρχει μιά πεταλοῦδα εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, πού κάμνει κατὰ παραπάνω, δηλαδὴ μαζεῦει τὴν γονιμοποιὸν κόκκιν καὶ τὴν μεταφέρει εἰς τὸν μίσχον τοῦ λουλουδιοῦ, ὅπου προηγουμένως ἔβαλε ἕνα αὐγὸ της, εἰς τρόπον ὥστε τὸ γονιμοποιημένον λουλούδι θὰ χρησιμεύσῃ καὶ γιὰ τροφὴν τῆς νύμφης. Οἱ νύμφες τρέφονται ἀπὸ πράσινα καὶ ἀπὸ ξηρὰ φύλλα.

Τὴ νύκτα πάνε ὅλες μαζί νὰ καταβροχθίσουν τὰ λουλούδια, προφυλαγμένες ἀπὸ τὶς μεταξωτὲς θήκες τους καὶ κάποτε μάλιστα ἀλλάζοντας χρῶμα σύμφωνα μετὰ τὸ περιβάλλον. Ὑπάρχουν μερικὲς πού ἀποίγουν στοὺς μέσους λουλούδια, μετὰ στὰ μῆλα, στὰ ἀπίδια, στὰ δαμάσκηνα... καὶ οἱ στοὺς αὐτὲς εἶναι ταπεινωμένες μετὰξί. Ἄλλες πεταλοῦδες τοῦ σκώρου, ἔχουν νύμφες πού ζοῦν εἰς βάρος ξηρῶν καρπῶν, ἢ καὶ διατηρημένου σιταριοῦ ἢ ξηρῶν λαχανικῶν. Αἱ κυρία φοβοῦνται τὶς πεταλοῦδες, διότι δὲν εἶναι συχνὰ τόσο ἀβλαβεῖς, ὅσο μᾶς τὶς παρουσιάζουν. Ἀπὸ τὶς νύμφες πολλὲς ἔχουν μεγάλην οικειότητα μετὰ τὰ μυρμηγκία, πού τὶς προσέχουν, τὶς περιποιοῦνται, τὶς χαϊδεύουν καὶ εἰς ἀντάλλαγμα λαμβάνουν μιά οὐσία πολὺ ὁρεκτικὴ, πού τὴν βγάζουν ἀπὸ εἰδικούς ἀδένας τῆς ράχης των. Αἱ ζῆμαι ὅμως τῆς πεταλοῦδας ἀντισταθμίζονται ἀπὸ τὴν χρησιμότητά μιᾶς ἀπ' αὐτὲς, τοῦ μεταξοσκώληκος, πού παράγει τὸ κουκούλι τοῦ μεταξιοῦ.

Κόσμος ποικίλος καὶ θαυμάσιος. Δὲν θὰ θέλαμε τώρα κάποιος ἀναγνώστης νὰ πασαλεῖψῃ μετὰ μὲλι τοὺς κορμούς τῶν δένδρων καὶ τοὺς φράκτες τῶν κάμπων, γιὰ νὰ πιάσῃ τὶς νύμφες, γιὰ νὰ τὶς μπηξῇ μετὰ τὶς καρφίτσες στὸ οἰκογενιακὸ λεύκωμα.

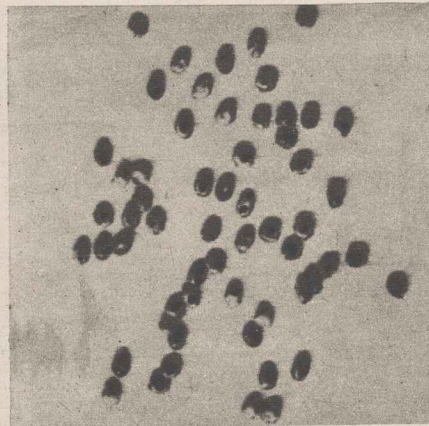

ΣΕΛ. 38

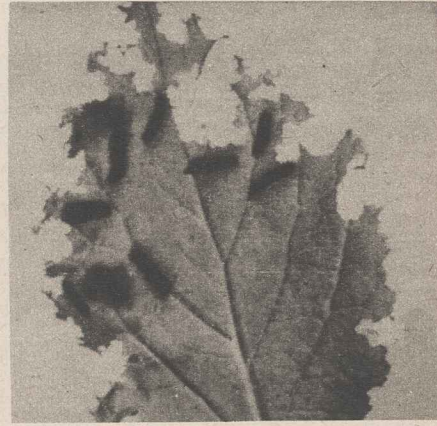
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΟΜΩΣ, ΣΥΧΝΑ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΠΕΛΘΗ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΡΙΟΤΗΝΑ ΕΝΟΣ ΆΛΛΟΥ ΟΝΤΟΣ. ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΟΝ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ Η ΊΣΟΣ ΚΑΙ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟ. ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ, ΓΙΑ ΤΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ, ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΑΧΝΗ, ΖΩΟ, ΑΝ ΟΧΙ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟ, ΟΜΩΣ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ. ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ, ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΝΥΜΦΕΣ, ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΒΛΑΨΑΝ ΚΑΠΟΙΑΝ ΚΥΡΙΑΝ, ΕΝΗΘΟΥΜΕ ΔΕ Μ' ΑΥΤΟ ΤΟΥΣ ΣΚΟΡΟΥΣ ΠΟΥ ΤΡΥΠΟΝΟΥΝ

ΚΑΛΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΗΜΥΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΦΕΡΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ. ΘΕΒΑΙΑ Ο ΑΓΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ, Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΑΥΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΔΕΝ ΦΕΙΔΕΤΑΙ ΟΥΤΕ ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΠΑΤΑΛΟΥΔΑΣ. ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΜΙΚΡΕΣ ΣΑΥΡΕΣ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΚΥΝΗΓΟΥΝ ΑΠΗΝΩΣ.

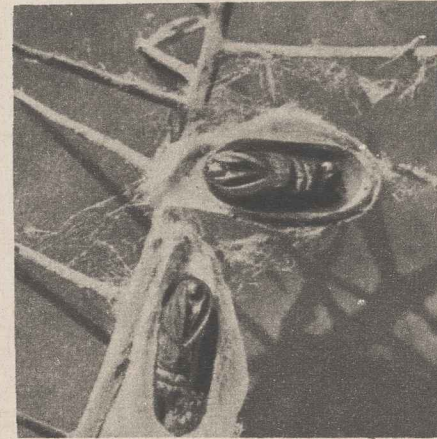
1 ΤΑ ΑΥΓΑ ΤΗΣ ΚΕΚΡΩΝΙΑΣ (ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ), ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΑ ΓΙΑ ΕΚΚΟΛΑΨΗ. ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΩΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ.

2 ΕΠΙ ΔΕΚΑ ΜΕΡΕΣ ΟΙ ΚΑΜΠΙΕΣ ΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΦΥΛΛΑ ΠΡΑΖΙΝΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΦΥΛΛΑ ΞΗΡΑ, ΠΟΥ ΛΗΓΑΙΝΟΥΝ ΟΛΕΣ ΜΑΖΥ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΝΑ ΤΑ ΒΡΟΥΝ.

7 ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ, ΤΟ ΜΕΤΑΞΙ ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ ΚΑΙ ΧΑΛΑ ΚΙ' ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟΙΟΥΤΟΤΡΟΠΩΣ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ ΑΠ' ΤΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.

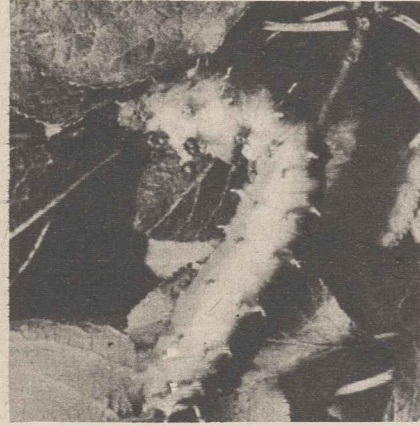

8 Η ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ ΑΦΙΝΕΙ ΤΟ ΜΕΤΑΞΟΕΙΔΕΣ ΣΑΛΙΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΩΝ ΜΗΝΩΝ: ΠΕΡΙ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ Η ΤΑΣ ΑΡΧΑΣ ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ.

ΣΕΛ. 39

ΕΙΣ ΤΑ ΝΤΟΥΛΑΠΙΑ ΚΑΙ ΚΑΜΝΟΥΝ ΘΡΑΥΣΙΝ ΕΙΣ ΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΡΟΥΧΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ.

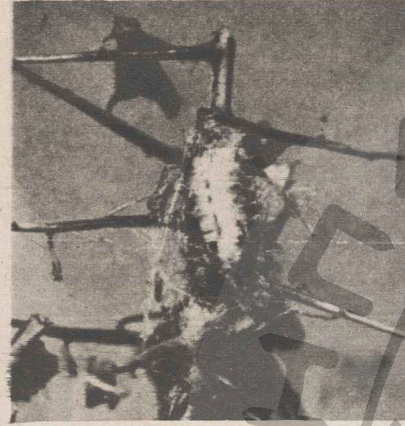
3 Η ΚΑΜΠΙΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΕΛΟΣ ΑΝΕΠΙΤΥΓΜΕΝΗ ΤΩΝ ΜΗΝΑ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ. ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΖΩΗΡΟ ΠΡΑΖΙΝΟ

9 ΚΑΤ' ΑΡΧΑΣ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΤΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΥΓΡΑ ΚΑΙ ΒΑΡΕΙΑ, Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ, ΑΝ ΔΕΝ ΣΤΕΓΝΩΣΟΥΝ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΤΑΣΗ ΠΑΡΑ ΕΙΣ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ.

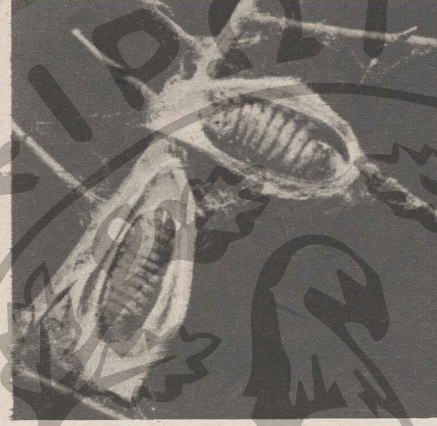
ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ Η ΚΑΜΠΙΑ ΠΟΥ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΕΔΕΚΑΠΛΑΣΙΑΣΕ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ. Η ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ ΜΕΝΕΙ ΕΝΝΕΑ ΜΗΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΤΡΟΦΗ. Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΟΜΩΣ ΠΕΤΑ ΚΑΙ ΠΙΠΙΛΙΖΕΙ ΤΟ ΝΕΚΤΑΡ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ ΘΕΑΝ ΝΑ ΗΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ, Η ΤΩΝ ΦΡΟΥΤΩΝ, ΑΦΟΥ ΤΡΥΠΗΣΗ ΤΟ ΦΛΟΥΔΙ ΤΩΝ.

4 ΤΥΛΙΓΜΕΝΗ ΣΤΟΝ ΕΛΥΤΟ ΤΗΣ, Η ΚΑΜΠΙΑ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΕΝΑ ΚΟΥΚΟΥΛΙ ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΤΑΞΟΤΕΣ ΚΑΟΤΕΣ, ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΕΙ, ΑΝΑΚΑΤΟΜΕΝΕΣ ΜΕ ΦΥΛΛΑ

10 Η ΖΕΣΤΗ ΟΜΩΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΘΑ ΕΠΙΤΕΛΕΣΗ ΤΟ ΘΑΥΜΑ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ, ΤΑ ΠΤΕΡΑ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΤΑ.

5 ΑΦΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΟΥΝ ΤΑ ΚΟΥΚΟΥΛΙΑ ΝΑΤΑ ΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΝΤΑΙ ΊΣΧΥΡΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ. ΕΝΑ ΜΕΤΑΞΙ ΤΑ ΕΝΩΝΕΙ ΜΕ ΤΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΟΥΣ.

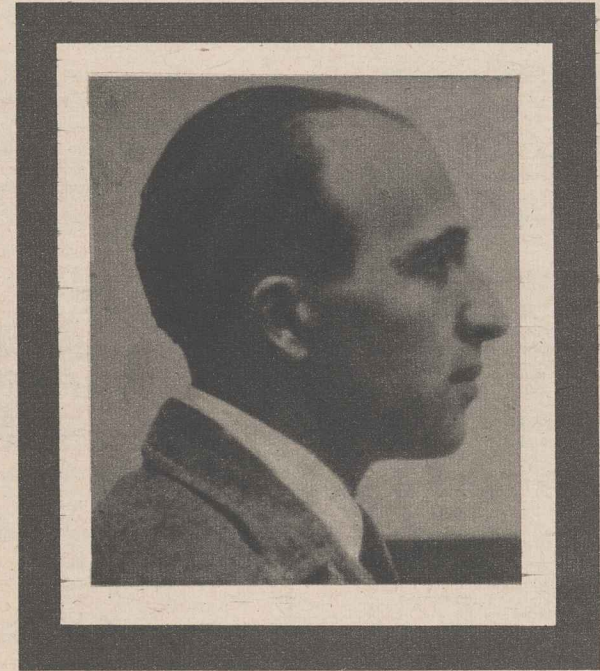
11 ΣΕ ΛΙΓΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΤΑ ΠΤΕΡΑ ΘΑ ΧΡΩΜΑΤΙΣΘΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΖΩΗΡΑ ΟΠΩΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ. ΑΥΤΗ ΕΔΩ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΘΑΛΕΙΑ, ΘΑ ΠΕΤΑΣΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ. ΚΑΤΟΠΙΝ ΟΜΩΣ ΘΑ ΦΡΟΝΤΙΣΗ ΝΑ ΕΝΑΡΧΩΘΕΙ ΤΑ ΑΥΓΑ ΤΗΣ, ΠΟΥ ΘΑ ΔΙΑΠΝΩΣΟΥΝ ΤΟ ΕΙΔΟΣ, ΕΙΣ ΜΕΡΟΣ ΑΣΦΑΔΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΦΥΛΑΓΜΕΝΟΝ.

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ
CARDARELLI

Ο Οίκος MONDADORI θα φέρη τις ημέρες αυτές στη δημοσιότητα μια δεύτερη του έκδοσι των ποιημάτων του Καρνταρέλλι (οι άλλες εκδόσεις γίνανε στο παρελθόν από άλλους οίκους), θα έπακολουθήσει δε η έκδοσι και των πεζών του εκλεκτού αυτού λογοτέχνη.

Ποίησι και πεζός λόγος είναι σ' αυτόν μια ταυτόχρονη ευλωτία, λέγοντας δε ευλωτία είναι όσάν ν' αναγνωρίζωμε ότι τόσο στο στίχο, όσο και στη σελίδα, προβαίνει ο Καρνταρέλλι χωρίς να φειδωλεύεται, με πλούτο από λόγους και θέματα, εναλλάσσοντάς τα με μια εικαστική διαλε-

κτική και περιβάλλοντάς τα με μια αγέρωχη και επικίνδυνη οικονομία. Και εις το σημείο αυτό εγκαίρως ή μεγαλύτηρ επιτυχία του Καρνταρέλλι. Έδω έγκειται όλη του ή κλασικότης, όχι μονάχα γιατί μās υπενθυμίζει το Λεοπάρντι, αλλά και διότι, γενικά, ή ποιήσι του έχει κάτι από την λαμπρότητα της αρχαίας και δοξαμένης ποιήσεως, χωρίς να παραλείπει να ασχολείται με τα ζητήματα και τις λύπες της εποχής μας. «Αν δέ ή «άνανησι» είναι, στά ποιήματα του Καρνταρέλλι, ίσχη, είναι όμως δραματικώτερος και παθητικώτερος ο κυνισμός του, όπως ο ίδιος τόν αποκαλεί: «...είμ' έγω κυνικός που έχω πίστι σ' ό,τι κάνω». «Ό,τι ακόμη χαρακτηρίζει την ποιήσι του Καρνταρέλλι, είναι ο λυρισμός. Είς όλα δίδει ένα χρώμα καθαρά λυρικό, ένθ' σήμερα, από τους περισσότερους, ή ποιήσι είναι πτωχική μέχρις άτρωφιας.

Ο Καρνταρέλλι αντέδρασε εις τουτό: «Ποίησι, υγεία και απάθεια. Εάν δέ είναι κάπως άπολογητικός, ή αξία της ποιήσεως του εγκείται στην άποδεικνυμένη και άντάρχουσα αυτή έλευθερία που την διατηρεί μαζί με την έμπνευσι του. Η έμπνευσι είναι για μένα άδιαφορία. Κατά τόν τρόπον αυτόν, ο ποιητής δέν παραπλανάται και δέν χάνεται ποτέ στα μοτίβα και τα θέματα του, αλλά έξερει ποτέ πέντα ως τεντώσας ή να κρύψει το χέρι του (Μήδας ή Τάνταλος;) και χωρίς να φαίνεται δεσποτικός, το γράψιμό του έχει παντού κάτι το μεγαλόπρεπο. Η περίπτωση του Καρνταρέλλι ήμπορεί να παραβληθί με την περίπτωσι του Στέφαν Τζωρτζ. Και για τους δύο ή ποιήσι είναι μία μύθη, μία τέχνη. Ο Καρνταρέλλι δέ θέλει να στεφανωθί με αυτήν. Κι' αλήθεια, ή ποιήσι, και όταν άκόμη βρίσκεται στο πλευρό μιάς άκληρης

και τυχοδιωκτικής ζωής, είναι μία περίρρυτη άξιοπρέπεια, ένα έξαιρετικό γόητρο. Έτσι, ζωή και ποιήσι, είναι και τα δύο μαζί ή μόνη σωτηρία.

Η ποιήσι του φαίνεται λοιπόν κάπως έξω από τη σύγχρονη στιχουργία. Η ευφράδειά του, ή μετρική του φράσι, δέν συμβιβάζονται δηλαδή με την ομοιόμορφη γραμμή, με την γυμνή φωνή της σημερινής ποιήσεως. Είναι ή ποιήσι του πολύπλοκη και συμπαγής, τόσο, που υπενθυμίζει Λεοπάρντι και Ντ' Ανούντσι, αλλά με τα στολίσια μιάς γλώσσας έπεξεργασμένης, άσπληστης, γλώσσας που έχει μορφή και που τραγουδάει, προσόντα που έχουν σήμερα χαλάρωθί ή περιφρονήθι. Τα όνόματα του Ούγκαρέτι, του Μοντάλε, του Κουαζιμοντο θα κατέχουν πάντα τη θέσι που τους πρέπει, αλλά χρειάζεται και να πέση ή όχι και τόσο καλή εκείνη ποιητική που έσχηματίσθη με βία, στο περιθώριο της ζωής των, θα λείψη δέ τότε και ή ψεύτικη εκείνη αύρα μιάς πενιχρής και γελοίας ποιήσεως. Τόσο είναι τουτό άληθινό, ώστε οι καλύτεροι από τους νεώτερος, ο Λούτσι, ο Σερένι, και άλλοι, έχοντας άλλα έφόδια, άτενίζουν άλλα ιδανικά. Τώρα, ή ποιήσι του Καρνταρέλλι δέν είναι σημερινή — όπως και του Σάβα, αλλά από άλλη άποψι — με την έννοια ότι δέν είναι διφορούμενη άνάμεσα στις λογοτεχνικές έποχές και έτσι μπορούμε να πούμε πως ή ευφράδεια του είναι νόμιμη, έπιβλητική, άκόμη δέ και παραινενική.

Αυτή ή σύνθεσι, αυτή ή τάξι, είναι χαρίσματα που ο καιρός τα καθορίζει, τα περιβάλλει με φωτιστόφανο. Ίσως δέ ο Χρόνος — ή παρούσα και μελλοντική αυτή θέσις — να είναι ο κρυφός πρωταγωνιστής του έσωτερικού του κόσμου και, άν είναι αληθινός ο γεμάτος θλίπι και πείσμα εκείνος στίχος του «κάνω, έγω, όργια του χρόνου», είναι επίσης αλήθεια ότι ο ποιητής προσπαθεί να τόν άντιμετωπίσει και να του άντισταθί με την αληθινή εκείνη δύναμι του λόγου — που είναι ο κύριος λόγος του πλάνητός του και αγέρωχου «homo sum». Η ποιήσι του, το λεκτικό της ποιήσεως του, είναι μία διαρκής υπεκφυγή και συγχρόνως μία «θέλησι», άν δέ είναι αληθινό αυτό που έλεπε κάποτε ο Τσέκι, ότι ή ποιήσι του Καρνταρέλλι άνήκει περισσότερο στη «σφαίρα της θελήσεως» παρά της φαντασίας, πρέπει και να τονισθί ότι ή έλευθερούμενη φαντασία του Καρνταρέλλι έχει κάτι το αξιόεμπετο και ότι ή θέλησι του αυτή δέν είναι μονάχα μία δύναμι έπιτακτική, αλλά και μία ειδική άνάνησι. Και εκεί όπου ο Λεοπάρντι βαδίζει σύμφανως με την ίδια του τη συνήθεια, ο Καρνταρέλλι προβάλλει την έλευθερη προαίρεσι, ίσως δέ άκόμη μίαν έφήμερη αλλά και όρθωτική δεισιδαιμονία. Νά πάμε μακριά; Έγώ όμως, έδω, θα υπενθυμίζα την «ήθική» της «Ντόρα Μάρκου» του Μοντάλε, θα υπενθυμίζα μερικά λόγια του Τσέκι, ότι δηλαδή «ή ηλικία, όσο προχωρεί, τόσο περισσότερο έρωτεύεται αυτές τις μυθικές αλήθειες, αυτά τα παράλογα σύμβολα...». Με έκτύλιξε διαφορετική, καθώς έξορμε, αλλά και πομπωδέστερη, στην ποιήσι του Καρνταρέλλι.

Όταν άνοίγει κανείς και φυλλομετρά ή ποιήματά του, έξερει που θα μαγευθί περισσότερο: «Ο Έφηβος», «Βραδυά της Γκαβινάνα», «Καλοκαιρινή», «Άγάπη», «Λιγκούρια...», θα ήμποροσε να πη κανείς ότι είναι ή συνειθισμένης πείσι γοητείας, οι καθημερινές γοητείες, αλλά τις βρίσκει κανείς και σ' όλα τα άλλα ποιήματα του νέου αυτού ποιητή.

GIANCARLO VIGORELLI

ΔΙΑΒΑΣΜΑ

Δέν υπάρχει σχεδόν ποτέ άναλογία, μεταξύ φταιξιματος και τιμωρίας. Θάπρεπε να τάχα μάθει από τότε, άπ' τα δεκατρία μου χρόνια που δοκίμασα την πρώτη μου μεγάλη λύπη. Έξεχασα πιά τι είχα κάμει: κάποια άνοησία ή τεμπελιά, ποιος θυμάται. Τίποτα όμως τό σοβαρό, γιατί αλλοιώτικα θα τό θυμάμουν. Ο πατέρας μου βρισκότανε στις άσχημες μέρες του, τόσο που δέν τόν άναγνώριζα, γιατί ο νέος δαμαστής που θαύμαζα, πο ήταν πάντα γαλήνιος, μεταμορφώνουνταν από κάποιον πουρηρό άέρα, και με φοβέριζε με τρομερές τιμωρίες. Τις στιγμές εκείνες, θάλεγε κανείς πως ήταν μεθυμένος, άν και δέν έπινε ποτέ. «Όχι πως με κακομεταχειρίζονταν, όχι δέν μ' έβειρε ποτέ. Ύψωνε όμως τη φωνή, τό άμορφο πρόσωπό του παραμορφώνουνταν και συσπώνταν τρομακτικά, και τό πνεύμα μου τρώμαζε, όπως σίγουρα τό πνεύμα τών πρωτογόνων άνθρώπων τρώμαζε μπρός στην όργη του Θεού. Και κείνες τις μέρες ο πατέρας μου έλεπε: «Για τιμωρία σου δέν θα διαβάσεις πιά ποτέ».

Καθώς ήμουν και τότε άφελής, όπως άλλως τε και τώρα, πήρα κατά γράμμα την καταδίκη εκείνη και τίστευσα πως θάτανε παντοτεινή. Σφονικά φαντάσθηκα τόν έαυτό μου για όλο τό μέλλον χωρίς βιβλία. Η ζωή μπροστά μου έκασε, στο λεπτό, κάθε αξία. Έγινε βαρεία, χωρίς χρώμα και με άτμωσφαιρα που δέν άναπνέουνταν. Μ' όλη τη δύναμι της ψυχής μου θάθελα να πεθάνω.

Δέν έξερω πόσο βάσταξε ή τιμωρία μου. Πολύ πιθανό λίγες μόνο μέρες, γιατί ο πατέρας μου μ' άγαπούσε και ήταν κατά βάθος πολύ καλός. Σάν όμως θυμούμαι στις περασμένες αυτές άρες, την κοπελίτσα εκείνη άπ' την όποία για πρώτη φορά έλειψε τό όρωτικό αίσθημα της υπάρξεως, αισθάνομαι στο στήθος μου, που από τότε άνεβοκατέβηκε για ένα σωρό άλλα πράγματα, τό άπελιτισμένο χάσιμο εκείνης της ώρας.

Ημουν όγυής και μ' άνέθρεψαν καλά, καθόμουν μακριά από κάθε σχολείο, σ' ένα θαλασσινό χωριό, όπου γνώρισα την όμορφιά του κόσμου. Κλήματα και ελαιόδενδρα, γλυκά στόν ήλιο, πάνω στο γυρτό λόφο, και μπροστά μου τό Άδριατικό, στολισμένο με κόκκινα κι' άσπρα πανιά. Κάθε μέρα έτρεχα έλεύθερη, άρες κι' άρες και πόσο οι άρες εκείνες μούτανε άγαπητές.

Κείνη τη μέρα κατάλαβα πως άκόμη πιο άγαπητά ήσανε τα βιβλία μου. Η τουλάχιστο σκέφθηκα πως ήταν έτσι. Έπρεπε να περάσι πολλές καιρός για να καταλάβω πως τό πάθος μου για τό διάβασμα δέν ήτανε παρά ή άλλη μορφή, που εξισώνουνταν με την λατρεία που είχα για τη μυστηριώδη και λαμπρή φύση. Η άλλη μορφή, ή πιο άνθρώπινη. Τα βιβλία, φωνές συνδέσμου μεταξύ του άνθρώπου και του κόσμου. Ίσως τό αισθανόμουνταν από μικρή, συγκεχυμένα όμως, σάν χονδρόμυα με τόσην άπληστία μες στο μεγάλο εκείνο χειμάρρο τών λέξεων, που μούρχονταν στην τύχη, χωρίς έκλογή, χωρίς όδηγία και που περισσότερο από τού να με θρέψουν και να με σχηματίσουν, άνταποκρίνονταν σιγά σιγά στη ζωή που κρυφά άναπτύσσονταν μέσα μου, όπως στη ζωή άναποκρίνονταν τα σύννεφα, τα κύματα, τα χορτάρια. Φωνές ψηλές ή χαμηλές ήρωικές ή άστικές, άναπολήσεως ή σσηφίας, περιπετειών άδυνάτων ή μετρίων ή τραγικά πραγματικών. Ζωντανή ουσία. Κανένας κοντά μου δέν μ' έδιδασκε φιλολογικούς κανόνες, έγω δέ δέν διάβαζα από καθήκον, ούτε από ιδέα μορφώσεως, διάβαζα σ' αλήθεια υποκινούμενη από τό ίδιο ένστικτο άπ' τό όποίο ο έρμης βοσκός χάνεται μες στο μουσικό παραμύθι του Όρλάνδου. ή του Γοφρέδου και γύρω του τα βουνά ποικίλουν σιωπηλά άπ' την αύγή ως τη νύκτα. Εύτυχία, άγνότητα. Βέβαια, μέσα στο ένστικτό μου εκείνο, φανερόνταν κριτικές ιδιότητες, σ' έμβρυώδη κατάστασι, ή συνειδησι όμως δέν τις πρόσεχε άκόμη. Μόνο άργότερα ή φαντατική αυτοδιδασκη θα μάθαινε να ξεχωρίζει τα μοτίβα της προτιμήσεως της και ίσως

*Η συνέχεια εις την Σελ. 43

Πολύ μεγάλος πόνος, μά πάρα πολύ μεγάλος, και που κράτησε αρκετούς μήνες, ο πόνος του Μοντάνο να έκβιάσει την ίδια του την φύσι και να βαδίση άντίθετα προς τό ρεύμα. Τό ένστικτο θα τόν ώδηγούσε να άντιδράση πάνω στους άλλους και όχι πάνω στόν έαυτό του, τόσο πολύ αισθανόνταν ότι βρισκόταν προς τό μέρος του δικαίου. Ύστερα από μία σοβαρώτερη σύγκρουσι με τη γυναίκα του, έγινε για πρώτη φορά σκυθρωπός, κατέβασε τα μούτρα και υπέριφερε στο σπίτι την κατ'ήθειά του εις ένδειξι διαμαρτυρίας και με την έλπίδα ότι θα έχρησίμευε ως νουθεσία για τη σκληρόκαρδη σύντροφό του. Άλλά δέν χρησίμευσε σε τίποτα. Τα παιδιά ούτε κατάλαβαν τίποτα. Τόν πατέρα τόν έβλεπαν στο σπίτι, αλλά ήσαν τόσο πολλά. Και μεγάλωσαν πιά και είχαν ίδιαν άντιληψι τών πραγμάτων. Η σύζυγος φαίνονταν σάν να είχε εναπολείψει περισσότερο εκείνο τό νουηρό ζήλο που είχε για τα παιδιά, την τάξι, την καθαρότητα, την αξιοπείαν, την ευλάβεια προς τα θεία, μέσα στο σπίτι. Έκινείτο, άδύνατη και σκοτεινόχρωμη, με έλαφρό λαχάνιασμα, είχε δέ πάντα κάτι να διορθώση και να συμβούλευση.

Και ή δοκιμή, λοιπόν, να φαίνεται προσβεβλημένος άπέναντι της οικογενείας του, απέτυχε όλότελα. Ύστερα δέν ήταν της ιδιοσυγκρασίας του να έπιμένη στο σύστημα αυτό. Τό διακρως κατηφές πρόσωπο του στοίχιζε μία μεγάλη προσπάθεια. Όταν έβγαιναν λιγάκι, αισθάνονταν έλεύθερο τόν άέρα πάνω στα μηνίγγια, τόν θόρυβο του κόσμου που κυκλοφορούσε. Τότε όλα ήσυχάζαν μέσα του. Αποκοτούσε πάλι την ψυχική του γαλήνη και τό μειδιάματό του, όπως πάντα του άρεσε να τό

TEMPO
το μέγα ευρωπαϊκόν εβδομαδιαίον
Εκδίδεται εις τας κατά τοις γλώσσας
ΙΤΑΛΙΚΗΝ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ-ΑΛΒΑΝΙΚΗΝ
ΚΡΟΑΤΙΚΗΝ-ΓΑΛΛΙΚΗΝ
ΟΥΓΡΙΚΗΝ-ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΝ
ΙΣΠΑΝΙΚΗΝ

Δημοσιεύει κατά δεκαπενθήμερον ένα μέγα Ιταλικόν διήγημα, είκονογραφημένον με έγχρωμα σχέδια, έκτός από τας συνήδεις με γαλλας εβδομαδιαίας φωτογραφικάς και επικαίρους υπηρεσίας ως και

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΣ
ΣΤΗΛΑΣ
εις τας οποίας συνεγγίζονται
οι χαριφάτοι Ιταλοί συγγραφείς

ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΠΟΔΙ

αισθάνεται στις άκρες τών χειλιών του. Περιπατούσε άργά άνάμεσα στόν κόσμο, άπολαμβάνοντας τόν καιρό, είτε ήταν καλός είτε κακός, δείχνοντας ένδιαφέρον για ό,τι συνέβαινε γύρω του, έστω και στο παραμικρό. Ένα τραύμα που σταματούσε γιατι έξφυγε ή κεραία του, ένας άστυφύλακας που επέβαλλε πρόστιμο σ' ένα ποδηλάτη, ή ρεκλάμα μιάς βιτρίνας, ένός τοιχοκολλήματος, ένός διαλαλητή. Αισθάνονταν τό χυμό της ζωής και φαίνονταν, παρά τα βασάντα του, ευχαριστημένος. Και με τόν τρόπο αυτόν νόμιζε ότι εύρισκε ένα πρόχειρο καταφύγιο κατά της καταστροφής τών φιλοδόξων όνειρών του. Άλήθεια, οι ύποθέσεις του είχαν σταματήσει και ήταν αυτό τό δραματικώτερο σημείο της καταστάσεως. Η άνταρσία της γυναίκας του, άν δέν τόν είχαν άκόμη έξαναγκάσει σε άνεπανόρθωτες χειρονομίες, του είχε όμως άφαρμίσει την άνδρική εκείνη χαρά να μάχεται για να προοδεύη, να προοδεύη σε δύναμι, σε γοήτρο, πάνω στο παράδειγμα εκείνων που δημιουργήθηκαν — όπως αυτός — από τό τίποτα, που είχαν κατορθώσει να γράψουν τό δνομά των με μεγάλα γράμματα στις μετώπες εργοστασίων με χιλιάδες έργατες. Και την στιγμή λοιπόν που αισθάνονταν τις δυνάμεις του στόν κολοφώνα, στο άκρον άωτο της ώριμότηας, με όλες τις πιθανότητες επιτυχίας με τό μέρος του, την ίδια άκριβώς αυτή στιγμή ώφειλε να εγκαταλείψη τόν άγώνα, όπως συμβαίνει με τόν άθλητή που εγκαταλείπει τό τρέξιμο, όταν μπροστά του, ύστερα από τόση διαδρομή, μένει μόνον ένας μικρός και εύκολος κατήφορος.

Και είχε φθάσει σε μία τόσο σοβαρή παραίτησι χωρίς καν να λάβη άκριβείς αποφάσεις. Άλλά είχε όδηγηθί μέχρις εκεί, έφόσον σιγά σιγά άντελαμβάνετο τό άνώφελο τών προσπαθειών του, τώρα που του έλειπε ένας από τους κύριους σκοπούς τών όποιους έρχότανταν και του άρεσε να είναι πλούσιος και δυνατός. Η καλλίτερα, ήταν ή χρεωκοπία τών ήθικων του πεποιθήσεων που τόν δυσχερατούσε και τόν άπεγοήτευε, με την προσθήκη κάποιου φόβου, μιάς άμφιβολίας, ότι τόν είχαν πιάσει τα καταστροφικά άναθήματα της γυναίκας του. Και γι' αυτό άκριβώς τό λόγο, για να διαμαρτυρηθί, να τιμωρήση την άχαρή στη οικογένεια, την έρχινε στην άθλιότητα, άκόμη και στην πείνα, όπως τό ήθελαν και τούς αξίζει.

Είχε άκόμη σκεφθί και να έρωτευθί και μπορούσε να τό κάμη, αφού δέν ήταν άκόμη προχωρημένης ηλικίας. Και όμως, άντιθέτως, ο άνθρωπος αυτός, άρχισε μία μέρα να κουσάινει. Τού διάβαζε κανείς στο πρόσωπο τόν πόνο που αισθάνονταν όταν άκουμπούσε τό δεξι πόδι στη γη. Και πολύ περισσότερο από τόν φυσικό πόνο, εκείνο τό βασανισμένο πρόσωπο ήθελε να έκφράση τόσα άλλα πράγματα, τό πρόσωπο εκείνο

που λές ότι τάσπρα του μαλλιά έκαναν να φαίνεται άκόμη μεγαλειότερος ο πόνος του. Πιθανόν τό νέο αυτό γεγονός να επανέφερε στόν ευθύ δρόμο της οικογενειακής άφυσιώσεως τις σκληρές εκείνες καρδιές. Ίσως αυτό να ήταν ή κρυφή του έλπίδα. Τό καταλάβαινε κανείς, εκτός από τη φυσιογνωμία του, και από τόν τρόπο που δέν έθροβούσε στο σπίτι για την άναπηρία του. Δέν ήθελε να ήταν ο πρώτος που θα μιλούσε γι' αυτήν. Πέριμενε να την άντιληφθούν πρώτοι ή γυναίκα του και τα παιδιά του.

Τι έχει ο μπαμπάς που κουσάινει; Για στάσου. Ο καύμένος, μπορεί να είναι και σοβαρά. — Άλλά την πρώτη μέρα κανείς δέν έβγαλε λέξι, άλλ' ούτε και τη δεύτερη. Τίποτα δέν είχαν άλλάξει στο σπίτι με τό άρρωστο πόδι.

Τα παιδιά πήγαιναν και έρχονταν άπορροφημένα από τις ίδιες των ύποθέσεις, όλο τηλεφωνήματα, φωνές από τό δρόμο, βίζιτες, καυγάδες άναμεταξύ των με άγρια ούρλιάσματα και κτυπήματα πορτών. Η γυναίκα ήταν ή συνειθισμένη σκιά που διέτρεχε τα δομάτια αδιάκοπα άπασχολημένη, ή ήταν στην κουζίνα να κώνη άτέλειωτους λογαριασμούς με την ύπηρετρια...

Απ' αυτόν δέν ζητούσαν παρά μόνο λεπτά. Κανείς δέν τόν ρωτούσε πια τίποτα, γιατί δέν έργάζονταν, κανείς δέν τού έλεγε: καλημέρα, τι κάνεις μπαμπά, ή γιατί κούταινε τόσο ή γιατί είχε αγοράσει τό μπα-

στούνι για να βοηθείται Πέρασαν οι μέρες και κανείς δέν έλεπε τίποτα για τό πόδι, ούτε σ' αυτόν, ούτε άναμεταξύ τους. Πολλές φορές στάθηκε να τούς άκούση με καρδιοκτύπι από την καμάρτα του. Νά, ίσως τώρα ο Άντώνης, ο πειδ μικρός, θα πη: — Μά τι έχει ο μπαμπάς στο πόδι του; Τό κύτταξά σήμερα και μου φάνηκε σάν πρησμένο. Άλλά ο Άντώνης μάλανε με τις άδελφές του για ένα έγχρωμο λεύκωμα ή τάβαζε με τόν πρωτότοκο που ήθελε πια να κάμη ό,τι ήθελε αυτός. Γι' αυτούς, ζήτημα ποδιού δέν υπήρχε. Τό έκανε για να προσελκύση πάνω του την προσοχή του σπιτιού. Έν τώ μεταξύ τό κακό μεγάλωνε. Δέν εύρισκε πια παπούτσι που να τού πήγαινε και ένα πρωί αποφάσισε να κόψη τό ψιδι στο μέρος όπου τό νύχι ήταν περισσότερο πρησμένο Έτσι βρήκε κάποια άνακούφισι.

Είπε ότι κάποιος πρόσεξε τό πράγμα. Έπιασε μάλιστα τη γυναίκα του να ρίχνει ένα επίμονο βλέμμα πάνω στο κομμένο παπούτσι. Άλλά για όλα τα άλλα, σιωπή άπόλυτη. Πέρασε και μία άλλη βδομάδα και τό παπούτσι δέν χρησίμευε πια. Τό πόδι είχε πρησθί γύρω από τόν άσπράγαλο και δέν άνέχονταν πια τό κορδόνια του παπουτσιού, ούτε χαλαρωμένα. Μία μέρα τό βρήκε φουσκωμένο και κατακόκκινο. Η μόλυνσι προχωρούσε, άπειλούσε να ξαπλώθι στην κνήμη. Τό είδε και δοκίμασε συγχρόνως τρόμο και εύτυχία. Τι θα μπορούσαν τώρα πια να κάμουν

μπροστά σ' ένα πόδι σάν εκείνο; Κείνη την ήμέρα μπήκε στην τραπεζαρία με μία μεγάλη παντόφλα στο άρρωστημένο πόδι, σπριζόμενος με δυσκολία στο μπαστούνι. Η οικογένεια είχαν ήδη μαζευθί γύρω από τό τραπέζι. Μά τι είχε συμβή; Όλοι είχαν όρος διαφορετικό από τό συνειθισμένο.

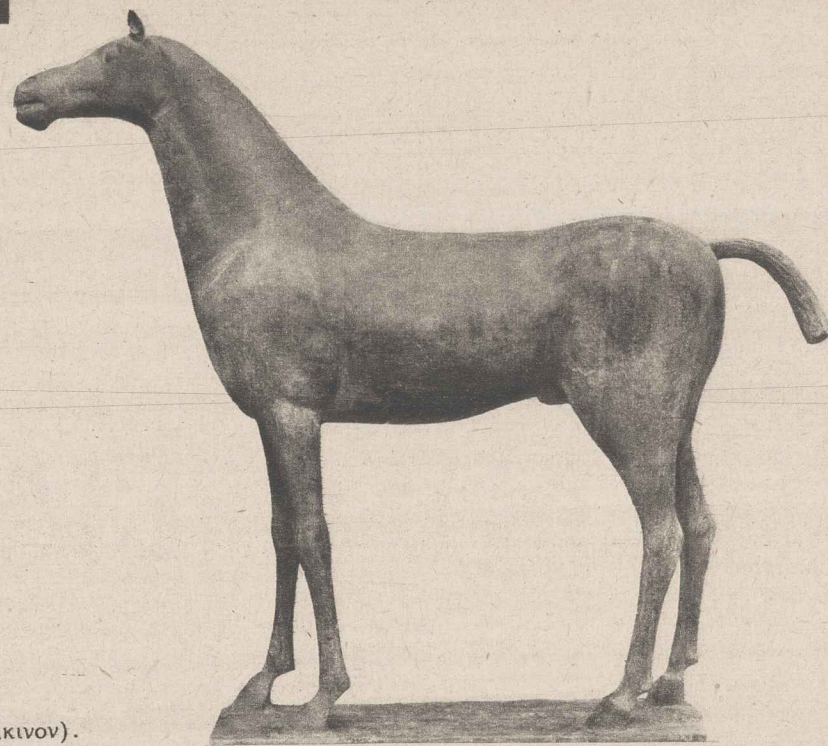
Η μητέρα είχε κοντά της, όσο μπορούσαν πει σφιγκτά, τα παιδιά και έστέγνωσε κάποιο δάκρυ. Και τό μεγαλειότερο τών κοριτσιών, τό τόσο σκληρό, φαίνονταν καρδιές. Άντιθέτως ο πρωτότοκος γελοούσε και έκανε σκέρτσας, αλλά κατά τρόπο που δέν τόν καταλάβαινε ο πατέρας. — Τι συμβαίνει; φώναζε, σχεδόν τρομαγμένος ο πατέρας, λημονώντας τό πόδι του και σάν να αισθάνονταν ότι κάποιος κίνδυνος άπειλούσε τα πρόσωπα που είχαν άπέναντί του. Ο τόνος της φωνής που τού ήλθε ένστικτωδώς, ήταν ο τόνος του παλινού εκείνου καιρού, έκφρασις έξουσίας και προστασίας συγχρόνως. Φαίνεται ότι έπροκάλεσε τήν έντύπωσι, ώστε όλοι γύρισαν να τόν ιδούν. — Έκάλεσαν τόν Πέτρο μας στο στρατό, έλεπν ή σύζυγος, ώσάν να είχε βρεί φυσική την πατρική εκείνη έπέμβασι.

— Ποιός θα φαντάζονταν ότι έφθασε στην ήλικιάνα πάη στρατιώτης; Μοι φαίνεται σάν και χθές, όταν έπαιζε άκόμη με τ' άδελφια του. Και ο Πέτρος, ο τόσο άχάριτος προς τόν πατέρα του, σηκώθηκε και προχώρησε προς αυτόν. — Πάω στόν πόλεμο πατέρα. — Θά σου κάμη καλό, ήθελε ν' άπαντήση. Άντιθέτως, συγκινήθηκε. Μόνον ή μητέρα έμεινε παράμερα, άλλ' άκουε ότι κάτι τόν ρωτούσε φωνάζοντάς τον με τό όνομα. — Γιάννη, δέν γνώριζες κάποιον στην Διοίκηση;

Τώρα αισθάνθηκε τό βάρος του χονδρού του σώματος και της στεφάνης τών παιδιών πάνω στο άρρωστο πόδι. Μόνον όξεις του τό διαπερούσαν. Άλλά δέν ήθελε να δόση προσοχή στο πόδι του, τό αισθάνονταν τώρα ώσαν έμποδίο που δέν τόν άφινε να γευθί, σ' όλη των την έκταση, τις στιγμές που ξαναβρίσκε τους άγαπημένους του. Ίσως οι κακίες να είχαν τελειώσει για πάντα. Άπό την ήμέρα εκείνη όλα μπορούσαν να ξαναγίνουν όπως τόν παλιό καιρό. Έπρεπε να σκεφθί για τό γυιό του που έφευγε, τα γράμματα, τις άναμονές, τις άγωνίες. Βέβαια, θα τελειωναν οι κακίες. Ένας δριμύτερος πόνος τού άπέπασε ένα βογγητό. Και τότε όλοι κύταξαν έκθαμβοί τό μεγάλο του πόδι, που ήταν φουσκωμένο μέσα στην παντοφλα. — Μά τι έχει τό πόδι σου πατέρα; — Ο πρωτότοκος τόν κήρησε στο νιβάκι και με μεγάλη προσοχή τό έβγαλε την παντοφλα. — Δέν είναι διόλου καλό τό πόδι, είτε κανώς τραβούσε έξω τη κάλτσα και εμφανίζονταν τό κόκκινο χρώμα του πρηξάμενου. — Πρέπει να φωνάξωμε γι' έναν γιάτρο, πρόσθεσε με αλλοιωμένη φωνή, άπευθυνόμενος στη μεγάλη άδελφή.

Τρέξε, τηλεφώνησε άμέσως στο γιάτρο, κράγασε έντρομη ή μητέρα. Ο πατέρας ήταν τώρα ξαπλωμένος στο νιβάκι. Και τό λευκό του βλέμμα γύριζε εύτυχισμένο από τό φουσκωμένο πόδι στα άγαπημένα του παιδιά και στη μετανοημένη του γυναίκα.

ARTURO TOFANELLI

"Αλογο (χάλκινον).

ΤΑ ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΜΟΥ ΕΡΓΑ

Ό Σάν Λάτζαρο μου έλεγαν ότι, όταν ο Άνρϋ Ματίς έστέκετο μπροστά σ' έναν από τούς πίνακές του ή μπροστά σ' ένα από τὰ γλυπτικά του έργα, ήταν ώσαν νά κύτταζε ή ώσαν νά έκρινε τὸ έργον ενός άλλου. Δέν τὸ ἀνεγνώριζε πλέον ώς ίδιόν του, καί, με δύο λόγια, δέν αίσθάνονταν πλέον τὸν έαυτὸ του προσοδεμένο σ' αὐτὸ με τὰ δεσμά εκείνα πού, μεταξύ καλλιτέχνη καί τοῦ δημιουργήματός του, πρέπει νά εἶναι τόσο στερεά, ὅσο εκείνα πού συνδέουν τὸν πατέρα με τὸ παιδί του.

Δέν ξέρω ἀν αὐτὸ συμβαίνει σὲ κάποια ὠριμένη ηλικία. Ἀλλά μοῦ φαίνεται ὅτι ἕνας ἀρτίστας δέν ἔμπορεῖ νά μιλήσῃ γιὰ τὸ έργον του παρά μονάχα ὅταν τὸ ἀτενίζει ἐλεύθερα, χωρίς πάθος, θὰ ἔλεγα σχεδὸν με ἀδιαφορία. Δέν θέλω νά πῶ ὅτι, μπροστά σ' ένα από τὰ χάλκινα μου, εἶμαι ὡς τὸν πατέρα μπροστά σὸ παιδί του, ή ὡς τὴν μητέρα μπροστά σὸ μικρό της, πού εἶναι πάντα τὸ ὁμορφότερο τοῦ κόσμου. Θὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἕνα από τὰ ἀγάλματά μου, ἕνα από τὰ πορτραίτα μου, ή ἔστω ἕνα από τὰ σχεδιάσματά μου, σπάνια μοῦ δίνουν τὴ χαρὰ καί τὴν ὑπερηφάνεια πού προσοδιάζουν σ' ένα δημιουργό. Τὸ πολὺ πολὺ, χωρίς βέβαια νά φθάσω μέχρι συναισθήματος μίτους καί ἀποτροφῆς, δέν μπορῶ νά τὰ ξαναβλέω χωρίς κάποια στενοχώρια. Γι' αὐτὸ καί μοῦ κάνει κόπο τὰ μιλῶ γιὰ τὰ έργα μου.

Διακρίνω, στὸν έαυτὸ μου, τρεῖς διαφορές ἀπασχολήσεις. Πρῶτα πρῶτα τὸ πορταίτο. Στὸ πορταίτο, πολὺ περισσότερο παρά τὴν έκφρασι ή τὸ

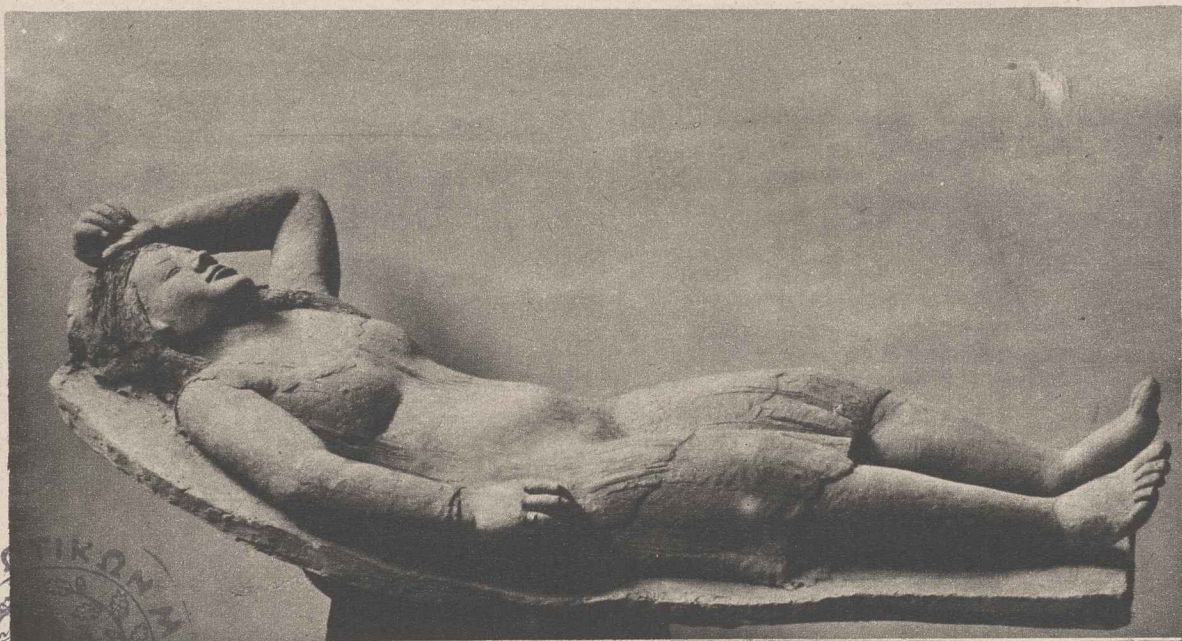
χαρακτήρα τοῦ προσώπου — καί σὲ ὅ,τι ἀκόμη ἔχει τὸ μεταδοτικώτερο, ὑπὸ τὴν ὀλιγώτερο ἐξωτερική σημασία — ἐξήγησα πάντα ν' ἀποδώσω τὴ «ποιητική» πλευρά. Δέν ὑπάρχει ἀνθρώπινο πρόσωπο ὅπου νά μὴ περικλείεται ή «ποίησις» αὐτή, ὅπου νά μὴ κρύβεται στερεοποιημένη σὲ μιά γραμμή, σὲ μιά προεξοχή, σὲ ἕνα ἑλαφρὸ κίλωμα. Ὁ καλλιτέχνης πρέπει καί δύναται νά τὴν ἀναγνωρίσῃ καί νά τὴν ἀπελευθερώσῃ. Ἐχει δέ, σ' αὐτὸ, ὡς ὀδηγόν, τὴν εὐαισθησία του, τὸ ἐνστικτο τῆς παρατηρήσεως καί διεισδύσεως. Τὴν ποίησιν αὐτὴν, πρέπει ὁ ἀρτίστας νά τὴν ἀναπλάσῃ πλαστικῶς.

Τὸ γλυπτικὸν έργον ἐπιβάλλει μίαν εὐρυτέραν έρευναν μορφῶν, γραμμῶν καί μαζῶν. Οἱ «γυναίκες» μου, πού μερικοὶ τίς βρίσκουν βαρεῖες, ἀνταποκρίνονται στὴν ἀπαίτησιν αὐτή. Ἀλλ' ὅπως δήποτε δέν λησμονῶ ὅτι ὁ κυριώτερος σκοπὸς τοῦ γλύπτη εἶναι ή «ποίησις», γιατί αὐτὴ καί μόνη μπορεῖ νά συγκινήσῃ στὴ γλυπτική.

Νά καί οἱ «ἱππεῖς» μου, ὅπου ἀναζητῶ ἕνα συνδυασμὸ σωμάτων στὸ χῶρο. Ἐλυσμένης τὸ χῶρο. Κάθε μορφὴ ἔχει καί τὸ χῶρο της, ἀλλὰ δέν θέλω νά πῶ μ' αὐτὸ ὅτι εἶναι γι' αὐτὴ εἶδος κλουβιοῦ, οὔτε πάλι τὸ ἀπειρο.

Ἀλλὰ στὸ τέλος τί εἶναι ἕνα ἄγαλμα, ἕνα πορταίτο, ἕνα σύμπλεγμα, παρά μόνον ἕνα «παγνίδι», ἕνα παγνίδι, πού, γιὰ τὸν πολιτισμὸ, δέν εἶναι παρά ὅ,τι εἶναι γιὰ τὸ παιδί τὸ ξύλινο ἄλογο; Τὸ χάλκινο ἄγαλμα πρέπει νά ξέρῃ καεὶς νά τὸ χαϊδεύῃ με ἀγάπη, ὅπως μιά κοῦκλα. Ἡ τέχνη εἶναι ἕνα παγνίδι.

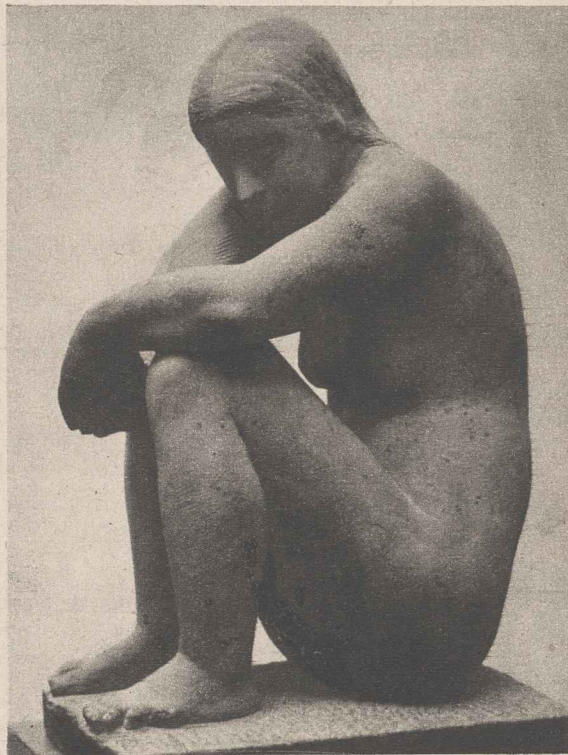
MARINO MARINI

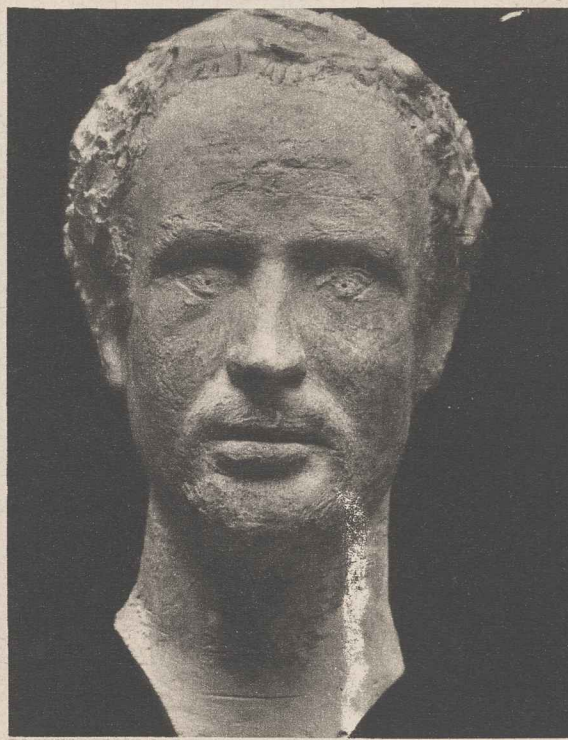
Κοιμώμενη.

Κεφάλι (πήλινον).

Λουομένη.

Προτομή τοῦ καλλιτέχνη ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Συνέχεια ἐκ τῆς Σελ. 16

στερήσεις, νά ξεχάσωμεν τὰς ἀνέσεις ἐκεῖνας, πού γιὰ μᾶς εἶχαν καταστήσει ἀνάγκη, τὸσον εἶχαμεν συνειθίσει νά παραιτηθῶμεν ἀπὸ τὸν πλοῦτον καί τὴν ἀφθονίαν, ἀπὸ τὰς ὁρέξεις καί νά τρεφώμεθα ἀπὸ ὑπακοῆν καί πειθαρχίαν. Ἐξήλθομεν νικηταὶ ἀπὸ τὸν πόλεμον, ἀλλὰ κουρασμένοι καί ἐξητλημένοι, ὅπως ἦσο σὺ ὅταν, ὠθούμενος ἀπὸ τὴν καταγιῖδα πού εἶχε καταστρέψει τὰ πλοῖά σου, προσήγγισες εἰς τὸ νησί μου. Καί ὅπως ἐξύπνησες ἀπὸ τὸν βαθύν σου ὕπνον ἀπὸ τὸ γλυκὺ τραγούδι τῆς Ναυσικάς καί σου ἐφάνη ὡς ή θεά τῆς ἀγνῆς καλλονῆς, πού ἦλθε νά σοῦ ξαναδώσῃ φῶς καί ζωήν, ἔτσι καί σὲ μᾶς φάνηκε ὅτι ή φύσις ἐξύπνησε μέσα στὴ ψυχὴ μας αἰσθήματα τὰ ὅποια ή τεχνιτὴ ζωὴ πού διήγομεν εἶχε ἐπὶ μακρὸν κοιμήσει καί μᾶς ξανακάλεσε σὲ μιά ζωὴ πιὸ ἀπλή, πιὸ λαμπερή, πιὸ ὠραία. Τότε ἐπαύσαμεν ἐν ὀνόματι τῆς αἰωνίας νεότητος νά εἰμεθα ἄγριοι.

— Καί ἀπὸ τὰ δικά μου τὰ χέρια ἔπесαν τὰ ὅπλα καί ἔσβυσε κ' ὁ θυμὸς μου, ὅταν, καθὼς ἤμουνα βαρὺς ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μνηστήρων πού ἐσκότωσα, ὁ γέρον αἰδός, ὁ Φήμιος, παρέκάλεσε τὸν υἱόν μου Τηλέμαχον κ' ἐμὲ νά τοῦ χαρίσωμεν τὴν ζωήν.

Τώρα ὁμως, μεγάλῳψυχε Ἀλκίνοε, ἐξήγησέ μου ἐκεῖνο πού δέν κατορθῶ νά καταλάβω. Παρητήγητε σεις ἀπὸ τὸ νά προσδεῖσθε ή δέν παρητήγητε; Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος φαίνεται ὡς νά μὴν παρητήγητε ἀφοῦ μοῦ πλέκει τὸ ἐγκώμιον τῶν μεγάλων έργων πού ἐκτελεῖτε καί βεβαίως εἰς τὴν εἰς τὰς ἀξίας τῶν ἀνθρώπων νά κυριαρχοῦν ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Ὡς αὐτὰ σημαίνουν μίαν συνεχή ἐξέλιξιν τῶν πράξεών σας καί τῶν έργων σας. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλιν σὺ παραδέχεσαι ὅτι τὸ τεχνιτὸν σὰς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν φύσιν καί ἀπὸ τὰ αἰώνια πράγματα καί σὰς ὀδηγεῖ εἰς τὰ λάθη καί εἰς τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς καί βεβαιώνει ὅτι ή ἐπιστροφή εἰς τὴν ἀπλήν ζωὴν καί εἰς τὴν ἀγάπην τῆς ἀγνῆς ὠραιότητος σὰς ἔσωσαν καί ἐπανεφέραν εἰς τὸν κόσμον τὴν εἰρήνην. Πῶς τὰ συνδιάζεις αὐτὰ τὰ δύο πράγματα; Δέν βλέπω τὴν ἀνάγκην νά καταβάλλετε τὴν προσπάθειαν διὰ νά προσδεῖσθε καί νά τελειοποιήσετε τὰς μεθόδους σας, ἀν τὸ ἀποτέλεσμα πρὸς τὸ ὅποιον προσπαθεῖτε εἶναι ή ἀπλότης ή ὅποια εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὴν φύσιν.

Διατὶ νά ταράξετε τὸ μέλλον, ἀφοῦ τὸ ὠραῖον καί τὸ ἀληθινὸν εὐρίσκονται εἰς τὸ παρελθόν καί ἡμεῖς, δημιουργοῦντες, δέν κάμνομεν ἄλλο παρά νά τὸ ἀφυνθίζωμεν; Ἐγὼ εἰς τὸν συλλογισμόν σου δέν βλέπω καμμίαν λογικήν.

— Ἐχεις ἀπόλυτον δίκαιον. Ἡμεῖς δέν εἰμεθα λογικοί. Ἡ μοῖρά μας ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν λογικῆς, ὅπως αἱ δυστυχίαι μας εἶχον ἔλθει ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν λογικήν. Τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὅποιαν ἐπολεμοῦμεθα μέχρι θανάτου, εἰμεθα ὅλοι τελείως λογικοί. Ἀπὸ τούς ἐχθρούς μας, ὁ ἕνας ὑπεστήριζε ὅτι ή ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου εἶναι τὸ πᾶν, ὁ ἄλλος ἀπ' ἐναντίας ὅτι ή ἀρχὴ εἶναι τὸ πᾶν καί ὅτι τὸ ἄτομον δέν εἶναι τίποτα. Ἄλλος ἀπεδείκνυνεν ὅτι ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος εἶναι εἰρηνικός καί ὅτι ὁ πολιτισμὸς φέρει εἰς

τὸν πόλεμον. Ἄλλος πάλιν ὅτι ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος εἶναι βίαιος καί ὅτι ή κοινωνία φέρει πρὸς τὴν εἰρήνην. Ὑπῆρχεν ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι ή ἰσότης τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ παράδεισος καί ἄλλος ὅτι ή ἰσότης εἶναι ὁ θάνατος. Ὁ μὲν ἤθελε νά καταστρέφῃ καί ὁ ἄλλος πάλιν μόνον νά διατηρῇ. Τώρα ἡμεῖς παρητήγημεν ἀπὸ τοῦ νά εἰμεθα λογικοί. Προτιμῶμεν νά εἰμεθα εἰλικρινεῖς. Καί πιστεύομεν ὅτι αἱ διατάξεις μας, ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι ἰδικαί μας, ή μάλλον ἐπειδὴ εἶναι καρπὸς μιᾶς ἐλευθέρας πρωτοβουλίας, ἀλλὰ περιορισμένης, ὅπως εἶναι ή ἰδική μας, δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξῃ τίποτα τὸ ἀπολύτως σταθερόν. Πρέπει νά ὑπάρχῃ πάντοτε μίαν ἀντίθεσις ή διὰ νά εἰμεθα ἀπλοί, μίαν ἀντίφασιν. Ποῦ εἶναι αὕτη; Ἐπιζητοῦμεν νά τὴν θέτωμεν εἰς τὸ φῶς καί ὅχι νά τὴν κρύπτωμεν ὡς νά ἐντρεπώμεθα. Ἡ ἀντίφασιν ὑπάρχει μεταξύ τοῦ φυσικοῦ μας ἐγωῖσμοῦ καί τοῦ φυσικοῦ μας ἀλτρουῖσμοῦ, ή ἀντίθεσις εἶναι μεταξύ ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν καί τῶν ἄλλων. Εἶναι μοιραῖον ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς νά εἶναι ἐναντίον τῶν ἄλλων, ἐπειδὴ, ἀν ὅλοι ἠκολουθούσαμεν ὅπως τὰ ἀρνία τὸ ἴδιον δρόμον, δέν θὰ εἰμεθα πλέον ἐλεύθεροι. Καί ὁμως εἶναι ἀνάγκη ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς νά εἶναι καί διὰ τούς ἄλλους, διότι ἀν ὁ καθεὶς ἐτραβούσε τὸν δρόμον του, δέν θὰ ὑπῆρχε πλέον τάξις. Ἐπομένως ὁ καθένας εἶναι ταυτοχρόνως με ὅλους καί ἐναντίον ὅλων, τοποθετημένος μεταξύ δύο ἀντιθέτων δυνάμεων. Ἡ ἰσοροπία συνίσταται ὅχι εἰς τὸ ν' ἀγνοοῦμεν τὴν μίαν ή τὴν ἄλλην, ἀλλὰ εἰς τὸ ν' ἀναγνωρίζῃ εἰς τὴν καθὲ μίαν τὸ πεδῖον της, ή τὸ νά ὀρίσῃ πού ή ὀλότης εἶναι ὑπεράνω τῶν ἀτόμων καί πού τὰ ἄτομα εἶναι ὑπεράνω τῆς ὀλότητος.

Δι' ἡμᾶς, ή ὀλότης εἶναι ἄνευ τῶν ἀτόμων, εἰς τὸ πεδῖον τῆς προβλέψεως καί τῆς προπαρασκευῆς. Τὸ μέλλον εἶναι περιουσία ὅλων. Δέν ἐπιτρέπεται ή δράσις τῶν ἀτόμων νά εἶναι δυνατόν νά θέτῃ ἐν κίνδυνῳ τὰς κοινὰς δυνατότητας, ἐνῶ εἶναι καθήκον τῶν ἀτόμων νά συντελέσουν εἰς τὴν διατήρησιν καί τὴν εὐρύσιν τῶν δυνατοτήτων αὐτῶν. Σὺ δὲ δέν πρέπει νά πιστεύῃς ὅτι σκεπτόμενοι τὸ μέλλον, ή κάμνοντες μεγάλα καί διαρκῆ έργα, ἱκανοποιούμεν μίαν ὑπερηφάνειάν μας ὅπως ἑκάμην οἱ Φαραῶ κτίζοντες τὰς πυραμίδας. Ἡμεῖς ἐνδιαφερόμεθα νά ἐξασφαλίσωμεν εἰς τούς μακρινούς ἀπογόνους μας τὴν δυνατότητα νά ζήσουν. Ἀφοῦ ἐκτελέσωμεν, ἐνωμένοι ὅλοι ὁμοῦ, τὴν ὑποχρέωσιν πού ἔχομεν ἐναντι τῶν μελλουσῶν γενεῶν, δίδομεν εἰς τὰ ἄτομα τὴν μεγίστην ἐλευθερίαν εἰς τὸ παρὸν ὡς ἕνα δικαίον ἔπαθλον. Παραδεχόμεθα ἐπομένως νά ἐργάζεται ἕκαστος διὰ τὸν ἑαυτὸν του, νά διαθέτῃ τὴν πρωτοβουλίαν του, νά κατέχῃ. Τὸ σίτι αὐτὸ εἶναι ἰδικόν μου, τὰ βιβλία αὐτὰ ἐπίσης, ἰδική μου εἶναι καί ή πρωτοβουλία καί ή δράσις καί τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, διότι ἀφοῦ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου, ἔχω καί τὰς ἀπολαύσεις μου. Καί ἀν ἐγὼ πρῶτῳ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πνεύματος, εἶναι ἐπειδὴ ἀπολαμβάνων αὐτὰς δέν τὰς ἀφαιρῶ ἀπὸ κανέναν οὔτε διὰ σήμερον οὔτε δι' αὔριον.

GAETANO GIOCCA

BANCA COMMERCIALE ITALIANA

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Α ΔΙΡ. 700.000.000

ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΙΡ. 170.000.000

Συνέχεια ἐκ τῆς Σελ. 40

νᾶβρισκε τὴν ἐπικύρωσιν σὲ κάποιο χονδρὸ βιβλίον κριτικῆς. Ἡ μαγεία ὅμως τοῦ διαβάσματος ἔμεινε ἀναλλοίωτη.

Ὅπως μὲς στὴ παλάμη τοῦ χεριοῦ μας διαγράφονται τὰ σημεῖα τῆς μοίρας μας, ἔτσι καί μέσα μας τὰ ἴχνη ὅλων τῶν βιβλίων πού διέτρεξαν τὰ μάτια μας μ' ἕνα εἶδος κρυφῆς ἀρμονίας μεταξύ ἐκείνου πού δοκιμάζουμε κ' ἐκεῖνου πού διαβάζουμε. Σὺν τὰ διαβάσματά μας νᾶταν σκόλια τῆς ψυχῆς μας, ἀκριβῶς ὡς τὰ ὄνειρα: λαμπεροὶ καθρέπτες τῆς εἰκόνος μας, πού τρέχει στὸν καιρὸ, δημιουργώντας σιγανὰ καί πού δέν συντελεῖται παρά τὴ τελευταία στιγμή.

Θᾶταν ἀνόητες ἐρωτήσεις ἀν ρωτοῦσα ἐν ἑαυτὸ μου τί πράγμα θά μούσα ἀν δέν εἶχα διαβάσει ποτὲ τὸν Ὅμηρον καί τὸν Δάντη, τὸν Πλάτωνα καί τὸν Νοβᾶλε, τὸν Σαίξπηρ καί τὸν Χόλτερλιν..... Αὐτοὶ ὅλοι μ' ἐπερίμεναν, καί δέν μπορούσα νά μὴν τοὺς ἀναγνώσω, κ' ὁ καθένας ἀπ' αὐτούς, τὴν ἀκριβῆ στιγμή, ὡς τὴς ζωανῆς ἐκεῖνες ὑπάρξεις, ἔπρεπε νά υπολίσσῃ τὴ ζωὴ μου. Ἡ ὁσιν ὑπάρχει στὸν κόσμον γιὰ κείνους πού ξεύρουν ν' ἀπολαύσουν τὴν μαγεία. Αὐστυχῶς μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, δέν μποροῦν νά φθάσουν ἔως αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἔχουν τὸ δραμὰ τῆς μέσας τους. Ἄλλοι πάλι, ἀντίθετα, περνοῦν ὅλη τους τὴ ζωὴ ἀνέμεσα σὲ κήπους καί δέν γίνονται καθόλου εὐαίσθητοι.

Πλοῦσιες βιβλιοθήκες, πού κανένα

χέρι δέν ἀγγίζει ποτὲ, παρά γιὰ νά ξεσκονίσῃ τὰ ὠραῖα χρυσόδετα βιβλία.

Τὰ βιβλία πού διάβασα ἀπ' τὴν ἐφηβική μου ἡλικία, σήμερὰ θὰ ξεχειλίζουν κ' αὐτὰ, ἀν μπορούσα νά τὰ διατηρήσω ὅλα. Θᾶταν ἕνα ἐπιβλητικὸ μάζεμα ραφιδῶν. Διάφορα περιστατικά τὰ σκόρπισαν καί κείνα τὰ λίγα πού σώθηκαν δέν ἀντιπροσωπεύουν παρά ἕνα ἑλλειπέστατο δειγματολόγιο. Πολλὼν ἀγαπητῶν μου συγγραφέων δέν ἔχω οὔτε ἕνα βιβλίο. Καμιά φορὰ προσπαθῶ, μετὸ μισαλό μου, νά κάμω ἕνα εἶδος καταλόγου ὅλων τῶν βιβλίων πού διάβασα, έργα μεγάλα, μέτρια, μικρά, ἀκόμη κ' ἀνόητα: ἀδόνατο. Σὺν ὁμως κατορθώω ν' ἀριθμῶ μὲς στὴ μνήμη μου τουλάχιστο τὰ πιὸ σπουδαῖα, με καταλαμβάνει μιά γλυκεῖα συγκίνησις καί δέν ξέρω ἀν εἶναι ὑπερήφανη ή ταπεινή. Μεγάλειο ὥρην πούζησαν σὸ βάθος τῆς χαρᾶς. Χαρὰ γιατί ἔλαβα μέρος στὴ μεγάλη μορφὴ τοῦ ὄντος, ὅπως εἶναι ή Πόησις. Νά ζήσῃ καὶ μετὸς ποιητᾶς καί με κείνους πού τραγουδοῦν τὴν τρομερὴ πλευρὰ τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας, ἕνα Σοφοκλῆ, ἕνα Λεοπαρδὶ, ἕνα Ντσοτογιέφκι, εἶναι ἀρκετὸ νά ἐξαγορασθῇ γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

.....Μὲ ἀπρόοπτη ἀλλαγὴ, ἀφοῦ ἀναπόλησα τὰ μακρινὰ παιδικὰ μου δάκρυα, σκεπτομαι τώρα τὰ δάκρυα τοῦ γέρου Δὸν Κιχόττη μπροστά στὴν φωτιά, πού ἀνάφθηκε μετὰ ἐκλεκτὰ βιβλία του.

SIBILLA ALERAMO